



*Julia*  
QUINN

*Eliza*  
JAMES

*Jennie*  
BROCKWAY

PATRU  
NUNȚI  
*și*  
O MOȘTENIRE

JULIA GARWOOD & ELOISA JAMES  
& CONNIE BROCKWAY  
PATRU NUNȚI ȘI O MOȘTENIRE

The Lady Most Willing

Prolog

Unii spuneau că legendara furtună din 1819, ce s-a prăvălit urlând dinspre nord, împingea un val de nebunie în fața ei. Alții spuneau că singura nebunie petrecută în noaptea aceea s-a născut într-o sticlă de whisky de contrabandă. Și mai erau alții care pretindeau că magia a fost cea care a deschis calea zăpezii, măturând coridoarele castelului Finovair și insuflându-i seniorului spiritul unei măreții neîntrecute...

Sau cam așa ceva.

Singurul lucru care se știe cu siguranță e că într-o zi înghețată de decembrie, Taran Ferguson și-a condus fărtații din clan pe creasta unui deal de pe care se vedea castelul Bellemere, strălucind ca o nestemată în bezna ce acoperea întregul Highlands<sup>1</sup>. După cum au povestit mai apoi oamenii lui, vântul biciuia tartanul comandantului, dând să i-l smulgă de pe umeri, când acesta își forță armăsarul să-și ridice copitele în aer, apoi readuse pe pământ animalul superb.

Cam dezechilibrat, ce-i drept, însă meritele lui

---

1 Highlands, regiune muntoasă a Scoției izolată din punct de vedere geografic și cultural de restul țării (n.red.)

rămâneau intacte: băuse un clondir de whisky și reușise să rămână în șa.

— În noaptea asta ne așteaptă o misiune măreață și sfântă, mugi el. Cauza noastră e dreaptă, scopul este nobil! Acolo jos sălășluiește contele de Maycott... Contele *englez* de Maycott!

Tovarășii îi răspunseră cu un răcnet. Și, eventual, un râgâit sau două.

— Se lăfăie între cupele lui de aur și porțelanurile fine, continuă Taran, încercând cu viclenie să ni se bage sub piele invitând la masă și la danțuri cele mai nobile familii din preajmă.

Ceilalți îi răspunseră cu priviri posomorâte: niciunul dintre ei, inclusiv Taran, nu fusese invitat. Nu că ar fi vrut să fie invitați. Sau cel puțin așa își spuneau în sinea lor.

— Nu voi lăsa niciodată un blestemat de englez să seducă vreo fetișcană de-a noastră cât timp stau eu de veghe, strigă Taran. Scoția e pentru scoțieni!

Oamenii lui îi răspunseră din nou cu răcnetul obligatoriu de aprobare.

— Știți foarte bine că mi-am împrăștiat peste tot sămânța de când a murit scumpa mea soție, acum vreo douăzeci de ani, continuă șeful. Din păcate însă, știți și că niciuna dintre aceste semințe nu a prins rod, căci e nevoie de un ogor cu adevărat bogat pentru a hrăni o sămânță atât de măreață ca aceea a neamului Ferguson. Taran avu bunul-simț de a nu aștepta vreo reacție, așa că urmă: Neamul meu e în primejdie să se stingă. Da. Să se stingă! Și atunci, vă întreb, ce se va alege de voi toți? Ce se va alege de copiii voștri fără un lord Ferguson care să vegheze la binele lor?

— Ne-ar fi mai bine decât acum, bombăni unul dintre oameni, înfășurându-se mai strâns în tartan pentru a se feri de vântul sălbatic.

Taran îl ignoră:

— Dar nu e totul pierdut! Știți că am doi nepoți, fiii surorilor mele mai mici.

Declarația lui fu primită cu bombăneli de nemulțumire. Una dintre surorile lui Ferguson se căsătorise cu un viconte refugiat din fața Revoluției franceze, sărac lipit pământului. Cealaltă își luase drept soț un conte din sud care se dovedise a fi pe cât de dezagreabil, pe atât de tipic englez.

Căpetenia ridică mâna, potolindu-i pe cârcotași:

— Cel pe jumătate francez, Rocheforte, va moșteni castelul meu. Făcu o pauză de efect. Gândiți-vă, băieți. Dacă nepotul meu franțuz se căsătorește cu o scoțiancă, fiul lui va fi unul de-al nostru – un adevărat scoțian!

Sfârtecă aerul atât de viguros cu spada sa lată, încât elanul aproape îl făcu să cadă din șa, dar reuși să se îndrepte în ultima clipă. Sau în cea mai mare parte. Și același lucru e valabil și pentru nepotul meu englez.

— Nu știu dacă ai habar, însă contele este logodit cu o englezoaică! îi strigă unul dintre oameni. Verișoara nevastei mele locuiește la Londra și i-a scris despre asta muierei.

— Oakley urma să se însoare, răspunse Taran vioi, dar și-a prins logodnica exersând cu profesorul ei de dans anumiți pași ce n-au fost meniți vreodată să vadă podeaua unei săli de bal. Făcu o pauză dramatică. Profesorul ei *francez*.

— Nu ziceai adineaori că celălalt nepot al tău e franțuz? întrebă altul, frecându-și mâinile pe kilt pentru a le încălzi. Șeful său nu păru însă afectat de remarcă.

— Regret să vă spun, dar pe niciunul din băieți nu mă pot baza să-și găsească o mireasă demnă de Finovair. Însă trebuie neapărat să se însoare, altfel se va alege praful și pulberea de dreptul nostru prin naștere.

— Deja ești pe drumul cel bun, mormăi cineva.

— Pe umerii noștri cade – Taran făcu o pauză, atât de încântat de expresie încât își spuse că merita repetată – *pe umerii noștri cade*, bunii mei tovarăși, sarcina de a ne asigura că ambii nepoți ai mei se însoară cu scoțience. Sau, în cel mai rău caz, cu fete cu destulă...

— Spune naibii ce ai de spus! strigă un membru al

grupului cu degetele înghețate și gândul la nevasta de acasă. Ce căutăm aici?

Taran n-ar fi ratat nici în ruptul capului ocazia de a încheia în stil mare:

— Ce căutăm aici? mugi el drept răspuns. Ce *căutăm aici*? Se ridică în scări, fluturând deasupra capului măreața spadă lată a familiei Ferguson, și tună: Căutăm niște mirese, asta căutăm!

## Capitolul 1

*Castelul Finovair  
Kilkarnity, Scoția  
Decembrie 1819*

— Mai spune-mi o dată, *de ce* ne aflăm aici?

Byron Wotton, conte de Oakley, luă o dușcă întăritoare din paharul de whisky, apoi își împinse scaunul mai aproape de șemineu. Toată lumea știa cât era de greu de încălzit un castel, dar gerul de la Finovair era cumplit. Știa că unchiul lui stătea prost cu banii, însă cu siguranță ar fi putut lua măsuri în privința curentului arctic ce se strecura ca un șarpe prin camera de zi.

— Cred că ai părăsit o femeie în fața altarului, spuse vărul său Robin, arcuind din sprânceană.

— Mai aveam o lună până la nuntă, îi aruncă Byron, perfect conștient de faptul că sărise – sau mai degrabă se coborâse – să muște momeala lui Robin. După cum știi prea bine.

Ar fi putut să menționeze că își surprinsese logodnica în brațele profesorului ei de dans, dar, sincer, ce rost ar fi avut? Robin cunoștea deja întreaga poveste.

— În ceea ce mă privește, spuse acesta, aplecându-se în față pentru a-și freca mâinile lângă foc, eu sunt aici

pentru mâncare.

Orice altcineva i-ar fi interpretat cuvintele drept o replică sarcastică, așa cum intenționase și tânărul, însă adevărul era altul. Neavând nimic pe numele lui în afară de un titlu francez expirat, Robert Parles (Robin pentru oricine altcineva în afară de mama lui), cel mai probabil chiar venise la Finovair pentru mâncare.

O pală de vânt rece îl lovi pe Byron în față, făcându-l să-și înăbușe o înjurătură:

— A lăsat cineva vreo fereastră deschisă? întrebă, aruncând o privire încruntată prin încăpere. Soarele apusese cu câteva ore în urmă, luând cu el și palida iluzie a căldurii. Se ridică tropăind în picioare și traversă încăperea pentru a inspecta geamurile. Câteva erau crăpate. Scrută furtuna ce se întetea. Era cineva afară? Nu, nimeni n-ar fi fost atât de nebun cât să... Ce s-a întâmplat cu unchiul Taran? întrebă el brusc.

— Hmm? Robin își lăsase capul să atârne moale pe spătarul scaunului. Nu deschise ochii.

— Nu l-am mai văzut de la cină. Dar tu?

— Ai ratat spectacolul, pufni Robin îndreptându-se de spate. După ce tu ai dispărut doar Dumnezeu mai știe pe unde...

— În bibliotecă, murmură Byron.

— ... Taran s-a urcat pe masă îmbrăcat în kilt. Și dă-mi voie să-ți spun – Robin se înfioră – ăla *nu* e un kilt sub care să vrei să arunci o privire.

— S-a urcat pe masă? repetă Byron uimit. Era ceva ieșit din comun, chiar și pentru unchiul Taran.

— Câțiva dintre oamenii lui au venit să bea cu el după cină, și numai ce m-am trezit că se urcă pe masă, bătându-se cu pumnii în piept și turuind despre vremurile glorioase de altădată, când bărbații erau bărbați, iar bărbații scoțieni erau de trei ori mai virili. Apoi și-a cerut spada lată și au dispărut cu toții.

— Nu te-ai gândit să-i întrebi unde merg? se interesă

Byron, gândindu-se că el așa ar fi reacționat.

Privirea celuiilalt o întâlnește pe a lui, licărind vag a amuzament:

— Nu.

Byron dădu să comenteze, dar se întrerupse când îl auzi pe unchiul său răcnind în fața castelului.

— Că tot vorbeam de lup, spuse el răsuflând ușurat.

Unchiul lor era o pacoste hirsută, dar niciunul din ei n-  
ar fi vrut să-l găsească degerat în zăpadă.

— Ar fi bine să-l târâm în fața focului și să-l dezghețăm, sugerează vărul său, punând jos paharul. Garvie spune că ne așteaptă o furtună de trei zile.

Merseră să deschidă gigantica ușă de la intrare, unde descoperiră un mic grup de tovarăși de-ai unchiului lor ce se agitau în jurul donjonului, bătându-se cu pumnii în piept și lovindu-se unul pe altul peste spate. Purtau ținuta tradițională completă, kilturi și mantii de blană, iar torțele din mâinile lor trosneau sub ninsoarea tot mai aprigă. Taran stătea în mijlocul lor, rânjind ca un nebun.

— Doamne, ce de genunchi păroși, murmură dezgustat Robin.

— A cui trăsură e asta? întrebă Byron, aruncând o privire vehiculului negru tras exact până în locul unde lumina torțelor lăsa loc întunericului.

— V-am adus mirese! le strigă Taran peste umăr nepoților lui. Veniți încoace, fetelor!

Deschise ușa trăsurii cu un gest larg. Un chip proaspăt și drăgălaș apărură pentru o clipă, apoi niște degete fine prinseră mânerul din interior.

— Nu e nicio mireasă aici, replică ea pe un ton glumeț, după care ușa se închise bufnind.

— Of! Pe toți dracii! șopti Byron holbându-se șocat. Îi aruncă o privire lui Robin, pe al cărui chip frumos începea să răsară un zâmbet. Nu e amuzant, Rob. Aia era o *lady*.

— Ba bine că nu, normal că era o lady, mugi Taran. Și încă una isteță foc. Am trei astfel de lady, cu bani, titluri de

noblețe și frumusețe destulă. Îndreptă un deget noduros spre Robin. Ai să-ți alegi una dintre ele, nepoate, sau am s-o fac eu însumi și am să vă încui într-o cameră până sunteți nevoiți să vă luați după lege. Ai putea să-ți iei și tu una, cu ocazia asta, adăugă el generos în direcția celui alt tânăr.

Byron începu să coboare scările gemând.

Taran trase zdravăn de portieră și o fată cu părul întunecat apăru în prag, gata să cadă afară:

— Băieți, această primă domniță e... Se întrerupse și se zgâi la ea. Catriona Burns, ce naiba cauți aici?

— M-ai luat pe sus, replică tânăra brunetă, cu mâinile în șold.

— Ei bine, dacă am făcut-o, a fost o greșeală, spuse Taran. Îi privi pe Byron și Robin. Pe asta să v-o scoateți din minte, băieți. Fată drăguță, fără bani. Icnetul ei indignat precedă cu o clipă hohotul nestăpânit de răs al lui Robin. Dă-te la o parte, Catriona. Restul fetelor, veniți încoace, tună seniorul, aruncând o privire în trăsură. Nepotul meu trebuie să vă vadă bine înainte de a-și alege mireasa.

— Nu-mi vine să cred că le-ai putut face așa ceva unor domnițe de neam, declară Byron, aruncându-i unchiului său o privire ucigașă. Taran era un bărbat cât un urs, ramolit, încă mai mult musculos decât umflat, cu părul negru presărat cu același argintiu care-i înspica și barba. Nu părea ramolit, deși evident că era.

Tânărul ajunsese la trăsură exact la țanc să-i ofere un braț fetei care apăru în pragul ușii. În lumina torțelor, fulgii de zăpadă cădeau lent pe părul de culoarea rubinelor întunecate.

— Asta e bună! anunță Taran. Fiona Chisholm. Este puțin cam trecută, dar am adus-o și pe sora ei mai mică, dacă vrei ceva mai proaspăt. Au o avere frumoșică.

— Îmi cer scuze din suflet pentru nebunia unchiului meu, spuse Byron, aplecându-se peste mâna domnișoarei Chisholm de îndată ce aceasta coborî. Probabil ești scoasă din minți de spaimă.



Expresia din ochii tinerei era mai degrabă veselă decât înspăimântată:

— Cum îl cunosc de multă vreme pe senior, nu mă sperie atât de tare. Iar domnia voastră sunteți...? se interesează ea, oferindu-i o reverență.

— Byron Wotton, conte de Oakley.

— Lord Oakley, e o plăcere să vă întâlnesc.

— El e cel mai tânăr dintre nepoții mei. Locuiește în Anglia, interveni Taran. Robin, aici de față, e cel care va moșteni Finovair. Pe el vrem să-l însurăm acum.

Robin, care venise să li se alăture, se prezentă la rândul său:

— Robert Parles, viconte de Rocheforte. Spune-mi Robin. Încântat de cunoștință, domnișoară Burns, domnișoară Chisholm.

Byron i-o încredință pe domnișoara Chisholm și întinse mâna pentru a mai ajuta o domniță; aceasta era minionă, cu părul cârlionțat, de un castaniu cald, trăsături delicate și ochi câprui strălucitori.

— Fiica lui Maycott, rosti Taran mândru. Lady Cecily. Îi cea mai bună dintre toate: valorează o avere și e frumoasă ca o cadră. Deși – coborî vocea – e *totuși* englezoaică. Dar și-a făcut cam de mulțisor intrarea în societate, așa că n-ar trebui să mai facă mofturi în momentul de față.

Tânăra făcu ochii mari.

— Unchiule, te implor să taci, spuse Byron. Lady Cecily, nu am cuvinte să-mi cer scuze pentru îngrozitoarea situație ce ți-a fost impusă.

Lady Cecily păru că ar fi vrut să răspundă, dar Robin îl împinse pe vârul său deoparte, luând-o de mână și înclinându-se:

— O, eu nu cred că pot să-mi cer scuze. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca un senior să răpească o domniță pentru mine. Pe de altă parte, continuă el, rânjind crud, nici nu a fost cazul vreodată. Fata se holbă din nou și, chiar și în lumina pâlpâitoare a torțelor, se văzu cum obrații îi deveniră

trandafirii. Timp de o clipă, Robin înlemni, contemplând-o. Apoi își abătu brusc privirea, eliberându-i mâna, și trecu pe lângă ea, întinzându-și gâtul pentru a se uita în trăsura. Cine a mai rămas acolo, unchiule? Una dintre fiicele lui George? Dintotdeauna m-am visat în postura de soț al unei prințese cu sânge regesc.

— Asta e o treabă serioasă! se încruntă unchiul lor. Una singură a mai rămas, cred. Sora Fionei.

Bătrânul lui aghiotant aprobă din cap cu o expresie gravă.

— Robin, te rog să le conduci pe domnișoara Burns, domnișoara Chisholm și Lady Cecily în castel, rosti Byron scrâșnind din dinți. Este ger, iar dumnealor nu poartă mantii.

— Nu am avut timp pentru asta, chicoti Taran. Le-am luat pe sus direct din sala de bal. Marilla Chisholm, nu te poți ascunde în trăsura aia, tună el.

Ultima domniță își făcu apariția, oprindu-se dramatic în vârful treptelor. Era foarte tânără, foarte blondă și foarte frumoasă, și se legăna ca o trestie.

— Ce se petrece? strigă ea pe o voce tremurătoare. O, ce se va alege de noi?

— Ești în perfectă siguranță, domnișoară Marilla. Byron întinse o mână pentru a o sprijini la coborâre. Eu sunt lordul Oakley. Îți ofer cele mai profunde scuze și promisiunea mea de gentleman că vei fi în scurtă vreme dusă înapoi la familia ta.

— Ba nu va fi așa, ripostă unchiul său. Ninsoarea a închis deja trecătoarea. Vor trece probabil două sau trei zile până să poată fi traversată. Să intrăm, zise el închizând portiera trăsुरii. E un frig de crapă pietrele, iar noi am terminat.

Ușa trăsुरii se deschise din nou cu o bufnitură și o cizmă englezească rafinată ateriză ferm pe pământ. O voce profundă, iritată, spuse ferm:

— Ba nu!

Byron căscă gura mare, iar Robin se întoarse șocat.

— Pe toți sfinții, unchiule, l-ai răpit pe ducele de Bretton!

## Capitolul 2

Catriona Burns era o fată cu simț practic. Nici nu aveai încotro, când locuiai în Highlands. În data de șaptesprezece decembrie, când soarele stătea pe cer doar șase ore pe zi, iar temperatura oscila undeva între ger cumplit și moarte, trebuia să fii pregătit pentru orice.

Nu și pentru *asta*. Era ora două după miezul nopții, iar ea nu-și mai simțea cel puțin opt dintre degetele de la picioare, în timp ce botinele îi erau îngropate în stratul tot mai gros de zăpadă. Stătea în curtea unui castel străin, unde tocmai făcuse cunoștință cu un conte englez. Și un viconte francez. Și un *duce*. Care fusese răpit.

— Taran Ferguson, ticălos nesuferit, țipă ea. Ce crezi că faci?

— A, păi, știi... Bărbatul se scărpină în cap și aruncă o privire spre trăsură, ca și cum aceasta i-ar fi putut oferi un sfat, apoi ridică din umeri.

— Ești beat, îl acuză ea.

— Doar o idee. Gura lui se schimonosi atât de mult spre dreapta, încât păru gata să-i sucească gâtul.

— L-ai răpit pe ducele de Bretton!

— Ei, păi asta a fost o greșeală... Se încruntă, întorcându-se spre tovarășii lui credincioși. Cum anume ne-am pricopsit cu el?

— Chiar așa, interveni ducele. În mod normal Catriona nu l-ar fi considerat deosebit de intimidant. Era un bărbat destul de arătos, cu părul bogat, de culoare închisă, și ochi adânci în orbite, dar nu părea să aibă o fire neîmblânzită. Cu toate acestea, când ducele de Bretton îl împunse pe Taran

Ferguson cu o privire furioasă, tânăra femeie se dădu un pas înapoi.

— Ce căutai în trăsură? întrebă castelanul.

— Era trăsura *mea!* mugii ducele.

Urmă o clipă de tăcere – pigmentată de hohotele vicontelui francez – apoi Taran își emise replica:

— Aha.

— Tu cine ești? întrebă ducele.

— Taran Ferguson. Îmi cer sincer scuze pentru greșală. Arată spre Lady Cecily, apoi flutură din mână spre ambele surori Chisholm. N-am vrut să luăm decât femeile.

Marilla Chisholm lăsa să-i scape un geamăt delicat de suferință, smulgându-i Catrionei un mormăit inelegant de iritare. O cunoștea pe Marilla de când se născuse, în urmă cu douăzeci și unu de ani, și era convinsă că nu suferea câtuși de puțin. Rămăsese închisă într-o trăsură cu un duce, doar pentru a fi apoi debarcată la picioarele altor doi gentlemen cu titluri. Cum să fie asta o problemă? Era ca și cum cel mai îndrăzneț vis al fetei ar fi devenit realitate, iar apoi le-ar fi fost impus și celorlalți. Catriona îi aruncă o privire surorii mai mari a Marillei, Fiona, dar, oricare ar fi fost gândurile ei, acestea erau bine ascunse în spatele ochelarilor.

— Bret, spuse unul dintre bărbați – cel țeapăn și serios, care își ceruse deja scuze de șase ori.

Ducele își răsuci capul brusc, iar Catriona îl văzu făcând ochii mari.

— Oakley? întrebă acesta, părând pe deplin șocat.

— El e unchiul nostru, explică lordul Oakley arătând din cap spre Taran.

— *Al nostru?* repetă ducele.

Lordul Rocheforte – sau să fi fost domnul Rocheforte? Catriona nu știa, era *francez*, pentru numele lui Dumnezeu, oricât ar fi părut de britanic. Oricine ar fi fost, era clar că nu vedea nimic grav în situația creată, căci se mulțumi să rânjească și să ridice mâna:

— Bună, Bret, spuse el pe o voce veselă.

— Fir-ar să fie, mormăi ducele. Și tu?

Catriona își plimbă privirile între cei trei bărbați. Aveau un aer comun – arborele genealogic întins pe cinci secole și apartenența la clubul White. Nu era nevoie să te aventurezi prea departe de Highlands ca să-ți dai seama că, odată ce ajungeai la un anumit nivel social, toată lumea cunoștea pe toată lumea. Aceștia trei probabil fuseseră colegi de an la Eton.

— Ei, nu știam că ești în Scoția, îi spuse lordul Rocheforte ducelui, care înjură în barbă, apoi zise:

— Am uitat că voi doi sunteți rude.

— De multe ori, constatarea e un șoc și pentru mine replică lordul Oakley pe un ton sec, după care se mai domoli. Trebuie să-mi cer iertare în numele unchiului meu. Smuci furios din cap spre Taran. Se pare că el...

— Pot să vorbesc și singur, interveni acesta.

— Ba nu, nu poți.

— Nu vorbi așa cu mine, băiete!

Oakley se întoarse spre Taran cu o furie chiar mai aprigă decât cea a ducelui:

— Rațiunea ta...

— Dormea în trăsură, interveni Catriona pe neașteptate, făcându-i pe ceilalți să se zgâiască nedumeriți. Când tu și oamenii tăi ne-ați aruncat în ea, Excelența Sa era deja înăuntru, dormind.

— Și s-a trezit? întrebă lordul Rocheforte.

Catriona clipi, neștiind sigur dacă era cazul să răspundă. Nutrea însă bănuiala că dacă nu reușea să păstreze controlul asupra conversației urma să se ajungă la schimburi de pumni, așa că spuse:

— Nu imediat.

— A fost o bagatelă, se lăudă Taran. Am intrat pur și simplu, le-am luat pe sus și am plecat. Nici măcar n-au apucat să se împotrivească.

— Cum e posibil așa ceva? oftă prelung lordul Oakley.

Cu siguranță părinții voștri...

— Probabil oaspeții au crezut că totul face parte din distracție, explică Fiona Chisholm.

Rocheforte începu să râdă din nou, stârnind indignarea vărului său.

— Cum poate să ți se pară amuzant?

— Cum poate să nu ți se pară?

— Cred că am să leșin, ciripi Marilla.

— Ba nu, o repezi Catriona. Întreaga poveste era destul de urâtă și fără prostiile Marillei.

Aceasta icni revoltată, iar Catriona își zise că i-ar fi șuiertat ceva monstruos de jignitor dacă nu s-ar fi aflat în prezența unor gentlemeni necăsătoriți.

— Am putea să intrăm? întrebă ducele de Bretton, punctând fiecare silabă cu un ton tăios de gheață.

— Desigur, răspunse lordul Oakley rapid. Veniți înăuntru, toată lumea. O să lămurim toată treaba, după care o să ne asigurăm că toată lumea *pornește înapoi spre casă* – se încruntă spre unchiul său la aceste cuvinte – cât ai clipi.

— Nu putem merge acasă, murmură Catriona.

— Ce vrei să spui?

— Drumurile sunt impracticabile. E un miracol că am ajuns și până aici. Cu siguranță nu ne putem întoarce în noaptea asta. Nu avem lună și – ridică privirea spre cer – o să ningă din nou.

— De unde știi? întrebă lordul Oakley, cu o notă de disperare destul de pronunțată.

Catriona încercă să nu se uite la el ca la un idiot, încercă din răputeri, dar cu părul blond-alburiu lucind straniu în lumina torțelor și cu gura încă deschisă într-o expresie de groază, arăta ca o bufniță traumatizată.

— Am trăit aici toată viața, spuse ea într-un final. Știu când urmează să ningă.

Răspunsul lui constă într-o expresie ce n-ar fi trebuit menționată nicicând în fața unei femei de viță nobilă, dar, ținând seama de împrejurări, Catriona hotărî să treacă peste

ofensă.

— Să mergem înăuntru, bombăni el; după o clipă de confuzie, se îngrămădiră toți în donjon.

Catriona mai vizitase castelul Finovair, desigur; Taran Ferguson, cu fortăreața lui ce stătea să se prăbușească, era al treilea cel mai apropiat vecin al familiei Burns. Dar nu mai fusese niciodată acolo la o oră atât de târzie din noapte, după ce majoritatea focurilor fuseseră lăsate să se stingă. Era atât de frig, încât aerul părea să muște, și niciuna dintre tinerele domnițe nu purta mantie sau manta îmblănită. Din fericire, purta o rochie cu mâneci lungi, la fel ca Fiona, dar ținuta azurie arborată de lady Cecily avea doar mânecute bufante, în vreme ce rochia Marillei îi lăsa practic umerii goi.

— E aprins focul în salon, anunță lordul Oakley, zorindu-i pe toți să înainteze. Ar fi fost greu de crezut că era rudă cu Taran; nu semănau deloc, iar când trecură pe lângă aplicile cu lumânări de pe ziduri, Catriona văzu că trăsăturile tânărului erau neobișnuit de grave.

Spre deosebire de lordul Rocheforte, care nu părea să știe cum să nu zâmbească. Chicotea în timp ce străbăteau holul mare și cavernos, iar Catriona îl auzi spunându-i ducelui:

— Ei, haide, Bret, să nu-mi spui că nu vezi partea amuzantă a situației!

Tânăra femeie ciuli urechile, dar nu auzi răspunsul lui „Bret”. Nu îndrăznea să-i arunce o otheadă furișă, nu acum când erau toți atât de aproape unii de alții. Ceva din aerul lui li stârnea neliniștea, și nu era doar faptul că deținea cel mai înalt rang dintre toate persoanele cărora le fusese prezentată vreodată.

Atâta că ea nu îi fusese prezentată. Se mulțumise doar să-l privească din celălalt capăt al sălii de bal a familiei Maycott, la fel ca restul micilor nobili locali. Conte de Maycott era unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia și doar Dumnezeu știa de ce își dorise propriul castel scoțian, dar îl dorise, și încă suficient de mult cât cheltuiască o avere

pentru a restaura Bellemere la un nivel de splendoare de care nu se bucurase nici măcar în vremurile de presupusă glorie.

După terminarea lucrărilor, familia Maycott hotărâse să organizeze un bal, invitând câțiva prieteni din Londra, dar, în cea mai mare parte, mica nobilime locală. Asta doar pentru a se asigura că primul lor Bal de Gheață, conceput ca un eveniment anual, urma să aibă un succes răsunător.

Sau cel puțin așa susțineau bârfele locale. Și chiar dacă era conștientă că nu trebuia să creadă tot ce auzea, Catriona asculta *întotdeauna*.

Fiicele familiei Chisholm fuseseră aduse pentru a-l cunoaște pe duce, desigur. Erau moștenitoarele unei averi imense, lucru foarte rar întâlnit în acel colț al Scoției, și își făcuseră intrarea în societatea londoneză de o manieră grandioasă, spre deosebire de Catriona. Tatăl ei era un moșier de prin partea locului, mama ei era fiica unui moșier de prin partea locului, și cum ea însăși nu se îndoia că avea să se mărite tot cu un moșier de prin partea locului, ce rost ar fi avut să tragă sfori pentru a-i fi prezentată unui nobil aflat în trecere?

*Până atunci.*

Catriona încă nu știa sigur cum ajunsese să fie luată pe sus odată cu Lady Cecily și surorile Chisholm, dar ea fusese prima aruncată în trăsură. Aterizase direct deasupra ducelui, care răspunsese inițial cu un sforăit, apoi îi pusese o mână jucăușă pe fund. După care o numise Delilah și începuse să-și frece fața de gâtul ei!

Sărise ca arsă, fără a zăbovi asupra gândului că senzația era destul de plăcută; în clipa următoare, ducele reintrase în lumea viselor.

Cineva, decise ea cu asprime, dăduse iama în stocul de brandy de calitate al familiei Maycott.

Catriona nu petrecuse decât un minut singură cu ducele adormit înainte ca celelalte trei domnițe să fie aruncate în trăsură, moment în care acesta *chiar* se trezise. Se înfioră gândindu-se cât de mult brandy ar fi trebuit să bea



ca să rămână adormit într-o asemenea situație. Marilla țipa, Lady Cecily bătea cu pumnul în tavanul capitonat, iar Fiona striga la Marilla, încercând s-o facă să tacă.

Chiar dacă erau surori, fetele familiei Chisholm nu fuseseră niciodată prea afectuoase una cu cealaltă.

Ducele încercase să le potolească, dar nici măcar el nu reușise să se facă auzit în tot acel vacarm până nu tunase;

— Liniște!

De-abia atunci își dăduse Catriona seama că tinerele nu observaseră prezența lui în trăsură. Lady Cecily căscase gura atât de larg, încât fața ei părea în pericol să cadă, iar Marilla – pe care Catriona nu o plăcuse niciodată – fusese imediat aruncată în brațele lui de un hârtop imaginar de pe drum.

Însă ducele, după cum remarcase Catriona cu o oarecare satisfacție, nu reacționase prin a o strânge *pe ea* de fund.

Nu știa precis cât timp fuseseră închiși în trăsura ce înainta rapid. Cel puțin nouăzeci de minute, poate două ore. În orice caz, ducele le ceruse să nu scoată un sunet până nu ajungeau la destinația lor blestemată. Apoi adormise la loc.

Sau dacă nu dormise, se prefăcuse foarte bine. Nici măcar Marilla nu îndrăznise să-l deranjeze.

Precarul bun-simț al Marillei se risipise însă la coborârea din trăsură, căci acum pălăvrăgea cu ducele ca o gaiță indignată, agățându-se de brațul lui – de brațul lui! — în timp ce arunca în dreapta și-n stânga cu termeni precum „șocant” și „insuportabil”.

Ducele se smuci ușor, dar Marilla nu avea câtuși de puțin de gând să-și elibereze prada, așa că el renunță. Singura explicație pe care o găsi Catriona fu aceea că, în opinia aristocratului, merita să îndure acea neplăcere dacă astfel își putea încălzi mâna într-a ei.

Nu putea să nu-l înțeleagă. S-ar fi cuibărit și ea lângă Marilla în acel moment dacă astfel ar fi putut să-și crească temperatura cu câteva grade. Singurele persoane care nu

păreau să tremure violent erau cei doi nepoți ai lui Taran care, trebuie spus, erau aproape la fel de arătoși ca ducele, nicidecum genul de bărbați care să aibă nevoie să li se răpească femeii de la un bal.

Pe de altă parte, Taran Ferguson era faimos pentru excentricitățile sale. Ultima dată când se văzuseră, acesta turuise îndelung despre soarta castelului Finovair după ce el avea să fie mort și îngropat, așadar nu trebuia să se mire că era dispus să recurgă la asemenea măsuri extreme pentru a le găsi soții nepoților lui.

Lordul Oakley îi conduse pe toți într-o micuță cameră de zi ce se deschidea din sala mare. Era sărăcăcioasă, dar curată, la fel ca restul castelului, și, cel mai important, avea un foc aprins în vatră. Toată lumea se îngrămădi în fața, dorindu-și cu disperare să-și încălzească mâinile și picioarele.

— Vom avea nevoie de pături, porunci Oakley.

— Am câteva în lada aia, răspunse Taran, arătând din cap spre un cufăr antic de lângă perete.

Nepoții lui le găsiră, după care le dădură din mână în mână până când toată lumea avea câte una înfășurată peste umeri. Lâna era aspră și provoca mâncărimi, iar Catriona nu ar fi fost surprinsă dacă din pături s-ar fi revărsat o flotilă de molii, însă nu-i păsa. În acel moment ar fi fost dispusă să îmbrace chiar și o cămașă de penitență ca să se încălzească.

— Încă o dată, trebuie să-mi cer scuze în numele unchiului meu, li se adresă lordul Oakley tinerelor. Pur și simplu habar nu am ce anume încerca să facă...

— Știi bine ce anume încercam să fac, interveni Taran. Robin trage de timp și se furișează pe ici, colo...

— Unchiule! rosti Oakley pe un ton de avertizare.

— Având în vedere că nimeni nu pleacă nicăieri în noaptea asta, zise lordul Rocheforte, am putea să mergem la culcare.

— O, dar trebuie făcute prezentările, îi aminti Marilla cu eleganță.

— Desigur, se entuziasmă Taran. Ce s-a ales de bunele mele maniere?

— Există atâtea răspunsuri posibile, încât mi-ar fi foarte greu să aleg, spuse ducele.

— Eu sunt, după cum știți, seniorul castelului Finovair, anunță Taran. Iar aceștia sunt cei doi nepoți ai mei, Oakley și Rocheforte, dar eu le spun Byron și Robin.

— Byron? murmură Fiona Chisholm, atrăgându-și o privire încruntată din partea lordului Oakley.

— Tu pari a fi ducele de Bretton, continuă Taran, deși nu știu de ce te afli aici.

— Era trăsura mea, mârâi Bretton.

Taran își privi din nou oamenii, dintre care unul încă mai purta spada lată.

— Asta nu pricep. Nu am adus și noi o trăsură a noastră?

— Unchiule, îi aminti Rocheforte, nu faci prezentările?

— Corect. Oricum, Maycott a făcut-o deja țândări, probabil, s-o pună pe foc. Taran lăsă să-i scape un oftat trist. Că tot veni vorba de Maycott, ea e fiică-sa, Cecilia.

— Cecily, îl corectă aceasta. Era primul cuvânt pe care îl scotea de când sosiseră.

— Chiar așa? Taran clipi surprins.

— Chiar așa, confirmă ea, ridicând o sprânceană pentru a-și exprima delicat nemulțumirea.

— Hm. Îmi cer scuze pentru asta. E un nume frumos

— Mulțumesc, răspunse ea, înclinând grațios capul.

Era remarcabil de drăguță, își spuse Catriona, deși nu într-o manieră stridentă, intimidantă, precum Marilla, ai cărei zulufi aurii și ochi albaștri strălucitori păreau desprinși din poveștile cu zâne.

— Astea două sunt surorile Chisholm, continuă Taran, arătând spre Fiona și Marilla. Sunt niște scoțience pursânge, dar au petrecut ceva timp la Londra. S-au șlefuit puțin, din câte am auzit. Și cam asta e tot.

Catriona își dresă vocea.

— A, da! exclamă seniorul. Îmi cer scuze. V-o prezint pe Catriona Burns. Pe ea am luat-o din greșeală.

— Ai spus s-o luăm pe aia cu rochie albastră, protestă unul dintre oamenii lui. Catriona îl mai întâlnise și înainte. Era destul de sigură că îl chema Hamish.

— Ea e cea care poartă rochie albastră, zise Taran împungând aerul cu degetul spre Lady Cecily.

— La fel și domnișoara Burns, bombăni Hamish ridicând din umeri. Și cam seamănă.

Era adevărat. Păr castaniu, ochi de culoare închisă. Iar în timp ce Lady Cecily era delicată și se mișca cu o grație diafană, Catriona era... Ei bine, nu știa cum anume era. Dar nu era delicată. Și probabil nu era nici grațioasă. În general evita să danseze atât de mult încât să se lămurească definitiv.

— Bun; necazul e că nu mă așteptam să vii și tu, îi spuse Taran Catrionei după ce le examină comparativ câteva momente. Nu am cameră pregătită.

— Ai să-i dai camera mea, porunci ducele.

— Nici pentru tine nu am cameră, îl informă castelanul, smulgându-i un geamăt lordului Oakley.

— E foarte amabil din partea ta că ai pregătit camere, spuse Marilla cu drăgălășenie.

Catriona nu se putu abține să nu caște gura de mirare. Taran Ferguson o răpise, iar ea îi *mulțumea*?

— Nu prea sunt sigur unde să te pun, murmură stăpânul locurilor. Aruncă o privire spre sofa, încruntându-se îngândurat.

„Până aici”, își zise Catriona mânioasă.

— Taran Ferguson! Nu am de gând să dorm pe sofaua din camera de zi!

— Păi, știi, ar fi totuși mai comod decât pe podea, opină bărbatul scărpinându-se în cap.

— Și nu am de gând să dorm pe podea!

Ducele făcu un pas în față, cu o privire ucigașă:

— Domnule Ferguson, îți sugerez să găsești o cameră

pentru domnișoară.

— Eu chiar nu...

— Altfel îmi vei da socoteală mie.

Tăcerea se lăsă între ei. Catriona îl privi pe duce, uluită să constate că-i lua apărarea cu atâta îndârjire.

— Domnișoara Burns poate să împartă o cameră cu mine, interveni Lady Cecily.

Catriona îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Nu se poate, spuse Taran. E un singur pat mic.

— Pune-le pe surori împreună, sugeră ducele foarte imperios.

— Am făcut-o deja. O să împărțiți patul, fetițelor, dar e destul de confortabil. Nu am avut niciodată vizite regale pe aici, așa că n-a fost nevoie să aranjăm vreuna dintre camerele de oaspeți.

— Noi avem două camere de oaspeți foarte frumoase acasă, se laudă Marilla. Odată l-am găzduit pe contele de Mayne.

— În 1726, bombăni Fiona.

— Ei bine, tot camera Mayne o numim, pufni Marilla, și dacă oricare dintre voi ar veni în vizită, acolo v-am găzdui. Bine, poate cu excepția ta, preciză ea în direcția Catrionei.

— Marilla! icni Fiona.

— Ea locuiește la doar opt kilometri de noi. Nu prea ar avea nevoie de o cameră de oaspeți.

— Nu se știe niciodată când e posibil să ai nevoie de o cameră de oaspeți în plus, comentă ducele.

— Cât de adevărat, spuse Marilla. Atât de foarte, foarte adevărat. Îl privi cu acea înclinare iritantă a capului și flutură din gene. Întotdeauna ești atât de foarte, foarte înțelept?

Bretton, ajuns la capătul răbdării, se mulțumi să o privească și replică sec:

— Da.

Catriona se înecă de râs, apoi mimă un acces de tuse când ducele se întoarse către ea cu o sprânceană ridicată. O,

Doamne, oare vorbea serios? Ea crezuse că încerca pur și simplu să se descotorosească de Marilla.

— Ei bine, zise Taran, umplând tăcerea jenantă, o să găsim ceva pentru toată lumea. Între timp, haideți să rezolvăm cu restul. Unde e doamna McVittie? Ah, iată-te! Chelăreasa castelului salută din cap stând în pragul ușii.

Taran flutură din mână spre fiecare dintre femei, în afară de Catriona:

— Condu-le pe astea trei sus, la camerele lor. Și, ah, Robin și Byron, ce-ar fi să mergeți și voi? Doar ca să vă asigurați că totul e așa cum trebuie să fie.

— Cum trebuie să fie, repetă lordul Oakley, nevenindu-i să creadă.

— Du-o pe Lady Cecilia în camera albastră, sau, mă rog, aia care era cândva albastră, iar pe domnișoara... Ei bine, de fapt nu prea contează. Dă-le ce camere vor. Taran se întoarse spre Catriona și duce, care încă stăteau în picioare lângă foc. Am să văd ce pot să găsesc pentru voi doi.

— Bretton poate sta în camera mea, propuse lordul Oakley, oprindu-se în pragul ușii în vreme ce restul ieșeau pe rând.

— O, nu, răspunse ducele pe un ton batjocoritor, nu mi-aș permite să te deranjez.

Lordul Oakley ieși în sala mare.

De-abia atunci își dădu seama Catriona că fusese lăsată cât se poate de singură cu ducele de Bretton.

### Capitolul 3

John Shevington devenise duce de Bretton la vârsta de doar patruzeci și trei de zile și, prin urmare, fusese înconjurat de o droaie de profesori particulari având și misiunea de a se asigura că tânărul duce urma să facă față oricărei situații ce ar fi fost previzibil să se producă în viața

unui tânăr aristocrat.

Previzibil.

În mod uluitor, profesorii lui nu luaseră în calcul posibilitatea ca el să fie răpit accidental de un individ bun de legat, ținut prizonier într-o trăsură (propria lui trăsură, să nu uităm) timp de două ore în compania a patru domnițe nemăritate, dintre care una îl pipăise de trei ori înainte ca el să profite de un hârtop din drum pentru a o azvârli în cealaltă parte a cupeului. Și, de parcă toate astea n-ar fi fost de ajuns, fusese adus într-un castel geros, păzit de o grămadă împrăștiată de servitori bătrâni ce șchiopătau de ici-colo cu spade late prinse la kilturi.

Dumnezeule bun, spera din tot sufletul să nu vină o pală de vânt care să ridice vreunul dintre kilturile acelea!

Bret îi aruncă o privire tinerei domnițe ce rămăsese în camera de zi, cea despre care bătrânul Ferguson pretindea că fusese răpită din greșeală. Domnișoara Burns o chema, dacă înțelesese corect. Părea să-l cunoască pe Taran Ferguson mai bine decât oricare dintre celelalte prizoniere; prin urmare, o întreabă:

— Crezi că amabila noastră gazdă ne va găsi camere?

— Deja a uitat că trebuie să caute, n-am nicio îndoială, zise Catriona ghemuindu-se mai aproape de foc.

— Pari să-l știi bine pe stăpânul castelului, domnișoară... Domnișoara Burns, nu-i așa?

— Toată lumea îl cunoaște pe Taran, spuse ea, apoi păru să-și amintească de bunele maniere și adăugă: Excelență.

El aprobă din cap. Părea o tânără domniță rezonabilă, din fericire fără înclinație spre istericale. Deși, trebuie spus, fusese pe punctul de a o aplauda când îl luase pe bătrânul Ferguson la trei păzește. Ba chiar sperase că, avea să-i dea o scatoalcă excentricului moșneag.

Domnișoara Burns îi răspunse zâmbind și plecându-și la rândul ei capul, apoi se întoarse spre foc. Zgribulit, ducele își zise că era înghețată până în măduva oaselor.

Dacă ar fi avut un mantou, i l-ar fi oferit. Dar mantoul lui rămăsese la Bellemere, împreună cu celelalte bagaje. Nu intenționase să stea decât două zile; era un loc convenabil în care să facă o haltă și să-și lase caii să se odihnească înainte de a se întoarce la castelul Bretton, venind de la partida de vânătoare organizată de familia Charter în Ros-shire. Acum că se gândea mai bine, ar fi trebuit să rămână să-și petreacă sărbătorile cu prietenii lui; doar un neghiob pornea la drum în Scoția în această perioadă a anului.

Avusese însă dintotdeauna o preferință romantică pentru castelul Bretton la vremea Crăciunului. Chiar dacă locuia în cea mai mare parte a anului la Londra, n-ar fi putut să rateze farmecul momentelor când era prins bușteanul tradițional de Crăciun, iar la masă se servea faimoasa budincă a doamnei Plitherton. Avea prea puține rude alături de care să sărbătorească – doar mama lui și oricare dintre surorile ei necăsătorite care ar fi ales să le fie alături –, dar lipsa membrilor din ramura Shevington a familiei făcuse din această sărbătoare un eveniment mai vesel și mai puțin scorțos, presărat cu muzică și dansuri, o distracție la care participau toți cei din castel, de la majordom la spălătorese.

Acum se părea că această tradiție avea să fie întreruptă de Taran Ferguson, care era, surprinzător, atât unchiul lui Oakley, cât și al lui Rocheforte.

*Oakley și Rocheforte.* Aproape căzuse în nas când îi văzuse. Îl cunoștea pe Oakley încă de când... ei bine, de când îi dăduse un pumn în ochi în prima lor săptămână la Eton și se alesese cu buza însângerată în schimb. Dar se împăcaseră bine de atunci încolo. Cât despre Rocheforte, nu-l cunoștea bine, însă păruse dintotdeauna genul de bărbat agreabil și nonșalant.

Aruncă o privire pe fereastră, însă nu putu desluși nimic în beznă.

— Când ai spus că va ninge la noapte, îi spuse domnișoarei Burns, aveai idee și cât de mult? Sau cât va dura?



— Adică vrei să știi cam pe când am putea pleca? zâmbi Catriona străpungându-l cu ochii ei negri.

— Exact, râse el. Ți plăcea o femeie care trecea la subiect fără ocolișuri.

— E foarte posibil să mai treacă trei zile, Excelență, se strâmbă ea. Sau mai multe.

— Dumnezeu bun, se auzi rostind.

— Perfect de acord.

Bret își dresă vocea:

— S-a mai întâmplat vreodată ca domnul Ferguson să facă... așa ceva?

— Adică să răpească un duce? Tânăra femeie strânse din buze cu o expresie ce aducea a amuzament.

— Să răpească pe oricine, explică el.

— Nu din câte știu eu; în schimb, a alergat în fundul gol prin sat la ultima sărbătoare a primăverii.

Bret clipi. Nu cumva tocmai folosisese cuvântul „fund”? Încercă să-și amintească ultima dată când auzise o femeie de viță nobilă rostindu-l. Era destul de sigur că nu se întâmplase niciodată. Apoi, privind licăritul flăcărilor pe pielea ei, hotărî că nu-i păsa.

Domnișoara Burns nu era frumoasă, nu în felul în care era Lady Cecily, cu gura ei ca un boboc de trandafir și fața în formă de inimă. Avea însă ceva anume. Ochii ei, decise. Întunecați ca noaptea și arzător de direcți. Nu puteai să-i citești gândurile, nu în spatele unor ochi atât de întunecați.

Dar puteai să i le simți.

— Excelență? murmură ea nedumerită.

— Îmi cer scuze, tresări el. Ce spuneai?

— Vrei să spui, întrebă ea prudentă, nevenindu-i să creadă, că vrei să continui povestea despre cum a alergat Taran Ferguson în fundul gol prin sat?

— Exact, răspunse el scurt; dacă ar fi folosit orice alt ton, ar fi fost obligat să recunoască în sinea lui că începea să roșească. Lucru absolut imposibil, era sigur de asta.,

— Ei bine, spuse ea după o scurtă pauză, a fost un

pariu.

— Se întâmplă des în Scoția ca pariurile să presupună alergatul în pielea goală? Amănuntul ți se părea de-a dreptul interesant.

— Nicidecum, Excelență. Tocmai când ducele se temu c-o ofensase, colțurile gurii ei se ridicară aproape imperceptibil într-un zâmbet: E mult prea frig pentru așa ceva. Aristocratul își înăbuși un hohot de râs, iar Catriona urmă: Din câte îmi amintesc, pariul presupunea s-o facă pe soția vicarului să leșine. N-a impus nimeni nuditatea. Ridică ușor ochii spre cer cu o expresie de exasperare. Aia a fost în întregime ideea lui Taran.

— Și a câștigat?

— Bineînțeles că nu! E nevoie de ceva mai mult decât de posteriorul lui sfrijit pentru a face o scoțiancă să leșine.

— Sfrijit, ei? murmură Bret. Înseamnă că te-ai uitat?

— Nu prea aveam cum să *nu* mă uit. Alerga pe drum răcnind ca un zmeu.

Timp de o clipă ducele o scrută uimit. Era nemaipomenit de drăguță așa cum stătea lângă vatră, cu părul bogat începând să se desprindă din agrafe. Totul la ea era modest și cuminte și perfect cuviincios.

Mai puțin expresia ei. Își dăduse ochii peste cap și își încrețise nasul, ba chiar i se păru că îndrăznise să pufnească spre el.

Să pufnească. Încercă să-și amintească ultima dată când auzise o femeie de viță nobilă făcând *asa ceva* în prezența lui. Probabil atunci când o auzise pe una rostind cuvântul „fund”.

În clipa aceea, râsul ce mocnise în el izbucni în sfârșit. Începu discret, cu un tremurat silențios al corpului, apoi se trezi hohotind, aplecat în două sub forța valurilor de râs ce se rostogoleau și chiorăiau în burta lui revărsându-se în sughițuri de o amplitudine uriașă.

Încercă să-și amintească ultima dată când râsese la fel.

Ștergându-și lacrimile din ochi, îi aruncă o privire

domnișoarei Burns, care, deși nu stătea chircită, râdea și ea alături de el. Era evident că încerca să-și păstreze o oarecare demnitate, strângând din buze, dar umerii îi tremurau, iar într-un final se sprijini de perete, gata-gata să se sufoc:

— O, Doamne, gemu ea, fluturând o mână fără niciun motiv aparent. O, Doamne! Ridică ochii spre el, fixându-l cu o privire directă care, bănuia ducele, îi era caracteristică. Nici măcar nu știu de ce râdem.

— Nici eu, recunosc eu.

Râsul se risipi pe nesimțite.

— Probabil ne e foame, spuse ea încet.

— Sau frig.

— Indiferent, șopti ea.

— Absolut. Fără a se mai putea abține, se apropie de ea și o sărută. Chiar acolo, în fața focului din camera de zi a lui Taran Ferguson, făcu singurul lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă.

O sărută.

\*

Când ducele se îndepărtă, Catriona fu cuprinsă de frig. Un frig mai aspru decât cel pe care îl simțise în trăsură. Mai aspru decât cel pe care îl simțise afară în ninsoare. În ciuda focului ce ardea vesel în spatele ei, îi era frig.

Dar nu era răceala dată de temperatură. Era răceala născută din goliciune.

Buzele lui le acoperiseră pe ale ei. Brațele lui fuseseră încolăcite în jurul ei. Apoi gata.

Pur și simplu.

Se uită la el. Ochii lui – Doamne sfinte, erau albaștrii. Cum de nu observase? Erau ca un lac în miezul verii, atâta că lacurile nu aveau mici sclipiri de miazănoapte și nu-i puteau sfredeli sufletul dintr-o privire.

— Ar trebui să-mi cer scuze, murmură el.

— Dar n-ai s-o faci?

— Ar fi o minciună.

— Iar tu nu minți niciodată.

Nu era o întrebare. Știa că era adevărat.

— Nu în legătură cu așa ceva.

— Ai mai făcut asta vreodată? cuteză ea să întrebe după ce-și umezi temeinic buzele.

— Să sărut o femeie? zâmbi el.

— Să săruți o străină.

Ducele ezită, însă doar pentru o clipă:

— Nu.

Nu trebuia să insiste, o știa prea bine. Curiozitatea ei fu însă prea puternică:

— De ce nu?

Ducele plecă puțin capul într-o parte, studiindu-i chipul cu o expresie stranie. O analiza, își dădu seama Catriona. Ba nu, și-o *întipărea în* memorie.

Apoi zâmbetul lui deveni sfios, iar tânăra femeie înțelese. Înțelese pur și simplu că era la fel de amețit de acel moment ca și ea, descoperire care o făcu să se simtă mai bine.

— Nu cred că am mai întâlnit vreodată o străină pe care să vreau s-o sărut, explică el.

— Nici eu. Ducele încuviință ușor din cap, așteptând continuarea. Așteptând... Până acum, încheie ea, gândindu-se că ar fi fost nedrept să nu mărturisească.

Îi mângâie delicat obrazul, apoi o sărută din nou și, pentru prima dată în viață, Catriona își permise să creadă în magie și zâne și toate celelalte creaturi de poveste. Căci, fără îndoială, nu putea fi nicio altă explicație. Simțea ceva tumultuos străbătându-i corpul, alergându-i prin vene, și nu-și dorea decât...

Pe el.

Îl dorea în absolut toate felurile posibile. „Dumnezeule bun din ceruri!” Oftând din rărunchi, se desprinsese de el și se dădu înapoi, împleticindu-se la distanță de foc și de duce. S-ar fi îndepărtat și de ea însăși dacă ar fi știut cum s-o facă.

— Ei bine, spuse în cele din urmă, aranjându-și fustele ca și cum totul ar fi fost normal și nu s-ar fi aruncat, cu o clipă în urmă, asupra unui bărbat care probabil lua ceaiul în compania regelui. Ei bine, spuse din nou.

— Ei bine, repetă el.

Catriona ridică brusc privirea. Își bătea joc de ea?

Dar ochii lui erau calzi. Nu, erau fierbinți. Și-i trezeau unele senzații trupești de care nu era sigură că ar fi trebuit să știe înainte de prima noapte în patul conjugal!

— Încetează! îi ceru.

— Ce să încetez?

— Încetează să mă mai privești atât. Ca și cum... ca și cum...

— Ca și cum te-aș plăcea? surâse ducele.

— Nu!

— Ca și cum aș crede că săruți foarte bine?

— Fir-ar să fie, gemu ea, acoperindu-și fața cu mâinile. Nu-i stătea în fire să blesteme, însă nu-i stătea în fire nici să sărute un duce, și cu siguranță nu-i stătea în fire și fie aruncată într-o trăsură și purtată preț de șaisprezece kilometri prin zăpadă, pe drumuri impracticabile. Îl dau cuvântul meu de onoare că nu obișnuiesc să fac așa ceva, murmură, cu fața încă ascunsă în palme.

— Asta știu. Catriona ridică privirea, iar ducele zâmbi din nou cu acea înclinare leneșă, copilăroasă a buzelor care o dădea complet peste cap: Nebunia momentului. A întregii serii. Cu siguranță ni se va ierta tuturor purtarea neobișnuită. Dar trebuie să recunosc... Vorbele i se pierdură în tăcere, iar Catriona se trezi urmărindu-l cu respirația tăiată. Sunt onorat că momentul tău de nebunie s-a petrecut cu mine.

Tânăra femeie făcu un pas în spate. Nu fiindcă i-ar fost teamă de el, ci fiindcă îi era teamă de ea însăși.

— Sunt o lady respectabilă!

— Știu.

Catriona înghiți un nod:

— Aș fi recunoscătoare dacă nu ai... hm... Nu reuși să termine propoziția. Avea să înțeleagă la ce se referea.

Ducele se întoarse cu fața către foc, întinzând mâinile spre căldură. Era un semnal cât se poate de clar că aveau să uite amândoi de acea nebulă de moment.

— Sunt și eu la fel de vulnerabil în fața ciudățeniei acestei situații, mărturisii el. Nici eu nu fac, de regulă așa ceva.

„Delilah.”

Catriona tresări, pe bună dreptate. Cu ceva timp în urmă, în trăsura, când el era încă beat... O strigase Delilah. În mod evident, cu respectiva făcea așa ceva.

— Unde este Taran? întrebă ea, pe un ton aproape implorator.

— Nu spuneai că probabil a uitat de noi? Auzindu-i oftatul, ducele vru s-o liniștească: Oakley nu va uita.

Catriona se întoarse și clipi surprinsă:

— Poftim?

— Lordul Oakley. Nu va uita să ne caute camere. Îl cunosc de ani buni, iar gândul că probabil crapă de rușine din cauza acestei povești e singurul care face situația mai suportabilă.

— Nu-l plăci?

— Dimpotrivă. Îl consider de multă vreme un prieten. De asta savurez atât de mult nefericirea lui.

„Bărbații sunt ciudați”, decise Catriona în sine.

— E cât se poate de bine-crescut, îi explică ducele.

— Iar tu nu ești? Tânăra femeie își mușcă buza. N-ar fi trebuit să întrebe așa ceva.

Pe chipul lui se contură un zâmbet vag.

— Eu nu sunt la fel de binecrescut ca el, după cât ne pare. Catriona roși până în vârful urechilor, iar ducele ridică din umeri și se răsuci din nou spre vatră. Crede-mă când îți spun că nu există tortură mai mare pentru el decât să fie implicat în așa ceva. Sunt sigur că ar prefera de departe să fie victimă decât călău.

— Dar nu el...

— O, se va simți oricum responsabil. Ferguson este unchiul lui.

— Într-adevăr. Și cum rămâne cu celălalt? se interesă ea după o clipă.

— Rocheforte, adică? întrebă el, după o ezitare aproape imperceptibilă.

— Da. Deși... Este domnul Rocheforte, sau lordul Rocheforte? Sunt cam jenată că nu știu ce formulă de adresare să folosesc. Nu am mai întâlnit niciodată un viconte francez.

— Domnul Rocheforte, cred, zise ducele ridicând ușor din umeri. Trebuie verificat în recenta Cartă regală. Catriona nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea, așa că nu comentă, așteptând urmarea: Nu-l va deranja indiferent ce apelativ folosești. El nu ia nimic în serios. N-a făcut-o niciodată.

— O pereche ciudată de veri, remarcă ea.

— Da, așa e. Pe neașteptate, se întoarse spre ea și îi porunci: Povestește-mi despre restul. Preț de o clipă, Catriona nu făcu decât să se holbeze la el surprinsă! Tonul lui fusese atât de autoritar! Cu toate acestea, nu se simți jignită. Probabil acest ton îi stătea mai mult în fire decât cel pe care îl folosisese anterior. Era, în fond, duce. Vom fi nevoiți să rămânem împreună câteva zile, explică el. Ar trebui să știu ce hram poartă fiecare.

— Aha. Ei bine... își dresе vocea. Una dintre ele este Lady Cecily, desigur. Dar tatăl ei e contele de Maycott. Din moment ce te aflai la Bellemere, probabil o cunoști deja.

— Puțin, spuse el distrat.

— Ei bine, asta este mai mult decât o cunosc eu. Familia ei a petrecut aproape doi ani renovând castelul Bellemere. Mie mi se pare o nebunie, dar... Catriona ridică din umeri.

— Ai o gândire destul de practică, nu-i așa?

— Pot s-o iau ca pe un compliment?

— Desigur, murmură el.

— Ca să fiu sinceră, nu cred că familia Maycott intenționează să petreacă la castel mai mult de două săptămâni pe an. Mi se pare o cheltuială exagerată pentru o locuință pe care o folosești atât de rar.

— E foarte frumos, însă.

— Așa e. Și nu pot să mă plâng. Satul nu a mai fost înfloritor de când... Se opri. Era mai bine să nu aducă vorba de politică de față cu un englez, mai ales unul care probabil era stăpân peste jumătate din Anglia. Contele de Maycott le-a oferit multe locuri de muncă sătenilor, iar pentru asta îi sunt recunoscătoare.

— Și celelalte? se interesă el.

— Surorile Chisholm, zise Catriona. Of, cum să i le descrie? Sunt surori vitrege, de fapt, și... nu țin enorm una la cealaltă. Pe Fiona nu o cunosc prea bine – Marilla e de seama mea. Strânse din buze, încercând să urmeze principiul „dacă nu ai nimic frumos de spus, mai bine taci”. Evident, și-au făcut amândouă intrarea în cercurile înaltei societăți londoneze, încheie ea.

— Și tu?

— Dacă am fost la Londra? întrebă Catriona surprinsă. Bineînțeles că nu. Dar am petrecut un sezon la Edinburgh. De fapt, nu un sezon propriu-zis, ci o întâlnire de câteva săptămâni între mai multe familii.

— Îmi place Edinburgh, spuse ducele amabil.

— Și mie.

Și astfel, pe neașteptate, tânăra femeie își dădu seama că nu se mai simțea sub tensiune în prezența lui. Nu știa cum era posibil să sărute un bărbat până aproape îi pierea graiul, apoi, doar câteva minute mai târziu, să se simtă complet normal.

Dar așa stăteau lucrurile.

Desigur, exact atunci se întoarse lordul Oakley, profund încruntat.

— Îmi cer scuze, spuse el intrând furtunos.



Domnișoară Burns, am găsit o cameră pentru dumneata. Cu regret te anunț că nu e elegantă, dar e curată.

— Mulțumesc.

— Tu poți să stai în camera mea, Bret.

— Și tu unde ai să dormi?

Lordul Oakley flutură încet din mână, ignorând întrebarea.

— Robin va coborî imediat. O să te conducă el. Se întoarce spre Catriona. Dă-mi voie să te conduc la camera dumată, domnișoară Burns. Îmi cer scuze pentru lipsa unei dame de companie, dar nu există nicio femeie disponibilă care să-mi ia locul. Și, te asigur, virtutea dumată e în siguranță cu mine.

Catriona îi aruncă o privire ducelui. Avea încredere în el, își dădu ea seama, deși nu ar fi putut spune exact de ce. Observându-i gestul discret de aprobare, spuse:

— Nu va fi o problemă, Lord Oakley. Escorta dumată e cel mai puțin necuviincios aspect din această seară. Sunt sigură.

— Pe aici, te rog, o invită el afișând un zâmbet obosit.

Catriona îi acceptă brațul și amândoi ieșiră din încăpăre. Străbătura niște coridoare sinuoase și ajunseră în aripa servitorilor. După toate câte se petrecuseră, hotărî că, atâta timp cât avea o pătură, nu-i păsa.

## Capitolul 4

### *A doua zi dimineață*

Catriona fusese dintotdeauna o persoană matinală și se obișnuise să ia micul dejun rapid, ținându-și singură companie, dar când intră în sala de mese ducele de Bretton era deja așezat la masă, întinzând unt pe o bucată de pâine prăjită.

— Bună dimineața, domnișoară Burns, spuse acesta, ridicându-se imediat în picioare.

Catriona îi oferî o reverență scurtă, plecându-și capul mai puțin din respect și mai mult din dorința de a ascunde ușoara roșeață ce i se instalase în obraji.

În ajun îl sărutase. Sărutase un duce. Doamne, fusese primul ei sărut, și pe deasupra cu un *duce*?

— E satisfăcător micul dejun? se interesă ea, întorcându-se spre bufetul bine aprovizionat. Orice defecte ar fi avut Taran Ferguson, le oferise o masă de dimineață excelentă. Cuprindea două feluri de carne, ouă preparate în trei moduri diferite, hering în saramură, pâine prăjită și biscuiți de orz. Și, desigur, unt și dulceață de casă.

— Sincer să fiu, nici nu țin minte să fi avut parte de un mic dejun mai plăcut.

— Doamna McVittie e cea mai bună chelăreasă din districtul nostru, confirmă Catriona, încărcându-și farfuria cu mâncare. Nu știu de ce stă la Finovair. Toți moșierii din partea locului încearcă să o răpească.

— Îți recomand biscuiții de orz, spuse Bretton.

Catriona confirmă din cap, așezându-se în fața lui.

— Eu recomand întotdeauna biscuiții de orz ai doamnei McVittie.

— Mă întreb de ce nouă nu ne ies bine în Anglia? reflectă el.

— Refuz să răspund la așa ceva, replică ea iute, nevrând să offenseze o țară întreagă.

Ducele răspunse cu un chicotit, așa cum sperase și Catriona. Trebuia să păstreze tonul conversației lejer și observațiile sarcastice. În acest mod avea o șansă de uita că, în urmă cu nici douăsprezece ore, buzele lui fuseseră lipite de ale ei. Sau, cel puțin, o șansă de a-l face pe el să uite.

Cele câteva zile aveau să fie foarte dificile dacă ducele își închipuia că tânjea după el. Dumnezeuule, dacă i-ar trecut prin cap că ea încerca să-l târască forțat într-o căsnicie, și-ar fi luat tălpășița urlând de groază.

O scoțiancă vizibil lipsită de noblețe și un duce englez. Era caraghios.

— Va trebui să-ți torni singură ceaiul, spuse ducele, arătând din cap spre ceainic. Unul dintre membrii personalului lui Ferguson... Ei bine, nu știu exact cum să-i spun, cu siguranță nu valet...

— Băiat, completă Catriona.

Aristocratul ridică privirea, vizibil surprins.

— Unul dintre băieții lui, explică ea. Așa le spune Taran. Nu cred că are vreunul mai tânăr de șaizeci de ani, dar sunt de o loialitate feroce.

— Chiar așa, făcu Bretton imperturbabil.

— Suficient de loiali cât să răpească niște femei dintr-o sală de bal, spuse Catriona în locul lui, căci la asta se referise, desigur.

Bretton privi în dreapta și în stânga, probabil pentru a se asigura că niciunul dintre oamenii lui Taran nu se afla suficient de aproape cât să-l audă.

— Oricum ar dori să-i spună domnului care s-a aflat aici mai devreme, nu prea cred că mâinile lui zbârcite ar nimeri să toarne ceaiul în ceașcă.

— Înțeleg, murmură ea întinzându-se să-și toarnă singură.

— Probabil nu mai e fierbinte.

— Am să suport. Când ducele zâmbi vag spre propria ceașcă de ceai, Catriona întrebă: Dorești încă o porție?

La răspunsul lui afirmativ, turnă ceaiul calduț în ceașcă, apoi începu să-și întindă gem pe un biscuit.

— Ai dormit bine? se interesă el.

— Nu, dar nici nu m-am așteptat.

Nu avea de gând să se plângă de faptul că fusese găzduită în camera unei menajere. De fapt, se bucurase că i se oferise un pat; nutrise temerea că seniorul avea să-i găsească un loc la grajduri. Însă minuscula cămăruță nu avea cămin, și deși lordul Oakley îi dăduse trei păături, erau toate destul de subțiri.

Cel puțin câtă vreme doamna McVittie era chelăreasă, Catriona putea fi sigură că salteaua era aerisită și curată. Un pat cu ploșnițe ar fi fost cu adevărat insulta finală.

— Și, domnia ta? Ai dormit bine? întrebă ea foarte politicoasă.

Bret primise camera lordului Oakley, neîndoielnic mai confortabilă decât a ei. Cu siguranță nu la standardele unui duce, dar chiar și așa, probabil că cea mai bună cameră din castelul Finovair.

— Mă tem că nu, dar după cum spuneai, am să suport. Ducele își tăie o bucată de jambon și o mănă tacticos. Întotdeauna e atât de frig?

— În decembrie? Buzele tinerei femei se întredeschiseră într-o expresie de surpriză... și poate o idee de dezamăgire. Doar nu-i pusese o întrebare atât de stupidă! Și ea care tocmai stabilise că-i plăcea destul de mult acest englez de viță nobilă. Ăă, da, răspunse, într-un târziu.

Ducele nu-și dădu ochii peste cap, ci îi ridică scurt spre cer cu exasperare.

— Nu, mă refeream la locul ăsta. La Finovair. Am tremurat toată noaptea.

— Nu ai avut foc în cameră?

— Ba da, dar mă tem că era un miraj. Și s-a stins până dimineața.

— Tatăl meu spune că de asta se căsătoresc scoțienii încă de când sunt tineri, zise Catriona dând din cap înțeleghătoare.

La auzul acestor vorbe, ducele încremeni.

— Poftim?

— De dragul căldurii, explică ea. Este aproape imposibil să încălzești castelele vechi. De obicei eu dorm cu dulăul meu. Bretton aproape că-și scuipea ceaiul, însă Catriona urmă cu un mic zâmbet poznaș: N-ai decât să râzi, dar Limmerick cântărește patruzeci și cinci de kilograme. E ca o buiotă uriașă și blănoasă, care nu se răcește niciodată.

— Limmerick?

— Bunicul meu era irlandez, mormăi Catriona întorcându-se la mâncarea ei.

— Cum îmi imaginez că Ferguson nu și-a dezlegat dulăii să te alerge, ți-a fost suficient de cald azi noapte?

— Nu prea. Ridică din umeri, resemnată cu soarta ei. În camera unei menajere. Nu are cămin, mă tem. Și, după cum ai ghicit, nici câine.

— Ai fost pusă în salonul servitorilor? Pe chipul lui se adunară nori grei de furtună.

— „Salon” este un termen cam exagerat, spuse cu modestie Catriona.

— Pe toți... scuze, se fâstâci el, dar nu înainte ca tânăra femeie să audă primele litere din „dracii”. Am să vorbesc cu Oakley imediat. Nu permit să fii insultată de...

— Nu-i tocmai o insultă, îl întrerupse ea. Sau cel puțin nu una mai mare decât a fi informată că am fost răpită din greșeală. Puse jos felia de pâine prăjită și îl privi cu o sprânceană arcuită. Dacă tot trebuie să rabd deranjul, mi-ar fi plăcut să fie cu intenție.

Ducele se zgâi la ea preț de o clipă, apoi zâmbi, aproape fără voia lui.

— Te admir că reușești să-ți păstrezi buna dispoziție.

— Nu am ce să fac, ridică ea din umeri. Suntem blocați aici pentru câteva zile, așa că nu este cazul să ne dedăm la istericale.

— Chiar și așa, aranjamentul e inacceptabil. I-am spus lui Oakley că poate să-ți dea camera mea.

— Nu vreau să insist prea mult, spuse Catriona, fericită că Bret se mâniase atât de tare de dragul ei, dar camera ta e camera lui, iar ultimul lucru pe care va dori să-l facă e să lezeze demnitatea unui duce.

— Am fost răpit de un moșneag nebun care învârtea un drug pe deasupra capului! Demnitatea mea a încasat deja o lovitură fatală. Văzând că ea se străduia din răputeri să nu râdă, o îndemnă morocănos: Hai, dă-i drumul!

Catriona își duse șervețelul la buze, își înăbuși

chicotul, apoi adoptă o expresie cât se poate de serioasă înainte de a spune:

— Era o spadă lată, Excelență, nu un drug<sup>2</sup>.

— Există vreo diferență?

— Dacă Hamish ar fi mânuit un drug, nu prea ai fi stat acum să discuți despre asta la micul dejun. Nedumerirea de pe chipul lui o împinse să-l lămurească: Este un par zdravăn de lemn, Excelență. Un trunchi de copac. Iar drugii nu se prea folosesc în bătlalii. Ne place pur și simplu să-i aruncăm de ici-colo. Ei bine, bărbaților le place.

Se scurse o clipă îndelungată înainte ca Bretton să comenteze:

— Voi, scoțienii, aveți jocuri foarte ciudate. Catriona ridică din sprâncene sfidător, apoi se întoarce la ceaiul ei. Ce înseamnă asta? întrebă ducele.

— Habar nu am la ce te referi.

— *Privirea* aceea, o acuză el.

— *Privire?* repetă ea.

— Nu crezi că sunt în stare să arunc un buștean, rosti el mijindu-și ochii.

— Ei bine, știu sigur că *eu* nu pot să arunc un buștean.

— Tu ești *femeie*.

— Da.

— Pot să arunc un nenorocit de buștean.

— Adevărata întrebare ar fi, cât de departe? zise ea arcuindu-și o sprânceană.

Ducele își dăduse probabil seama că începuse să semene cu un păun trufaș, căci avu bunul-simț de a adopta o expresie spășită. Apoi o surprinse cu totul mărturisind:

— Câțiva centimetri, în cel mai rău caz.

Catriona își păstră expresia arogantă preț de exact două secunde, după care își pierdu complet controlul și

---

<sup>2</sup> În Scoția sunt foarte populare și acum întrecerile de *caber tossing*, la care participanții aruncă drugii de lemn, uneori trunchiuri de copac, lungi de patru metri. (n.red.)

izbucni în râs.

— Of, Doamne, gâfâi ea, ștergându-și lacrimile. Of, Doamne!

Exact acela fu momentul în care Marilla își făcu intrarea în sala de mese. Marilla, despre care Catriona era sigură că rareori se ridica din pat până-n prânz. Evident, cineva îi șoptise că ducele obișnuia să se trezească devreme.

— Cât ești de veselă, Catriona, observă nou-venita; pe buzele ei, afirmația dobândi conotații acuzatoare nete.

Cea vizată deschise gura să răspundă, dar orice tentativă de comentariu inteligent îi pieri pe buze, căci Marilla renunțase la ținuta de seară cât se poate de nepotrivită împrejurărilor, înlocuind-o cu o rochie de brocart greu datând probabil din secolul anterior.

Nu că *așa ceva* ar fi lăsat-o mută pe Catriona. Persoanele descurcărețe i se păreau demne de admirat, iar dacă dulapurile lui Taran nu conțineau decât relicve din epoca georgiană, foarte bine. Dar Marilla își alesese o rochie de un roșu cât se poate de profund, întunecat și senzual, cu un corset foarte strâns pe talie și un decolteu pătrășos ce cobora mult mai mult decât ar fi fost cazul.

— Nu-i așa că e drăguță? spuse Marilla, netezindu-și fusta cu mâna. Era un cufăr plin cu rochii în pod. Unul dintre oamenii lui Taran l-a adus jos.

Catriona se mulțumi să se zgâiască mută. Cât despre duce, acesta nu părea capabil să-și desprindă privirea de pe sânii Marillei, care tremurau la fiecare mișcare ca o budincă de-abia răsturnată din tavă. Catriona ar fi fost iritată, însă nici ea nu reușea să-și desprindă privirea de pe ei. Fuseseră ridicați atât de mult, încât partea de sus devenise complet plată. Ar fi putut să așeze o farfurie mare fără să se piardă o singură firimitură.

— Marilla, sugeră ea timid, poate ar trebui să... ăă...

— Nu aș putea nicidecum să port aceeași rochie două zile la rând, anunță cealaltă demn. Întrucât Catriona, îmbrăcată în aceeași rochie de catifea verde pe care o purtase

și în seara precedentă, decise să se abțină de la comentarii, Marilla își flutură voios mâinile, alintându-se: E ca un bal mascat!

Catriona și ducele icniră deodată, căci în urma gestului fu cât pe ce să se dezgolească total. Dar ea probabil că nu observă, căci continuă să se agite veselă, sporovăind despre camera ei, despre sora ei, despre rochia ei. La fiecare mișcare, Catriona tresărea, speriată că sânii Marillei aveau să se reverse pe neașteptate lovindu-i pe toți în față.

— Domnișoară Marilla, spuse ducele într-un final ridicându-se în picioare și dregându-și vocea. Sper că ți-e foame. Chelăreasa domnului Ferguson s-a întrecut pe ea însăși.

— O, eu rareori mănânc mai mult de o felie de pâine prăjită dimineața, răspunse Marilla. Coborî privirea spre festinul din fața ei, apoi completă: Cu gem, desigur.

— Poate dorești să faci o excepție în dimineața asta, sugeră Catriona, în vreme ce ducele se așeză la loc. Vei avea nevoie de forță. Excelența sa s-a arătat interesat de aruncatul buștenilor.

— Aruncatul buștenilor? repetă Marilla. Cât de foarte, foarte nobil din partea domniei tale să te interesezi de obiceiurile noastre scoțiene, Excelență!

Catriona nu era sigură ce anume era nobil în toată povestea, darămite foarte, foarte nobil, dar decise să nu insiste, optând pentru împăciuire.

— Cred că va fi foarte distractiv. Dacă tot e în Scoția, ducele ar putea foarte bine să învețe câteva dintre tradițiile noastre.

— Va fi frig, remarcă Marilla.

Avea dreptate, desigur. Avea să fie crâncen de frig, iar dacă în discuție ar fi fost implicat altcineva, Catriona ar renunțat la sugestie în favoarea unui grog cald în jurul focului. Însă Marilla îi stătuse dintotdeauna ca un ghimpe în coaste, și, ceea ce conta și mai mult în acel moment, se tot arunca asupra ducelui.



— Va fi revigorant. Evident însă, va trebui să ne îmbrăcăm bine.

— Eu cred că e o idee fantastică, interveni ducele.

— Serios? întrebă Catriona.

— Serios? repetă Marilla. Bineînțeles. Ai un spirit sportiv atât de foarte aristocratic, Excelență!

— Foarte, foarte aristocratic, bombăni Catriona.

— Deși ar trebui să așteptăm până se mai potolește ninsoarea, le atrase el atenția.

— Deci încă mai ninge? Marilla își duse o mână tremurătoare la inimă.

Catriona arătă spre fereastră:

— Poți să te uiți pe geam, e chiar în fața ta.

— O, ce se va alege de noi? se tângui cealaltă fără să bage în seamă întepătura.

— Îți recomand jambonul, spuse Catriona sec. Cu siguranță vom avea nevoie de rezerve care să ne ajute să supraviețuim în tot acest timp.

Ducele scoase un sunet ca și cum s-ar fi înecat.

— Ei bine, zise Marilla, poate doar o bucățică.

Sau trei, după cum se vădi.

Își aduse la masă pâinea prăjită, gemul și jambonul și se așeză în dreapta ducelui, făcând cumva ca scaunul să alunece la doar câțiva centimetri de al lui. Îi zâmbi drăgălaș, cu sânii aproape împungându-i brațul.

Catriona nu putu decât să se holbeze uluită. Cu siguranță acele corsete demodate nu puteau fi confortabile.

Sânii Marillei se ridicau în fața trunchiului ei la cel puțin cincisprezece centimetri distanță.

— Ai dormit bine? o întrebă ducele, încercând brav să nu-și lase privirea să alunece în jos.

— O, Doamne, nu, răspunse Marilla, punându-și o mână pe brațul lui. Mi-a fost îngrozitor de frig.

— Poate că domnul Ferguson ar putea să-ți împrumute un câine, murmură el.

Marilla clipi surprinsă din frumoșii săi ochi albaștri.

Catrionei, pe de altă parte, i se opri ceaiul în gât.

— Iar patul meu a fost înspăimântător de țeapăn și tare, continuă Marilla, oftând demonstrativ. Se întoarse spre duce cu o privire delicată. Dar al domniei tale?

— Al... ăăă... *poftim?*

— Patul domniei tale, Excelență, șopti ea. A fost țeapăn și tare? Catriona avu impresia că Bretton era pe punctul de a-și da duhul. Și oare ce se vedea... roșise? Chiar roșea! Cu adevărat! Dar pernele au fost plăcute, continuă Marilla. Îmi plac pernele moi, domniei tale nu?

Privirea ducelui alunecă imediat spre pernele moi ale Marillei. Catriona nu putea să nu înțeleagă. La fel alunecase și privirea ei. Era cam aceeași situație ca și cu fundul sfrijit al lui Taran când alergase prin sat încercând s-o șocheze pe soția vicarului. Era imposibil să nu te uiți.

— Ăăă... eu... Ăăă... Ducele își luă ceașca de ceai și goli ultimele rămășițe.

— Cât crezi că va dura până să fim salvați? întrebă Marilla pe o voce tainică.

— Nu suntem nicidecum în pericol, domnișoară Marilla, răspunse Bretton.

— Chiar și așa. Oftă dramatic. Smulși din casele noastre.

— Din casa lui Lady Cecily, o corectă Catriona, făcându-și de lucru cu mâncarea. Nu îndrăznea să ridice privirea. Efectiv nu îndrăznea. După cum se scutura comeseana lor, îi era groază de ce ar fi putut să vadă.

— Chiar și așa, spuse Marilla, cu ceva mai puțină dulceață și veselie decât în replica pe care i-o adresase ducelui. Oare ce vom face pentru a ne ocupa timpul?

— Cred că domnișoara Burns a sugerat un concurs de aruncat bușteni, îi aminti Bretton.

— O, doar nu vorbești serios! protestă Marilla clipind indignată.

Catriona se uită la el exact la timp pentru a-l vedea ridicând din umeri cu falsă modestie.

— Nu văd de ce nu am putea încerca. În plus, nu cumva mi-ai lăudat recent spiritul sportiv?

— Dar ai văzut vreodată un buștean?

— Domnișoara Burns îmi spune că e un fel de par.

— Da, dar e... O!

— Vai, îmi pare atât de rău, se scuză Catriona. Habar nu am cum a ajuns gemul meu să zboare așa de pe lingură.

Marilla îngustă ochii până deveniră doar niște deschizături fine, dar nu spuse nimic și, luându-și șervetul, își șterse picătura roșie de pe piept înainte să alunece în crăpătura adâncă și întunecată dintre sânii ei.

Dacă ducele își închipuia că bușteanul era un simplu par, nu avea de gând să-i dea voie Marillei să-l contrazică.

— O, vai, spuse aceasta, aplecându-se spre el. Nu pot să ajung la unt.

Bretton se întinse îndatoritor după unt, care se afla la dreapta lui, iar Catriona privi uluită cum Marilla profită de ocazie pentru a se trage și mai aproape de el. Când ducele se întoarse, tânăra femeie era la doar câțiva centimetri distanță, fluturându-și genele ca aripile unui fluture.

Dacă Marilla nu i-ar fi fost antipatică de atâția ani, Catriona ar fi fost impresionată. Sincer, fata trebuia apreciată pentru perseverență.

Ducele îi aruncă o privire ce spunea clar „Salvează-mă!”, iar ea tocmai încerca să găsească o cale de a-l ajuta și când auziră toți sunetul unor pași ce se apropiau. Lordul Oakley intră în sala de mese, iar Bretton sări în picioare pentru a-și întâmpina prietenul.

— Oakley! exclamă el, cu suficient entuziasm cât să provoace o notă vagă de alarmă pe chipul celuiilalt.

— Bret, spuse lordul Oakley încet, măsurând din priviri încăperea, ca și cum s-ar fi așteptat ca cineva să apară de nicăieri și să țipe „Surpriză!”

— Vino lângă noi, porunci ducele. Acum.

— Bună dimineața, Lord Oakley, îl salută Marilla.

Oakley coborî privirea spre ea și tresări.

— Ți-o amintești pe domnișoara Marilla, zise Bretton.

— O, nu fi caraghios, râse aceasta, cu un hohot ce făcu să tremure din tot corpul. Oare cum ar putea să uite de oricare dintre noi?

Lordul Oakley se apropie în grabă de bufet, umplându-și farfuria.

— Eu și domnișoara Burns tocmai eram pe punctul da a termina, spuse Bretton rapid.

Catriona își simți buzele gata să se întredeschidă și aproape spuse „Serios?”, însă ducele îi aruncă o priviră atât de disperată, încât nu putu decât să aprobe din cap și să mormăie „Mmm-hmm”, cu gura plină de la uriașa furculiță de ouă pe care tocmai o înfulecase.

— Tu poți să-i ții companie domnișoarei Marilla, i se adresă Bret amicului său.

Catriona își îndesă încă două înghițituri de mâncare în gură, observând cum Marilla îl studia critic pe lordul Oakley. Bietul om avea titlul de conte, își spuse cu o tresărire de vinovăție. Marilla avea să sară pe el ca... Ei bine, așa cum sărise pe duce.

Însă Catriona nu putea să-și asume responsabilitatea de a salva pe toată lumea de Marilla, iar ducele fusese primul care să-i ceară ajutorul... I-l ceruse tacit, dar chiar și așa. Ea înțelese.

— Domnișoară Burns? o trezi el din visare, întinzându-i nerăbdător brațul. Catriona aprobă din cap și ridică o mână ca pentru a cere un mic răgaz, sorbind în grabă restul de ceai din ceașcă. Mergem la plimbare, îl informă ducele pe nepotul gazdei.

— E o idee minunată, se entuziasmă Marilla.

— O, dar tu trebuie să-ți termini micul dejun, interveni Catriona repede. Și să-i ții companie lordului Oakley.

— Asta mi-ar plăcea mai mult decât orice, murmură Marilla. Se întoarse spre tânărul nobil, care se așezase un scaun lângă ea, și îi zâmbi seducător pe deasupra pieptului opulent.

Catriona avu impresia că îl aude pe lordul Oakley înghițind în sec. Dar nu putea fi sigură. Ducele o prinsese deja de braț și o târa spre ușă.

## Capitolul 5

Brett nu eliberă brațul domnișoarei Burns până nu se îndepărtară preț de trei camere mari de Marilla Chisholm. De-abia atunci se întoarse spre ea și îi spuse:

— Mulțumesc. Apoi, fiindcă o singură dată nu era nici departe suficient, repetă: *Mulțumesc*.

— Cu mare plăcere, zise ea, coborând privirea spre ceva ce ținea în mână.

— Ți-ai adus un biscuit?

— Păi îmi era încă foame. Era vina lui. Dar cu siguranță avea să-l ierte. Catriona aruncă o privire spre ușă prin care tocmai trecuseră: Cred că e posibil să fi lăsat o dâră de firimituri în urma mea.

— Îmi cer sincer scuze, dar...

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze, câtă vreme nu te deranjează dacă termin de mâncat acum.

— Chiar te rog.

— Aveam impresia că Marilla e gata să te atace, zise ea după ce luă o îmbucătură mică și delicată.

— Întotdeauna e atât de...

— Directă?

Un termen mai blând în locul celui pe care l-ar fi utilizat probabil el.

— Întocmai.

— Nu. Dar tu ești duce. Își desprinsese privirea de pe mâncare, ridicând spre el ochii mari și plini de același amuzament care-i juca și pe buze. Îmi pare rău.

— Că sunt duce?

— Nu poate fi ceva bun în astfel de situații.

Bret deschise gura să spună... Ce anume? Se blocă. Oare ce anume avusese în minte?

— Excelență? Catriona îl privi curioasă.

— Ai dreptate, spuse el. Oricât ar fi fost de plăcut statutul aristocratic – serios, ce idiot s-ar fi plâns de bani, putere și prestigiu? —, trebuia totuși să recunosc că faptul că, atâta vreme cât Marilla Chisholm era ieșită la vânătoare, viața ca grăjdar începea să pară destul de tentantă.

— Sunt sigură că în cea mai mare parte a timpului e încântătoare, zise Catriona, lingându-și gemul de căpșune de pe degete. Viața de duce, adică.

El rămase stană de piatră, incapabil să-și desprindă privirea de pe gura ei, de pe buzele trandafirii și pline. Și de pe limba ei, ieșită să culeagă și ultimele picături de gem lipicios și dulce.

Limba ei. De ce se zgâia la limba ei?

— Nu-i cazul să-ți faci griji în ceea ce mă privește, urmă ea.

Ducele clipi, mutându-și privirea de pe buzele diafane înapoi la ochii ei.

— Poftim?

— Că am să mă țin după tine, explică tânăra femeie, părând oarecum ușurată să dea cărțile pe față. Și cred că nici Fiona nu reprezintă un pericol.

— Fiona?

— Fiica mai mare a soților Chisholm. Este la fel de diferită de Marilla precum, ei bine, precum sunt eu, cred. Nu intenționează câtuși de puțin să se mărite.

Bret o scrută cu o expresie de curiozitate:

— Asta înseamnă că nici tu?

— O, nu, eu intenționez s-o fac. Dar nu intenționez să mă căsătoresc *cu tine*.

— Bineînțeles că nu, replică el înțepat, în toată splendoarea orgoliului său masculin. Primul lui refuz în materie de pețit, și nici măcar nu ceruse mâna nimănui.

Privirea ei o întâlni pe a lui și, preț de o clipă foarte

scurtă, din ochii ei dispăru frivolitatea.

— Ar fi o mare prostie din partea mea chiar și să mă gândesc la așa ceva, mărturisi Catriona.

Nu părea să existe niciun răspuns potrivit la o asemenea declarație. Să o aprobe ar fi însemnat o insultă gravă, însă era evident că avea dreptate. Își cunoștea poziția; avea obligația de a-și găsi o partidă bună. Ducatul era înfloritor, dar fusese dintotdeauna mai bogat în pământuri decât în lichidități. Ducesele de Bretton intrau întotdeauna în familie cu zestre. Altfel ar fi fost cât se poate de inconvenabil.

El nu reflectase prea mult la căsătorie, de fapt, decât pentru a-și spune „nu încă”. Avea nevoie de o mireasă de viță nobilă și cu o zestre importantă, dar oricine s-ar fi dovedit a fi aceea, nu avea nevoie de ea chiar în acea clipă.

Și totuși, dacă *ar fi fost* să-și aleagă o ducesă...

O contemplă pe domnișoara Burns, pierzându-se în cafeniul de nepătruns al ochilor ei înainte ca privirea să-i alunece spre colțul buzelor ei, unde o picătură minusculă de gem de căpșune licărea ispititor de trandafirie și dulce.

— N-ai de gând să te măriți cu mine, murmură el.

— Ei bine, nu, răspunse ea, părând derutată.

— Deci ceea ce sugerezi, rosti el precaut, e că, pentru propria mea siguranță, ar trebui să rămân în compania ta pe durata prizonieratului nostru.

— Nu! exclamă ea, vizibil îngrozită de raționamentul fals. Nicidecum n-am sugerat asta.

— Dar are logică, insistă el. Cu siguranță înțelegi de ce e o soluție înțeleaptă.

— Nu pentru mine! Când el nu se grăbi să răspundă, își înfipse palmele în șolduri. Eu trebuie să mă gândesc și la propria reputație, chiar dacă tu nu o faci.

— E adevărat, dar nu-i nevoie să ne furișăm de lângă ceilalți, oricât de încântător ar fi. Catriona se îmbujoră, iar ducele își zise că era un semn bun. Singurul lucru de care am nevoie, continuă el, este ca tu să joci rolul de piedică.

— Piedică? repetă ea pe o voce strangulată.

— Un scut uman, dacă vrei.

— *Poftim?*

— Nu pot fi lăsat singur cu femeia aceea, explică el, și nu simți nicio remușcare auzind nota de disperare din propriul glas. Te rog, dacă ții cât de puțin la aproapele tău!

— Nu sunt sigură ce am *eu* de câștigat din toate astea spuse ea strângând din buze cu o expresie bănuitoare.

— Adică în afară de plăcerea încântătoare mele companii?

— Exact, în afară de asta.

— Voi fi sincer... nu știu, chicoti el. Bucuria de a-i pune bețe în roate domnișoarei Marilla?

Catriona își înclină gânditoare capul într-o parte.

— Asta ar fi o bucurie, admise ea.

Ducele mai așteptă câteva secunde, apoi spuse renunțând la orice înflorituri:

— Te rog.

Buzele ei se întredeschiseră, dar oricare ar fi fost cuvântul ce-i stătea pe limbă, acesta rămase acolo preț de o clipă încremenită la nesfârșit.

— Bine, consimți în cele din urmă. Dar dacă se petrece chiar și o umbră – chiar și o șoptă – de necuviință...

— Poți fi sigură că nu va fi cazul.

— Nu ai voie să mă mai săruți, îl preveni ea pe o voce joasă.

În mod normal ducele i-ar fi atras atenția că jucase și ea un rol important în povestea cu sărutul, dar era mult prea disperat să-i obțină consimțământul pentru a mai ridica problema.

— Am să mă străduiesc. Ochii ei se îngustară, obligându-l să continue: E tot ce îți pot promite.

— Prea bine. Ce vom face?

— Să facem?

— Sau nu te-ai gândit chiar atât de departe?

— Se pare că nu, zise el, adresându-i un rânjet pe care și-l dorea triumfător.



— Nu putem să stăm pur și simplu toată ziua aici, în vechea dogărie.

Pentru prima dată, Bret se opri să privească în jur. Se aflau într-o încăpere de trecere, cu o ușă ce dădea în holul cel mare și o alta, închisă în acel moment, ce ducea probabil la bucătărie. Se aflau acolo câteva mese, iar în rest sala era aproape goală, cu excepția câtorva butoaie antice în colț.

— Deci așa se numește locul acesta?

— Știi ce e aia dogărie, nu-i așa? se interesă Catriona privindu-l cu un ușor dispreț.

— Bineînțeles. Doar *locuiesc* într-un castel.

— Un castel englezesc, pufni ea.

— Este *tot* un castel, o asigură ducele scrâșnind cu putere din dinți.

— Nu la fel de vechi precum Finovair, desigur, dar familia Bretton preceda dinastia Tudorilor cu cel puțin două sute de ani.

— Atunci știi că în dogărie nu se confecționează doage?

— Nu se confecționează nimic în dogărie, îi aruncă el. Apoi, constatând că de pe chipul ei tot nu dispăruse expresia de scepticism, explică: În dogărie se venea după bere. Numele vine de la doagele butoaielor de lemn. Ridică o sprânceană. Ești satisfăcută?

— Țsta n-a fost nicidecum un test.

— Chiar nu a fost? replică el. Dar simți că era pe punctul să zâmbescă. Era puțin înspăimântător să constate cât de bine se simțea.

— Noi, scoțienii, suntem mândri de istoria noastră, recunosc eu.

— Mi-ar prinde bine o bere în momentul de față, zise el privind cu tristețe butoiul vechi și uscat.

— Bere? Pentru un duce?

— Momeala aceasta n-am s-o mușc, proclamă el trufaș, dar surâsul ei răutăcios îl făcu să bombăne: Vei spune probabil că este prea devreme pentru spirtoase de orice fel.

— Nu și în dimineața asta, răspunse Catriona foarte

sincer. Ducele o privi cu o expresie de curiozitate căreia i se suprapunea admirația. Ei bine, să vedem, spuse ea numărând pe degete. Am fost răpită...

— La fel și eu, remarcă el.

— ... aruncată într-o trăsură...

— Aici m-ai prins, admise el.

— ... pipăită...

— De cine? Întrebă ducele.

— De tine, răspunse ea, dar nu-ți face griji, am scăpat foarte repede.

— la ascultă-mă, se răsti Bret. Nu avusese niciodată pretenția de a înțelege mintea femeilor, dar le înțelege perfect corpul și era absolut sigur că și Catriona savurase sărutul din noaptea precedentă la fel de mult ca el. Când te-am sărutat...

— Nu mă refer la sărut. Bret se zgâi la ea consternat, iar Catriona își dresе vocea. S-a întâmplat atunci când. Ăă... Nu contează.

— O, nu, să nu îndrăznești, o avertiză el. Nu poți deschizi un astfel de subiect, apoi să refuzi să-l discuți.

— În trăsură, bombăni ea. Chiar așa, totuși ce căutai în trăsură?

— Era trăsura mea, îi aminti el.

— Da, dar noi, restul, eram în sala de bal.

— Eram obosit, zise ducele ridicând din umeri.

Era adevărat. Și fusese și plictisit, deși nu avea s-o recunoască. Balul de gheață al familiei Maycott fusese destul de plăcut, dar nu-și dorise, de fapt, decât să meargă acasă.

— Presupun că era târziu, dădu să spună domnișoara Burns.

— Nu schimba subiectul. Catriona nici măcar nu încercă să afișeze o expresie inocentă, iar el îi aminti: Pipăitul.

— Erai adormit, murmură ea, cu obrazii colorați exact în nuanța de roz potrivită ocaziei.

— Sunt sigur că te înșeli. „Oare am pipăit-o în somn” se

întrebă el uluit.

Asta o scoase din sărite:

— M-ai strigat Delilah, scrâșni ea.

O! Simți un gol în stomac și bănuie că obrajii lui începeau, la rândul lor, să capete nuanța de roz potrivită muzei. Adică una destul de intensă.

— Cine e Delilah? întrebă Catriona.

— În niciun caz o persoană pe care ai avea vreun motiv s-o întâlnești.

— Cine e Delilah?

Discuția nu avea cum să se sfârșească bine.

— Cu siguranță nu e momentul potrivit...

— Cine e *Delilah*?

Ducele se opri, privindu-i cu atenție chipul. Domnișoara Burns era încântătoare, aprinsă în obraji și cu ochii aruncând fulgere. Când privirea îi alunecă spre buzele ei simți din nou acea dorință copleșitoare de o săruta. Nu era neapărat un impuls, ci mai mult o nevoie. S-ar fi putut abține dacă era nevoit să o facă, dar, of, ce tristă și fadă ar fi fost lumea dacă toți și-ar fi stăpânit pornirile!

— La ce te uiți? întrebă ea bănuitoare.

— Ești geloasă? surâse ducele.

— Bineînțeles că nu. Tocmai am discutat...

— Ești geloasă, decretă el.

— Ți-am spus că nu... Ce faci?

— Închid ușa cu piciorul, explică Bret, făcând exact ceea ce spusese. Era o încăpere mică și nu avu nevoie de mai mult de trei pași pentru a ajunge lângă ea. În legătură cu sărutul acela, continuă, trăgând-o în brațele sale. Buzele ei se întredeschiseră, exact la timp ca el să le mângâie blând cu gura. Am promis că am să mă străduiesc, murmură abia auzit.

— Că ai să te străduiești să nu mă săruți, îi aminti ea, cu vocea tremurându-i ușor până deveni o șoaptă.

Ducele îi mușcă mărunț buza de jos, apoi îi explorează cu blândețe colțul gurii.

— Străduințele mele, se pare, nu au nimic de-a face cu a nu te săruta.

Catriona scoase un sunet nearticulat. Dar nu era un refuz. Cu siguranță nu era un refuz.

Bret intensifică sărutul, înfiorându-se de dorință când îi simți corpul relaxându-se în brațele lui. Nu înțelege ce anume avea această femeie, ce mister din lăuntru ei îl făcea să-și dorească să o posed, însă asta simțea. O dorea cu o intensitate care ar fi trebuit să-l înspăimânte. Nu-și permisesese niciodată frivolități cu femei de viță nobilă și nu era în căutarea unei mirese. Catriona Burns era complet nepotrivită pentru el, din aproape toate punctele de vedere.

Aproape.

Adevărul era că atunci când o ținea în brațe... Nu, chiar și atunci când pur și simplu se afla în aceeași încăpere cu el...

Era fericit. Nu doar mulțumit, nu încântat. Fericit. Plin de bucurie. Dumnezeu, parcă îi închina un imn dar asta era ceea ce simțea, ca și cum un cor de îngeri ar fi cântat în sufletul lui, inspirându-i atâta plăcere încât n-o putea strânge în brațele sufletului. Se revărsa prin zâmbetul lui, prin sărutul și mâinile lui, și trebuia neapărat să o împartă și cu ea. Trebuia s-o facă să o simtă.

— Te rog spune-mi că-ți place asta, o imploră.

— N-ar trebui, răspunse ea pe o voce răgușită.

— Dar îți place.

— Îmi place, recunosc eu, gemând când palmele lui îl cuprinseseră posteriorul.

— Nu minți!

— Nu în legătură cu așa ceva.

— Catriona, murmură el, apoi se dădu înapoi câțiva centimetri. Se întâmplă vreodată să fii strigată Cat?

— Niciodată.

Ducele o privi timp de o clipă, tentat să declare că el avea s-o strige astfel. Voia ceva special pentru ea, ceva doar al lui. Dar nu i se potrivea, își dădu el seama. Nu avea să fie

niciodată Cat. Ochii ei erau prea rotunzi prea deschiși și sinceri. Nu exista nimic ascuns în persoana ei, nimic viclean sau calculat.

Ceea ce nu însemna însă că n-ar fi fost extrem de deșteaptă. Și spirituală. Și rațională.

— Cine e Delilah? șopti ea. *În timp ce îl săruta.*

Și încăpățânată, aparent. Ducele se dădu înapoi exact atât cât să-și sprijine nasul de al ei.

— A fost amanta mea, rosti, incapabil să fie altfel decât sincer.

— A fost?

Dacă povestea vieții lui ar fi fost scrisă de Shakespeare, ar fi spus poate că Delilah devenise parte din trecutul lui în clipa în care o văzuse pentru prima dată pe Catriona. Că fusese atât de tare lovit de săgeata lui Cupidon, încât toate celelalte femei deveniseră neinteresante și fade.

Adevărul era însă că Bret rupsese legătura cu „Delicioasa Delilah” de câteva săptămâni. Era extenuant să-i ții companie celei mai faimoase cântărețe de operă din Londra. Asta lăsând la o parte temperamentul ei, care era extrem de dramatic, atât pe scenă, cât și în afara acesteia. Dar ceea ce îl înnebunise fusese suita admiratorilor. Nu putea sta liniștit să bea ceva la clubul White fără ca masa să-i fie asaltată de o haită de tineri care îi făceau cu ochiul, rânjeau libidinos și își îndesau beți mutele în umărul lui.

Chiar și la Balul de Gheață fusese acostat de o mână de tineri care ardeau de nerăbdare să discute cu el despre legendara doamnă. Asta fără a mai vorbi de gesturile obraznice și grosolane, ca și cum tinerii filfizoni ar fi putut aproxima rotunjimile faimoasei Delilah făcându-și mâinile căuș în fața lor.

Dacă tot trebuia să depună atâta efort pentru a fi cu o femeie, măcar să fie una de a cărei companie să nu se poată lipsi nicicum.

Se dădu în spate încă un centimetru, apoi încă unul, privind-o pe domnișoara Burns – Catriona – cu o expresie ce

aducea a uluire.

— A fost, declară încet. Nu am nicio amantă în momentul de față. Nu aș putea, cred... „Acum că te-am cunoscut pe tine.” Dar nu o spuse. Cum ar fi putut să spună? Imposibil să fie adevărat. Un bărbat nu putea să se îndrăgostească într-un răstimp atât de scurt. Așa ceva pur și simplu nu se întâmpla. Și cu siguranță nu i se întâmpla lui. Cred că m-ai vrăjit, șopti ducele.

Cu siguranță, asta era singura explicație posibilă. Nu conta că el nu credea în niciun fel de zâne sau vrăjitoare sau magie.

Se aplecă să o sărute din nou, abandonându-se vrăjii dar în clipa în care buzele lui le atinseră pe-ale ei, auziră agitație în holul cel mare, urmată de un sunet îngrozitor.

Taran Ferguson mugea în căutarea Catrionei.

## Capitolul 6

Catriona își spuse că trebuia să fie recunoscătoare. A-l săruta din nou pe duce era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă, și cu greu și-ar fi imaginat ceva care să-i potolească mai repede dorința decât gândul că Taran Ferguson ar fi putut da buzna peste ei.

— S-ar putea să fiu nevoit să-l ucid, bombăni ducele, desprinzându-se cu regret din îmbrățișare.

— Catriona Burns! tună seniorul.

— Trebuie să văd ce vrea, spuse tânăra femeie, încercând să-și netezească fustele.

Oare arăta șifonată? Se simțea șifonată.

Bretton se dădu la o parte arătând din cap spre ușă, dar înainte ca ea să apuce să iasă în hol, Taran dădu buzna în dogărie, îngustând din ochi când îi văzu pe cei doi ocupanți ai încăperii.

— Catriona Burns, se răsti el. Ce naiba cauți aici?

— Tu m-ai răpit, îi aminti ea.

— Nu intenționat! În mod normal l-ar fi biciuit cu o replică usturătoare, dar era greu să facă pe sfânta, când Taran tocmai o surprinsese singură cu ducele de Bretton. Te afli sub acoperișul meu, fetițo, ceea ce înseamnă că ești sub protecția mea, declară Taran sever.

— Nu-mi vine să cred că tocmai a spus asta, remarcă ducele, fără a se adresa cuiva anume.

— A, nu, izbucni Catriona furioasă, împungându-l pe Taran în umăr cu degetul. Nu aș fi ajuns într-o astfel de situație dacă nu erai tu. Nu ai niciun drept să te revendici stăpân...

— N-am de gând să te dau înapoi tatălui tău cu reputația distrusă, mormăi bătrânul.

— Acum chiar nu cred că ai spus *asta*, interveni ducele pe un ton înspăimântător de calm. Fiindcă dacă ai spus-o, s-ar putea să fii nevoit să te ucid.

— Ei, mormăi Taran, aveai deja intenția asta. Cu un gest nerăbdător, flutură din mână spre duce pentru a-l exclude din discuție și se întoarse spre Catriona. Nu poți fi lăsată singură cu el.

— Dar m-ai lăsat singură cu el azi-noapte! Taran o privi o expresie goală, iar ea completă: Când se presupune că încerci să ne găsești camere.

— A, bine, făcu Taran dregându-și glasul stânjenit. Nu poți să mai rămâi singură cu el. Îl cunosc pe taică-tău de treizeci de ani. N-am să-l fac de rușine permițându-ți să rămâi singură în nenorocita de dogărie cu ducele de Breedon.

— Bretton, îl corectă ducele pe un ton sec.

— Știe cum te cheamă, îi spuse Catriona, fără a-și desprinde însă privirea de la Taran. Vrea doar să te sâcăie.

— Nu mă interesează cum îl cheamă...

— Ar trebui să te intereseze, murmură Bretton. Chiar ar trebui.

— Dar nu are să mai petreacă nicio clipă singur cu tine, încheie seniorul. Mâna lui mare se închise peste

încheietura Catrionei. Vino.

— Dă-mi drumul, Taran! exclamă tânăra femeie, zvârcolindu-se să scape din strânsoare. „Dumnezeule, dacă viața mea continuă în nota asta dramatică, m-aș putea apuca de teatru!” își zise ea.

— Îți sugerez să-i dai drumul domnișoarei Burns, rosti Bretton; deși păstră un ton lejer și relaxat, în vocea lui răzbătu clar tăișul de oțel de dincolo de cuvinte.

Taran îl fixă cu o expresie șocată, după care se supuse cu un gest demonstrativ.

— Știi ce, Taran, spuse Catriona scuturându-și mâna, chiar dacă apreciez grija pe care o porți reputației mele, ți-a trecut măcar o dată prin cap că domnițele celelalte merită același respect?

— E altceva, mormăi bătrânul.

— *Cum anume?* izbucni ea, pierzându-și ultima brumă de răbdare.

Taran arătă din cap spre duce, care continua să-l fixeze cu o privire de gheață:

— El n-o să te ia de soție.

— Sunt conștientă de asta, îi aruncă la rândul ei Catriona, dar, fără îndoială, nici nepotul tău nu se va căsători cu toate cele trei tinere lady.

— Am doi nepoți, bombăni stăpânul castelului.

— *Taran*, scrâșni ea. Dar Taran Ferguson nu fusese niciodată adeptul logicii și al constanței. Își încrucișă brațele solide, scoase bărbia în afară și o sfredeli cu o privire de uliu. Un uliu infantil. Bine, zise Catriona ezitând. Vin cu tine, nu-i cazul să faci o asemenea scenă

— Nu! spuse ducele brusc, făcându-i pe cei doi să se răsucească spre el. Își îndreptă arătătorul spre tânăra femeie: Mi-ai promis.

— La ce se referă? vru Taran să știe.

„Marilla”, își aminti ea.

— Trebuie să merg cu el, afirmă într-un târziu, plecându-și ușor capul în direcția lui Taran.



Îi spusese lui Bretton că nu puteau să-și petreacă ziua între patru ochi. Chiar dacă Finovair era un cast izolat, iar circumstanțele întâlnirii lor oarecum neobișnuite (iar asta era puțin spus), regulile bunei-cuviințe nu puteau fi abandonate cu totul. În fond, ducele de Bretton nu avea s-o ia de soție pe domnișoara Catriona Burns din Kilkarnity. Iar Marilla Chisholm avea să rămână cea mai mare bârfitoare de la nord de Dunbar.

Catriona era încăpățânată, dar nu și rebelă, și nu credea că putea să îndure o viață de proscris social. Și mai important, nu credea că părinții ei ar fi putut să îndure așa ceva.

Nu avea să le provoace o asemenea rușine. Nu putea. Cu un suspin, îl privi pe duce, impunându-și să nu se înece în ochii lui albaștri, și declară:

— Taran are dreptate. Seniorul își desfăcu brațele și scoase un croncănit care ar fi făcut și o cioară de rușine. Oricât mi-ar fi de greu să recunosc, scrâșni Catriona.

— Atunci vin și eu cu tine, spuse ducele.

Catriona încercă să ignore valul cald de încântare provocat de cuvintele lui. Îi plăcea ducele de Bretton. Dar conta dacă el îi dorea compania doar pentru a se apăra de Marilla, fiindcă undeva, în adâncul sufletului, îi era frică să recunoască, știa că acesta nu era singurul motiv pentru care insista să rămână pe lângă ea.

O plăcea și el, la rândul lui.

Și chiar dacă nu avea să iasă nimic din asta, Catriona decise că, pentru prima dată, avea să renunțe cu totul la gândirea ei practică și să trăiască din plin clipa. Ei bine, poate nu chiar cu *totul*. În fond, tocmai se declarase de acord cu afirmația lui Taran că nu trebuia să rămână singură în compania lui Bretton. Dar dacă tot era prizonieră în castelul Finovair pentru o perioadă imposibil de anticipat, avea de gând să se simtă bine.

— Taran, spuse, răsucindu-se spre bărbatul mai în vârstă cu un zâmbet diabolic, ai cumva un drug zdravăn?

— Mi-e frig, scânci Marilla.

— Gura, o mustră Catriona, fără a-i arunca măcar o privire. Bărbații – Bretton, Oakley și Rocheforte – erau liniati în jurul lui Taran, care se bucura vizibil de rolul lui de căpetenie. Catriona nu-l putea auzi, dar îl vedea fluturându-și brațele cu multă vigoare.

— O, uite, remarcă Marilla, pe un ton fățiș neinteresat. Vine și sora mea.

Catriona își mută atenția de la bărbați și o urmări pe Fiona Chisholm traversând în grabă peluza acoperită de zăpadă, strângând în jurul ei o mantie antică. Și ea alesese să poarte aceeași rochie cu mâneci lungi în care era îmbrăcată cu o seară în urmă.

— Au început deja? întrebă Fiona cu respirația tăiată.

— Credeam că ai de gând să rămâi în camera ta toată ziua, spuse Marilla pe o voce posomorâtă.

— Așa e, dar apoi doamna McVittie mi-a spus că se pregătește un trunchi de aruncat. Ochii Fionei licăriră veseli în spatele ochelarilor. N-aș vrea în ruptul capului să ratez așa ceva.

— Taran nu ne dă voie să mergem prea aproape, se plânse Marilla. Cică terenul de aruncat bușteni nu e locul potrivit pentru socializarea între sexe.

— De când este Taran un apărător atât de aprig al bunei-cuviințe? întrebă Fiona.

— Ai fi surprinsă, bombăni Catriona.

Cele trei tinere rămaseră tăcute preț de câteva clipe, strângându-se instinctiv laolaltă pentru a se încălzi, cu privirile ațintite în depărtare asupra bărbaților. Catrionei încă nu-i venea să creadă că aveau să se întâlnească la aruncarea bușteanului, deși adevărul era că nu fusese nevoită să-i încurajeze prea mult. Bărbații se arătaseră ridicol de nerăbdători să-și demonstreze abilitățile; de fapt, singura

dificultate constase în a obține un par convenabil. Și nici măcar acest lucru nu fusese prea dificil: oamenii lui Taran tocmai aduceau ditamai trunchiul de copac de pe câmp.

Taran spuse ceva care îi făcu pe ceilalți să râdă, apoi Rocheforte rânji și își ridică brațele, ca pentru a-și umfla mușchii. Catriona simți rânjetul apărând și pe fața ei în același timp. Nu avusese ocazia să discute cu el în ziua aceea, dar cu siguranță părea un tip relaxat.

— Știi unde e Lady Cecily? i se adresă Fiona.

— Nu, n-am văzut-o deloc. Am fost nevoită să-i țin companie lui Taran de la micul dejun încoace.

— Mai puțin atunci când ai fugit cu ducele, îi aminti tăfnoasă Marilla.

Fiona o privi cu o expresie de interes nedisimulat.

— Nu am fugit cu ducele, răspunse Catriona. Pur și simplu am terminat în același timp micul dejun.

— Și m-ați lăsat singură, se smiorcăi Marilla.

— Alături de contele de Oakley!

— Ai luat micul dejun cu lordul Oakley? o întrebă Fiona pe sora ei.

— *Începusem* să iau micul dejun cu ducele de Bretton până să fugă domnișoara aici de față cu el, preciză Marilla.

Catriona oftă exasperată. Nu avea rost să accepte provocarea la ceartă. Preferă să se întoarcă spre Fiona și să întrebe:

— Tu ce-ai făcut toată ziua?

— Am modificat rochii. Probabil cu asta este prinsă și Cecily. Nu ți-a spus nimeni despre cuferele care au fost coborâte din pod?

— Nu până nu m-am întâlnit cu Marilla la micul dejun. Camera mea este într-o cu totul altă parte a castelului.

— În aripa servitorilor, murmură Marilla, fără a-și desprinde privirile de la bărbați.

Lordul Oakley râdea de o replică a vărului său. Arăta destul de diferit când zâmbea, mult mai atrăgător, decise Catriona. Deși oricum nu se compara cu ducele.

Fiona îi aruncă surorii sale o privire iritată înainte de a continua discuția.

— Dacă te simți bine în rochia pe care o purtai când am sosit, nu pierzi mare lucru. Majoritatea ținutelor din podul lui Taran erau pentru femei mult mai bine dotate decât noi. Sesizând căutătura arogantă a Marillei, se corectă: Mai bine dotate decât unele dintre noi. Chiar ar fi trebuit să-mi dai voie să-ți modific puțin rochia, Marilla. Cum aceasta o ignoră, Fiona ridică din umeri și se întoarce spre Catriona. Crezi că știu ce anume e un drug scoțian? o întrebă, ridicându-și colțurile gurii într-un zâmbet fin.

— Excelența sa știe că e vorba de un buștean, răspunse Catriona, înăbușindu-și propriul zâmbet. Habar n-am însă la ce lungime și grosime se așteaptă.

— Ceilalți doi sunt pe jumătate scoțieni, reflectă Fiona. Inevitabil, dacă sunt înrudiți cu Taran.

— Nu i-am mai văzut niciodată aici până acum.

— Nici eu. Urmă o clipă de tăcere, apoi Fiona murmură: E oare posibil...

— ... să nu aibă idee în ce s-au băgat? încheie Catriona în locul ei.

Fiona rânji drept răspuns.

— Ei bine, eu cred că propunerea ta n-a fost deloc înțeleaptă, o anunță Marilla. Când vor vedea trunchiul și își vor da seama că nu sunt în stare să-l ridice, se vor simți caraghioși. Iar bărbaților nu le place să fie ținta bătaii de joc.

— Asta ar însemna ca tuturor să le lipsească simțul umorului, comentă Catriona.

Își îndreaptă din nou privirea asupra bărbaților. Sau, mai exact, și-o lăsă în *continuare* ațintită asupra lor. Nu pierduse din ochi nicio clipă. Ducele părea să se distreze copios, râzând în hohote la o afirmație de-a lui Rocheforte.

Apoi se întoarce și ochii li se întâlniră. Iar el zâmbi. Rânji, de fapt.

Tânăra femeie își simți inima bubuind zgomotos. Apoi oprindu-se preț de trei bătai.

— Ați văzut? spuse Marilla entuziasmată. Excelența sa tocmai mi-a zâmbit.

— Mie mi s-a părut că se uita la Catriona, zise sora ei.

— Nu vorbi prostii.

— Momeala aceasta chiar n-am s-o mușc, murmură Catriona.

— Ce-ai zis? întrebă Marilla, fără a primi însă nici un răspuns.

— O, priviți, spuse Fiona. Vin oamenii cu bușteanul. Măcar zăpada îl face mai ușor de transportat.

Catriona își lungi gâtul pentru a-i vedea mai bine pe cei patru bărbați care aduceau trunchiul de copac. Era enorm, măsurând cel puțin patru metri jumătate în lungime. Îl prinseseră în lanțuri, trăgându-l după ei ca pe o sanie.

— E momentul să vă dovedeți bărbăția, flăcăii mei, anunță Taran, suficient de tare cât să-l audă și femeile. Brațul lui desenă în aer un arc maiestuos: Cu bușteni ca acesta s-au întrecut și strămoșii noștri.

Aspectul trunchiului era descurajant. Părea să cântărească cel puțin o sută de kilograme și era gros cât un picior de voinic.

Catriona își strânse energic buzele în încercarea de a ține în frâu un hohot de râs. Nu putea distinge expresiile de pe fața lordului Oakley sau de pe cea a domnului Rocheforte, însă ducele de Bretton rămăsese cu gura căscată.

— Domnia ta ești primul, Excelență! răcnii seniorul, spre stupefacția lui Bretton. Nu uita, nu contează cât de departe îl arunci, important e să aterizeze în cap.

— Glumești, spuse ducele.

— O să-și țină echilibrul, îl asigură Taran, dacă îl arunci cum trebuie.

Catriona se strădui să nu chicotească.

— Scuzați-mă, spuse ducele.

— Pfft. Brrrt. Tot soiul de sunete nepoliticoase se revărsară din gura Catrionei până când aceasta se dădu bătută, într-un final, și izbucni în râs.

— Oo! exclamă Fiona, dar cealaltă râdea prea tare s-o bage în seamă. Catriona, insistă domnișoara Chisholm pe un ton de avertizare.

— O! O! scheună Catriona, sufocându-se de râs.

— Ți-am zis eu, croncăni Marilla. Catriona își șterse ochii și ridică privirea exact la timp pentru a-l vedea pe duce îndreptându-se furtunos spre ea.

— Excelență, ciripi tânăra femeie, fără a reuși să mai scoată vreun cuvânt.

Ducele îndreptă un deget spre ea:

— Mi-ai spus că e un drug, zise el sfredelind-o cu privirea.

— *Chiar* e un drug, reuși ea să îngaime.

— E un nenorocit de stâlp!

— O, cred că e mai mare decât un stâlp. Buzele aristocratului se strânseseră într-o linie severă, dar Catriona nu se lăsă impresionată. Ducele de Bretton, se părea, era înzestrat cu un excelent simț al umorului. În trei secunde avea să râdă și el cu poftă. Încă mai crezi că poți să-l arunci? rosti ea sfidător.

Ducele făcu un pas în față. Probabil că pentru restul observatorilor arăta furios, dar ea vedea râsul licărindu-i în ochi.

— Nici... măcar... un... centimetru.

Iar în acel moment Catriona își pierdu cu totul stăpânirea de sine. Ținându-se de burtă, râse cu atâta poftă încât se temu să nu leșine de sufocare.

— Ce față ai făcut! Ce față ai făcut! găfâi ea. Ar fi trebuit să vezi ce față ai făcut!

— Catriona! exclamă Marilla oripilată.

Avea dreptate, își zise Catriona. Nu se vorbea așa cu un duce. Dar ce față făcuse! Ce față făcuse! Fusesse nemaipomenită.

Râse și mai tare, agățându-se de Fiona pentru a nu cădea. Restul bărbaților se apropiaseră la rândul lor, amuzați de veselia ei incontrollabilă, și din colțul ochii lui văzu că

Lady Cecily se adăugase și ea grupului. Biata fată purta un fel de rochie antică de doliu, al cărei brocart negru se târa anevoie prin zăpadă.

— Domnișoara Burns are nevoie de aer, anunță ducele. Înainte ca cineva să poată face vreo sugestie, o luă pe sus în brațe, precizând: O duc înăuntru.

Și astfel, pe neașteptate, răceala de gheață dispăru din aer. Catriona își permise să-și sprijine obrazul pe pieptul lui Bretton și în clipa aceea, ascultându-i bătaia regula a inimii, nu se putu abține să nu-și spună că acesta e locul în care îi fusese sortit să ajungă.

Din păcate, lordul Oakley interveni, stricând totul.

— O duci înăuntru ca să ia o gură de aer?

— Taci, se răsti ducele.

Catriona bănuî că era pe cale să se îndrăgostească.

— Stai! țipă Taran, tropăind prin zăpadă. Are nevoie de o damă de companie!

— Mă duc eu, se oferi Fiona.

— Te duci? se miră seniorul.

— Mi-e frig, spuse Fiona cu un zâmbet doar aparent placid. Și încă mai am de cusut ceva ce trebuie să fie gata înainte de cină.

— Crezi că m-ai putea ajuta? întrebă Lady Cecily. Nimic din ceea ce mi-a fost adus din pod nu-mi vine bine, și sunt teribil de neîndemânatică.

— Desigur. De ce nu vii cu mine? Vom bea un ceai în camera mea și ne vom ocupa de rochiile.

— Era vorba să-i ții companie domnișoarei Burns, îi aminti Taran.

— O, dar Catriona va bea și ea ceai cu noi, spuse Fiona. Dacă dorește, evident.

— Mi-ar face mare plăcere, zise Catriona, deși poate nu la fel de multă plăcere pe cât simțea în acel moment, cuibărită în brațele lui Bretton.

— Marilla, tu trebuie să rămâi să urmărești concursul de aruncat bușteni, îi ceru Fiona. Marilla păru gata să o

contrazică, dar sora ei adăugă: Domnii trebuie să aibă spectatori.

Marilla decise, probabil, că un conte plus un viconte francez făceau împreună ceva mai mult decât un duce, căci expresia ei se transformă pe loc într-una de încântare deplină.

— Nu-mi pot imagina o activitate mai plăcută, susură ea așezând o mână delicată pe brațul muscular al lordului Oakley. Totul e atât de foarte, foarte palpitant!

— Foarte, i se păru Catrionei că o auzise pe Lady Cecily murmurând.

— Ne întoarcem la buștean, atunci! chiui Taran. Bătrânul lord și nepoții lui, se făli el, îndesându-i un cot în coaste domnului Rocheforte. Așa cum ar trebui să fie, luându-se la întrecere pentru a o impresiona pe cea mai frumoasă domniță din comitat. Domnul Rocheforte zâmbi forțat, dar unchiul său nu-l luă în seamă, continuând: Asta e cea pe care am vrut-o pentru tine de la bun început. E cea mai drăguță fată de pe aici, are ceva bani și e scoțiancă.

Domnul Rocheforte spuse ceva ce nu mai ajunsese la urechile Catrionei, apoi Taran își încruntă sprâncenele stufoase și mormăi:

— Am vorbit în șoaptă! Nu m-a auzit nimeni. Înainte să apuce cineva să-l contrazică, ridică pumnul în aer și strigă din nou: înapoi la buștean!

— Înapoi în casă, replică Fiona și porni iute, urmată îndeaproape de Lady Cecily.

Cât despre duce, acesta o luă spre Finovair cu un pas mult mai măsurat. Catriona, cuibărită confortabil și la căldură în brațele lui, nu avu de ce să se plângă.

## Capitolul 7

Până să ajungă Bret în salon, domnișoara Chisholm și



Lady Cecily dispăruseră.

— Se pare că prietenele tale ne-au părăsit, îi spuse el Catrionei, punând-o jos pe o canapea uzată.

— Poate se așteptau să mergem după ele în camera Fionei?

— O, dar nu aş îndrăzni să intru în camera unei lady declară Bret, ducând o mână la inimă pentru a-şi sublinia cuvintele. Catriona îi aruncă o privire ce exprima neîncredere totală, obligându-l să adauge: în orice caz, nu ştiu unde se află camera ei.

— Să ştii că nici eu.

— Se pare că suntem nevoiţi să rămânem aici, rânji ducele.

— Singuri, completă ea, pe buze furişându-i-se un zâmbet.

— Nu-ţi faci griji pentru reputaţia ta?

— Uşa e deschisă, îl atenţionează ea arătând într-acolo.

— Păcat, murmură Bret. Se cocoţă pe masă, testând-o mai întâi, înainte de a se lăsa cu toată greutatea pe ea, ca tot restul mobilierului din castelul Finovair, şi aceasta era scorojită şi şubredă.

— Excelenţă!

— Nu crezi că ar trebui să mă strigi pe numele mic?

— Nici vorbă, replică ea ferm. Pe de altă parte, habar n-am care este.

— John, spuse el, şi încercă să-şi amintească ultima dată când fusese strigat astfel. Mama lui îi folosea prenumele, dar numai ocazional. Prietenii îl strigau Bret.

Însuşi îşi spunea astfel în gând. Dar când o privi pe Catriona Burns, care se așezase mai bine pe canapea, se întrebă cum ar fi fost să aibă pe cineva care să-l strige John.

— L-am auzit pe lordul Oakley zicându-ţi Bret.

— Mulţi mă strigă așa, spuse el, ridicând ușor din umeri.

Coborî ochii, simţindu-se brusc jenat să-i întâlnească privirea. Crezuse că era stăpânit de poftă, apoi de dorinţă,

apoi de ceva cu mult, mult mai dulce. Dar acum, tulburându-se în mijlocul tuturor acestor emoții, își dădu seama că tânjea după ceva neobișnuit. După tânăra femeie, neîndoielnic, dar și după altceva. Un anumit sentiment, o anumită trăire.

Tânjea să fie cunoscut de cineva în toată ființa lui, și partea cea mai ciudată era că nu se simțea deloc înspăimântat.

— Nu aş putea nicidecum să-ți zic „Bret” în fața celorlalți, protestă Catriona, făcându-l să-și mute din nou atenția asupra chipului ei.

— Nu, consimți el încet.

Ar fi fost extrem de necuviincios, nu că vreunul dintre evenimentele zilei precedente ar fi fost cuviincioase ori firești.

— Și nu ar trebui să-ți zic „Bret” nici când suntem singuri, adăugă ea pe un ton vag interogativ.

— Nu aş vrea asta. Ducele îi luă mâna și i-o duse încet în buze.

— Nu ai vrea? Catriona făcu ochii mari de surpriză și, spre încântarea lui, de dezamăgire.

— John, rosti bărbatul cu o hotărâre calmă. Trebuie să-mi spui John.

— Dar nimeni altcineva nu o face, șopti ea. Era atât de frumoasă, încât ducele își spuse că ar fi putut s-o contemple la nesfârșit.

— Știu, spuse, moment în care simți ceva în el schimbându-se. Își dădu seama – și spera din tot sufletul și ea își dădea seama – că viețile lor nu aveau să mai fie niciodată la fel.

\*

Catriona trecu prin cămăruța ei modestă înainte de a porni spre camera Fionei pentru a servi ceaiul. Avea nevoie de o clipă de răgaz. Avea nevoie de o mie de clipe.

Avea nevoie să respire. Avea nevoie să reflecteze. Avea

nevoie să-și revină pentru a da ochii cu prietenele ei și a vorbi ca o ființă umană normală.

Era atât de surescitată, încât se temea că Fiona și Lady Cecily aveau să-și dea seama după o singură privire că îl sărutase pe ducele de Bretton în camera de zi, cu ușa deschisă, și că, înainte ca el să se desprindă într-un sfârșit, mâinile lui îi atinseseră pielea, iar ei îi plăcuse.

Dumnezeule bun din ceruri, îi plăcuse la nebunie. Dacă nu s-ar fi oprit el, Catriona nu era sigură că ea ar fi putut s-o facă. Însă ducele își dezlipise buzele de ale ei, îi prinsese fața între palme și o privise în ochi cu tandrețe infinită, apoi îi șoptise;

— Rostește-mi numele.

— John.

De-abia reușise să scoată un sunet, dar el îi urmărea atât de avid buzele, încât neîndoielnic își citise numele pe ele.

O luase de mână, o ajutase să se ridice în picioare, apoi spusese ceva despre necesitatea de a li se alătura celorlalte tinere înainte ca acestea să-și facă griji. După aceea se înclinase și pornise spre cea mai apropiată ieșire.

— Te duci afară? întrebasese ea. Este un ger cumplit.

— Știu, răspunsese el pe un ton straniu. Făcând o reverență, adăugase: Până la cină.

Catriona străbătu singură holurile întortocheate ale castelului Finovair, adunându-și gândurile, după care se aranjă în camera ei și, într-un final, ajunsese în dormitorul Fionei.

Ceaiul fusese deja servit, iar Fiona și Lady Cecily erau cufundate în conversație. Fiona tocmai desfăcea expertă cusătura unei rochii albastre. Lady Cecily își sugea degetul bombănind:

— M-am înțepat!

— Ți-am spus să mă lași pe mine, o dojeni Fiona.

— Știu. Pur și simplu nu am vrut să mă simt atât de inutilă.

— Părerea mea e, spuse Catriona, așezându-se lângă

Fiona pe pat, că date fiind toate prin câte am trecut, avem dreptul să ne simțim cum dorim.

Cele două tinere se întoarseră spre ea cu expresii identice. Expresii pe care Catriona, după cum constată alarmată, nu știa cum să le interpreteze. Într-un sfârșit, când nu mai putu să suporte, se întoarse spre Fiona (căci nu-și putea permite să fie grosolană cu fiica unui conte, pe care o cunoscuse doar cu o seară înainte), și întrebă:

— Ce e?

— Te-ai cam îndrăgostit de ducele de Bretton, declară aceasta.

— O, nu vorbi prostii, spuse Catriona, încercând să ia totul în glumă. Dar vocea nu-i răsună chiar atât de vioi pe cât și-ar fi dorit.

Fiona se zgâi la ea din spatele micilor ei ochelari enervanți, ridicând din sprânceana roșcată ca pentru a spune...

Ei bine, Catriona nu știa ce anume ar fi vrut să spună, sau mai degrabă să sugereze, având în vedere că Fiona nu putea să vorbească din sprâncene. Cu toate acestea, era conștientă că trebuia să înăbușe în fașă orice reacție, așa că afirmă ritos:

— Nu poți să te îndrăgostești de cineva pe care îl cunoști de atât de puțin timp.

Credea cu adevărat acest lucru. Era ceea ce crezuse întotdeauna.

— De fapt, spuse Lady Cecily, eu cred ca poți. Replica ei atrase în așa măsură atenția celorlalte două, încât, roșie în obraji, trebui să explice: Părinții mei s-au căsătorit din dragoste. Asta mă face să fiu romantică, probabil.

Se lăsă o clipă de tăcere, apoi Catriona, bucuroasă schimbe subiectul, rosti întrebarea evidentă:

— Ce credeți că le trece acum prin cap?

— Părinților noștri? întrebă Fiona.

— Întocmai.

— Vor fi furioși, desigur, spuse Fiona încet, dar după

ce-și vor da seama că Taran e autorul răpirii, nu-și voi face griji pentru viețile noastre. Sau pentru virtutea noastră, adăugă, de parcă abia atunci i-ar fi trecut prin cap acel gând.

— Așa crezi? se interesă Lady Cecily.

— Are dreptate, zise Catriona. Chiar dacă Taran ne va face reputația țândări, ne vom întoarce tefere și nevătămate și la fel de feciorelnice pe cât eram în momentul în care am fost răpite.

Apoi, cu un icnet dureros, își dădu seama ce spusese. Dar dacă Fiona se simțise jignită, nu trădă acest lucru. Ba chiar răspunse cu seriozitate:

— E bine cunoscut faptul că, deși Taran este înzestrat cu un simț al onoarei cu totul aparte, acesta totul există. Nu ar permite niciodată să ni se facă rău, indiferent cum.

Catriona ar fi vrut să spună că nu crezuse niciodată bârfele despre Fiona, dar nu prea avea cum să deschidă subiectul în fața lui Lady Cecily. Acum simți un mic nod de rușine în fundul stomacului. De ce nu se străduise să-i ofere Fionei susținerea ei? Era adevărat că drumurile lor nu se intersectaseră prea des; Catriona se lovise mult mai frecvent de Marilla la evenimentele sociale din regiune.

— Mă tem că nu voi reuși să modific o rochie pentru tine până la cină, îi spuse Fiona lui Lady Cecily, readucând abil conversația la un subiect mai banal. Privi încruntată brocartul albastru din mâinile ei. I-am promis Marillei că am s-o termin pe asta mai întâi. Apoi am să ocup de a ta.

— Cu siguranță Marilla poate să aștepte, zise Catriona. Nu te-ai ocupat deja de rochia roșie pe care o purta azi?

— Dacă aș fi văzut-o, poți fi sigură că i-aș fi tras corsetul în sus câțiva centimetri, pufni cealaltă.

— Dar cum rămâne cu tine? întrebă Lady Cecily. Insist să-ți pregătești propria rochie înainte de a mea.

— Prostii, replică Fiona. Eu pot...

— Nu am să accept un refuz, și chiar dacă modifici o rochie pentru mine, nici nu mă gândesc s-o port până nu este gata a ta.

Fiona ridică privirea spre ea și clipi în spatele ochelarilor:

— Asta e foarte generos din partea ta, spuse într-un final.

Nu rezolvăm nimic dacă ne plângem de situația noastră. Lady Cecily ridică din umeri, de parcă purtarea unor rochii ce nu i se potriveau deloc nu însemna nimic pentru fiica unui conte.

— Încearcă să-i explici asta și surorii mele, murmură Fiona.

Catriona și Lady Cecily o priviră cu expresii identice de simpatie.

Fiona se mulțumi să-și dea ochii peste cap și se întoarse la cusutul ei. Câteva clipe mai târziu, Lady Cecily întreabă pe Catriona:

— Nepoții domnului Ferguson au mai vizitat vreodată castelul Finovair?

— În primul rând, nimeni nu-i spune „domnul Ferguson”. Întotdeauna e strigat Taran. Nu știu de ce, doar nu mai arătăm nimănui o asemenea familiaritate. Cât despre întrebarea ta, habar n-am. Tocmai discutam despre asta mai devreme cu Fiona. În mod cert, eu nu i-am mai întâlnit niciodată.

— Nici eu, confirmă Fiona.

— Tu îi cunoști? o iscodi Catriona pe Cecily. Cream că ai avut șanse mult mai mari de a te întâlni cu ei la Londra.

— Am auzit despre ei, desigur, și i-am fost prezentată lordului Oakley. Dar nu și vicontelui de Rocheforte.

— De ce nu? vru Fiona să știe.

Lady Cecily păru să ezite și o ușoară roșeață i se furișă în obraji.

— Presupun că drumurile noastre nu s-au intersectat.

Catriona își spuse că era cea mai neverosimilă minciună auzită vreodată, dar n-avea de gând să comenteze.

— Mi se pare puțin cam crai, murmură Fiona, nevădind aceleași scrupule.

— Da, recunosc Lady Cecily. Cred că de asta nu ni s-au intersectat drumurile.

— Mie nu mi se pare așa un crai, interveni Catriona.

Lady Cecily se întoarse spre ea, cu ochii mari plini de curiozitate.

— Ce vrei să spui?

— Pur și simplu are o fire veselă. N-am schimbat mai mult de două cuvinte cu el, dar am impresia că e prea bun la suflet ca să fie un crai.

— E foarte atrăgător, desigur, comentă Fiona.

— Probabil că da, acceptă fără entuziasm Catriona.

— Spui asta doar fiindcă te-ai îndrăgostit de duce, rânji cealaltă.

— Ba nu!

— Poți să-mi mulțumești mai târziu că v-am oferit ocazia să rămâneți singuri în salon, zise Fiona cu un surâs ștrengăresc.

Lady Cecily strânse din buze – probabil pentru a nu izbucni în râs – apoi le informă:

— Eu *chiar* i-am fost prezentată ducelui de Bretton.

— Chiar așa? întrebă Fiona foarte interesată.

— O, da. Deși nu am pretenția că am fi foarte buni prieteni, tații noștri au fost colegi la Cambridge. Ducele își trece numele în carnețelul meu de dans de fiecare dată când ne întâlnim la vreun bal.

Catriona se întrebă cum ar fi fost să danseze în brațele lui John, să-i simtă mâna apăsând-o blând la baza spatelui. Ar fi ținut-o strâns lângă el, poate chiar puțin prea strâns pentru a fi cuviincios, iar ea i-ar fi simțit căldura corpului străbătând aerul până s-ar fi oprit asupra ei ca un sărut.

Simți cum începea să se încălzească, ceea ce era absurd. Era toiu iernii, cu doar o săptămână înainte de Crăciun, iar ea era prizonieră în castelul prost încălzit și gata să se prăbușească al lui Taran Ferguson. Ar fi trebuit să fie înghețată, dar, după cum se părea, simplul gând la ducele de Bretton îi trimitea săgeți fierbinți prin corpul.

— Dorești puțin ceai? îi propuse Fiona.

— *Da!* răspunse ea, cu mai mult entuziasm decât ar fi cazul, dată fiind întrebarea.

— Ne-a fost adus doar cu puțin timp înainte să ajungi, dar nici atunci nu era fierbinte.

— Nu-i nimic, spuse Catriona repede, gândindu-se că s-ar fi mulțumit și cu o limonadă cu gheață în acel moment, la cât de încinsă se simțea.

Își umplu ceașca mișcându-se încet și metodic, întrucât avea nevoie de un răgaz pentru a-și recăpăta calmul.

— Știți cumva care sunt planurile pentru cină? se interesă Lady Cecily.

— Doamna McVittie a pus deja masa, zise Catriona. O văzuse după ce se despărțise de duce – de *John*, se corectă în gând – în camera de zi. Era confuză, dar nu în asemenea hal încât să nu se oprească pentru a inspecta aranjamentele făcute în vederea cinei. Taran urma să stea în capul mesei, cu Marilla în dreapta lui, urmată de domnul Rocheforte, Fiona, ducele, Lady Cecily, lordul Oakley și Catriona, al cărei loc era la stânga seniorului.

Sigură că nimeni (poate cu excepția lui Taran) nu avea să-și dea seama, Catriona schimbase cartonașul său cu acela al lui Lady Cecily.

— Spune-mi, te rog, că nu sunt așezată lângă Taran, murmură Fiona.

— Marillei îi revine această plăcere, răspunse Catriona, după care îi aruncă o privire compătimitoare lui Lady Cecily (dar nu atât de compătimitoare cât să regrete că schimbase locurile cu ea). Și ție, mă tem.

— Este în regulă, cred. Lady Cecily sorbi din ceai. Nu cumva ai observat, din întâmplare, cine o să stea vizavi de mine?

— Cred că lordul Oakley, dar nu sunt complet sigură, minți Catriona, nevrând să dea de înțeles că memora poziția mesenilor.

— O, este foarte agreabil. Lady Cecily își duse din nou



ceașca la buze. Conversația lâncezi din acel punct; la un moment dat, după ce Fiona își îndreptă din nou atenția spre cusutul ei, tânăra aristocrată spuse pe neașteptate:

— Vouă nu vă e frig? Eu am înghețat.

— Ei bine, ceaiul nu este foarte fierbinte, observă Catriona, părăndu-i-se cuviincios să replice la acele vorbe căzute din senin.

— Iar focul a scăzut mult, adăugă Lady Cecily. Poate ar trebui să caut pe cineva care să se ocupe de el.

— Ei bine, asta pot s-o fac eu, se oferi Catriona, ridicându-se în picioare. În Highlands, indiferent de rangul nobiliar, toată lumea trebuia să știe cum să facă focul.

— Dar cred că am nevoie de o pătură, zise Lady Cecily. Țsta nici măcar nu e un șal adevărat... își făcu de lucru cu bucata de material drapată peste umerii ei și porni spre ușă. Poate dacă mă întind o să-mi fie mai bine.

— Ei bine, asta a fost foarte ciudat, remarcă Fiona după ce Lady Cecily ieși în grabă pe ușă.

— Nu chiar atât de ciudat, reflectă Catriona cincisprezece minute mai târziu, când, în drum spre camera ei trecu prin sala de mese. Studiind iarăși aranjamentele făcute pentru cină, observă că apăruseră unele modificări: Lady Cecily și Marilla făcuseră schimb de locuri

Femeia ridică din umeri. Câtă vreme rămânea așezată lângă duce, nu o interesa unde stăteau toți ceilalți.

## Capitolul 8

### *Mai târziu, în aceeași seară*

Pe când se pregătea să coboare la cină, Bret părea un cu totul alt om.

În primul rând, vorbea de unul singur, lucru care nu-i stătea în fire:

— Am un plan, spuse în șoaptă, coborând scările. Un plan. Sunt un bărbat înarmat cu un plan.

Se opri, ridicând amuzat din sprâncene la auzul rimei stângace. „Un bărbat înarmat cu un plan.” Caraghios. Și totuși, destul de plăcut urechii.

Asta ar fi putut explica de ce fredona vesel în surdină. El nu făcea niciodată așa ceva. Sau poate da? Chiar nu-și putea aminti. Dacă obișnuia să fredoneze în surdină, nu-i atrăsese nimeni atenția până atunci.

Catriona ar fi observat dacă l-ar fi auzit. Chiar i-ar fi spus ceva. Și avea să-i ofere destule ocazii să o facă, pentru că intenționa să o ia de soție.

Nu avea nevoie decât de un moment de liniște, departe de trupa pestriță de invitați, pentru a o cere în căsătorie. Nu avea un inel de logodnă propriu-zis, dar inelul cu sigiliu al casei de Bretton putea juca acest rol. Îi fusese pus pe degetul mare de îndată ce crescuse suficient cât să nu-i cadă și se mutase de pe un deget pe altul pe măsură ce crescuse, oprindu-se în cele din urmă la degetul mic. Se afla în familia lui de câteva generații, montura din aur datând din epoca Plantagenetilor, iar safirul din mijloc fiind sustras probabil dintr-un tezaur roman. În piatra prețioasă fusese sculptat un chip, o zeiță antică pe care vreun Bretton din alte vremuri o botezase probabil „Fecioara Maria”.

Inelul acela însemna enorm pentru el. Era simbolul familiei lui, al trecutului și al moștenirii lui. Și voia să-l pună pe degetul Catrionei. Să-i sărute mâna și să-i ceară să-l păstreze în siguranță pentru fiul lor.

Chicoti cu voce tare, aproape nevenindu-i să creadă că nutrea asemenea gânduri.

Când dădu colțul spre sala de mese, văzu că Rocheforte ajunsese deja, studiind cu ochii îngustați felul în care erau aranjate cartonașele cu numele.

— Rocheforte, îl salută Bret vesel.

Celălalt își retrase brusc mâna. Intenționase oare să modifice locurile mesenilor? Duclei nu-i păsa, atâta timp cât

Catriona rămânea așezată lângă el.

— Bretton, zise Rocheforte neobișnuit de jenat.

— Spune-mi, te rog, că nu sunt așezat lângă domnișoara Marilla, îi ceru Bret, apropiindu-se de masă pentru a vedea cu proprii ochi.

— Ăăă... Rocheforte își lungi gâtul și trecu de cealaltă parte a mesei. Nu. Tu ești între domnișoara Burns și cealaltă domnișoară Chisholm. Cea cu păr roșcat și cu ochelari.

— Și tu? Poți să schimbi liniștit locurile dacă vrei să scapi de ea. Îi va prinde bine lui Oakley să-i îndure compania pe tot parcursul cinei.

Rocheforte își dresе vocea, apoi îi oferi un rânjet strâmb:

— Exact, deși trebuie să mărturisesc faptul că nevoia de a nu sta lângă ea e mai puternică decât dorința de a-l vedea pe vărul meu nevoit să o suporte. Bret avu nevoie de o clipă pentru a înțelege fraza întortocheată. În orice caz, continuă Rocheforte, domnișoara Marilla era deja instalată confortabil între Byron și Taran, așa că suntem amândoi în siguranță.

— Atunci mă vei ierta dacă rămân în sala de mese până la ora stabilită, se hlizi Bret. Ca nu cumva să cădem pradă vreunei tentative de a schimba locurile.

— Bineînțeles, răspunse vicontele. Oricum, din câte știu eu, nu suntem așteptați să ne adunăm altundeva înainte de cină.

— Nu în camera de zi?

— Unchiul meu nu e adeptul rafinamentelor. Va dori să mâncăm imediat.

Exact în clipa aceea îl auziră pe Taran dând buzna în donjon cu mare zarvă.

— Și nici nu vom servi vin după cină, răcni el pe când intra cu pași grei în sala de mese, urmat de lordul Oakley, ce părea profund jignit, și cele patru domnișoare. Marilla venea prima, purtând în continuare rochia roșie, mult prea strâmtă, pe care o îmbrăcase și la micul dejun. Era urmată

de Lady Cecily, în rochia ei albastră ținută de seară, tremurând sub un fel de șal cu aspect greoi. Fiona Chisholm și Catriona încheiau șirul, ambele purtând aceleași haine în care fuseseră răpite.

Femei cu spirit practic, amândouă, decisive Bret. Deși presupunea că Lady Cecily nu prea avusese de ales, ținând cont de veșmântul diafan în care venise. Cel puțin nu avea să moară de frig.

— Nu servești vin după cină? ciripi Marilla. Vai, Taran, asta e o adevărată blasfemie!

— Nu există vin în castelul ăsta, se împăună seniorul, când putem să bem whisky în loc. Bret surprinse privirea Catrionei, care îi zâmbi. În plus, continuă Taran, nu v-am adus aici ca să vă expediez în salon câtă vreme bărbații se îmbată. Știu și eu câte ceva despre bunele maniere.

— Desigur, murmură Lady Cecily. Aș fi încântată ca domnii să ne țină companie în salon după cină.

— Ne vom ocupa timpul cu jocuri, anunță Marilla. Bret avu impresia că îl auzise pe Oakley gemând. Va fi excelent, continuă ea, plesnind din palme cu atâta forță încât le făcu pe celelalte tinere să icnească, iar pe domni să-și ferească privirile. Cu excepția lui Taran, care se zgâi la pieptul ei tremurător cu o fascinație nedisimulată.

— Ne așezăm la masă? întrebă lordul Oakley în pripă. Doamna McVittie s-a întrecut pe ea însăși, sunt sigur.

— O, uite, Lord Oakley, ganguri Marilla. Ești așezat lângă mine. Se aplecă spre conte și murmură ceva ce Bret nu reuși să audă. Oakley nu roși, deci probabil nu spusese ceva foarte rău, însă îi răspunse cu un șir bâlbâit de fraze prea puțin coerente.

— Domnișoară Burns, murmură ducele, trăgându-i scaunul. Ce bine că suntem așezați unul lângă celălalt!

— E un mare noroc, Excelență, replică ea îmbujorându-se ușor.

Oare îndrăznise să schimbe locurile la masă? se întrebă ducele, zâmbind în sinea lui. O iubea tot mai mult cu fiecare

clipă.

— O, ce fericire, anunță Taran, prinzându-le vajnic de mână pe cele două tinere aflate de o parte și de cealaltă a lui. Cele mai drăguțe două fete din Highlands, așezate chiar lângă mine.

Marilla se luminează la față, iar Lady Cecily se crispă, probabil de durere. Taran nu părea să-și fi ajustat strângerea pentru mâna ei delicată. Bret aruncă o privire spre celelalte două, care nu păreau defel jignite că fuseseră excluse din declarația lui Taran. Ba Fiona părea chiar ușurată.

Iar Catriona, amuzată.

— E mare păcat că n-ați putut urmări concursul de aruncat bușteni, le spuse Marilla. A fost minunat. Bărbații au fost atât de foarte, foarte puternici!

— A, dar scopul nu e să arunci cât mai departe drăcovenia aia, îi aminti Taran. Important este să o faci să aterizeze frumos în cap.

— Da, da, mormăi Marilla cu indiferență, dar trebuie să fii de acord cu mine când spun că uneori forța brută este preferabilă fineții.

— O, Marilla, gemu Fiona.

— Lordul Oakley mi-a tăiat respirația, continuă aceasta, așezându-și o mână pe planul orizontal al pieptului său încorsetat fără milă. E atât de puternic! Oakley roși, iar Bret aproape că îl compătimi... aproape. Și mușchii lui! exclamă Marilla. Își puse cealaltă mână pe brațul lui Oakley ca pentru a-l strânge ușor. Sau a-l mângâia, ducele nu-și putea da seama cu exactitate.

— Cum te simți, domnișoară Burns? întrebă Oakley smulgându-și politicoș brațul din prinsoarea Marillei.

Catriona clipi de câteva ori, complet pierdută.

— Te simțeaai slăbită, îi aminti Bret blând.

— O! Da. Mi-am revenit, răspunse ea. Mulțumesc mult pentru grijă.

Pe sub masă, Bret își așeză mâna peste a ei.

— Ești sigură că te simți bine? întrebă Lady Cecily

îngrijorată. Ești destul de roșie în obraji.

— Sunt în regulă, o liniști Catriona. Încercă să-și tragă mâna, dar Bret i-o ținu strâns, desenându-i cercuri leneșe cu degetul mare în palmă.

— Ai aruncat și dumneata un buștean, domnule Rocheforte? se interesă Lady Cecily.

Rocheforte tresări ușor și spuse:

— Da. Apoi, simțindu-se studiat de toată lumea din priviri, adăugă: Mulțumesc de întrebare.

— Cine l-a aruncat cel mai departe? vru Fiona să știe.

— Byron, răspunse Taran, arătând din cap spre Oakley. Dar nici încercarea lui Robin n-a fost deloc rea. Rânji spre Marilla. Îi las moștenire castelul, să știi.

— Unchiule, interveni Rocheforte, te rog să nu faci așa ceva.

— Ei, doar nu-și închipuie nimeni că ai avea vreun sfanț, mormăi Taran. Știm cu toții ce și cum.

Rocheforte nu spuse nimic, rămânând așezat țeapăn pe scaun.

— Eu cred că Finovair este încântător, spuse Lady Cecily, zâmbindu-i încurajator vicontelui. E o moștenire minunată.

— Serios? întrebă Taran, brusc foarte interesat.

— Da, replică Lady Cecily, luând o lingură din supa ce tocmai fusese așezată în fața ei de către unul dintre bătrânii servitori ai lui Taran. E puțin cam friguros, dar, până la urmă, suntem în decembrie.

— Nu poți întotdeauna să alegi *când* să trăiești la castel, spuse Rocheforte abrupt.

— Robin! îl mustră unchiul său cu severitate.

dar Rocheforte se mulțumi să ridice din umeri și se întoarse la supa lui.

— Nu prea pari în apele tale, îi zise Oakley vărului său.

Așa era, reflectă Bret. Spiritul vioi de conversație și zâmbetul facil al lui Rocheforte erau legendare. Ambele păreau să fi dispărut din repertoriul său.

— Probabil e din cauza frigului, replică acesta.

— Frigul cu siguranță nu te-a deranjat azi după-amiază, remarcă Marilla, aplecându-se în față pentru a putea să-i zâmbească ademenitor. Am fost șocată când ți-ai dat jos haina. Dar trebuie să recunosc, așa ai avut mai multă libertate de mișcare ca să ridici bușteanul.

— Îmi pare foarte rău că n-am văzut scena, spuse Cecily.

Rocheforte roși.

— *Eu* am fost singurul care a reușit să facă drăcovenia aia să aterizeze în cap, se lăudă Taran.

Marilla îi oferi un zâmbet împăciuitoare, îl bătu ușor pe mână, apoi își îndreptă din nou atenția asupra lui Oakley, care părea să-și fi împins discret scaunul cât mai departe posibil de ea.

— Ți-ai revenit după efort? întrebă preocupată.

Oakley și dresе vocea, și aranjă cravata și se întoarse spre supă, murmurând:

— Da.

Marilla nu era însă ușor de îmblânzit.

— Am fost atât de foarte, foarte recunoscătoare că aveam o batistă la mine pentru a-ți șterge sudoarea – pe frunte!

— Plus că era și caldă, chicoti Taran, arătând spre pieptul lui. A scos-o direct din...

— Unchiule! interveni Oakley.

— Ei, păi, *chiar* așa a fost. Și să nu-mi spui că n-ai băgat de seamă.

— Nu există bărbat în viață care să nu-i fi observat pieptul, murmură Fiona în șoaptă.

Bret își zise că nu s-ar fi convenit să audă această remarcă, dar îi zâmbi oricum.

— Ce vom juca după cină? îl întrebă Marilla Oakley, fără a primi însă răspuns.

— De-a v-ați ascunselea? sugerează Taran.

— Nu, spuse Marilla, lovindu-și jucăuș un deget de

bărbie. Nu e un joc prea sociabil. Iar tu vrei să fii sociabil, nu?

— Întotdeauna îmi doresc asta, răspunse Taran.

Rocheforte tuși zgomotos.

— Problema cu v-ați ascunselea, continuă Marilla, este că participanții sunt separați în cea mai mare parte a timpului. Pe deasupra, trebuie să ne mișcăm cât mai silențios. Nu prea e distractiv când scopul e să ne cunoaștem mai bine.

— Ai mare dreptate, rosti seniorul. Ce fată deșteaptă ești! Habar nu aveam. Smuci din cap spre unul din nepoți, apoi spre ceilalți meseni de sex masculin. Fiți atenți la asta, băieți.

Oakley zâmbi crispat. Nici măcar Rocheforte nu reuși să găsească o replică potrivită.

— Ți-am spus oare, îi murmură Bret Catrionei, cât sunt de recunoscător că nu am niciun unchi rudă de sânge?

— Nu ai?

— Niciunul. Mama mea a avut șase surori. Trei mai mari, trei mai mici.

— Și tatăl tău?

— A fost copil unic.

— La fel ca mine, spuse Catriona.

— Serios?

Partea sănătoasă și lucidă a minții lui îi aminti că nu o cunoștea decât de o zi, dar chiar și așa, nu înțelegea cum de nu știuse acest detaliu.

— M-am născut când părinții mei erau destul de înaintați în vârstă. Am fost oarecum o surpriză.

— Nici eu nu am frați.

— Serios?

Catriona zâmbi, apoi Bret zâmbi și el și se produse unul din acele momente absurde în care se amestecă turturele, inimioare și flori, dar lui îi veni să ofteze, pentru că amănuntul reprezenta o legătură cu adevărat importantă între ei.



Dintr-odată, Fiona Chisholm pufni:

— O, Catriona, spuse aceasta, tonul ei inocent nereușind să-i ascundă intenția poznașă, tu crezi în dragoste la prima vedere?

— Poftim? întrebă Catriona, scăpând fără să vrea lingura din mână.

— Poftim? se auzi Bret repetând întrebarea.

— Poftim? răsună vocea lui Lady Cecily din celălalt capăt al mesei.

— Mă întrebam doar, murmură Fiona.

— Dar *tu* crezi în dragoste la prima vedere? se interesă la rândul ei Catriona.

— Nu cred, răspunse Fiona gânditoare. Mi se pare destul de puțin probabil.

— O nebunie, interveni Rocheforte.

— Însă nu văd de ce n-ar fi posibil ca oamenii să se îndrăgostească la prima conversație cu tâlc. Tu ce părere ai?

Bret se întoarse spre Catriona. Aceasta se chinuia să înghită un nod, iar obrajii i se coloraseră într-o nuanță foarte apropiată de stacojiu. Știa că intențiile Fionei nu fuseseră răutăcioase, dar chiar și așa, în mod evident, nu-i plăcea că fusese pusă atât de direct în centrul atenției.

— Eu cred, anunță ducele.

Catriona îi aruncă o privire recunoscătoare.

— În ce anume crezi, Excelență? vru Fiona să știe.

— În dragoste la prima conversație cu tâlc. De ce nu?

— Chiar așa, de ce nu? exclamă Marilla, plesnind din palme și adresându-i un zâmbet radios.

— O, Doamne, șopti Bret.

— Ai spus ceva? întrebă Catriona.

Ducele clătină din cap. Dar nu-și desprinsese mâna de pe a ei.

— Baba-oarba cu ecou! strigă Marilla. O, va fi perfect.

— Atunci trebuie să-l jucăm, spuse Taran, zâmbindu-i așa cum îi zâmbea ea lui Bret.

„Doamne, Dumnezeu!” se minună Catriona.

— Eu n-am fost niciodată bun la jocuri, mărturisi Oakley, într-o încercare care părea cumplit de jalnică, în opinia lui Bret, de a scăpa de tortura ce se anunța.

— Știi, replică Taran. Tocmai de asta ar trebui s-o faci mai des. Ai să joci, și cu asta basta. La fel și Excelența ducală, spuse el, împungând aerul cu un deget noduros în direcția aristocratului.

Și astfel ajunse Bret, o oră mai târziu, să se pitească într-un colț, răspunzând interpelărilor Marillei pe o voce cât mai subțire posibil.

— Baba-oarba! strigă ea melodios.

— Buf, șopti el.

— O, aud pe cineva, ciripi planturoasa domnișoară.

Bret o căută frenetic din priviri pe Catriona. La naiba, ar fi căutat frenetic pe oricine. Dar Oakley era pe jumătate ieșit pe ușă, iar Rocheforte dispăruse cu totul. Lady Cecily stătea în picioare pe o masă.

— Baba-oarba!

— Buf, răspunse el în surdină, dar Marilla continuă să avanseze spre el cu o precizie fără cusur, fiind cât se poate de clar că vedea prin legătura de pe ochi.

— O, cât de mult îmi plac jocurile cu tâlc, se alintă ea.

„Cu tâlc? Dumnezeuule!” își zise ducele, care surprinse privirea Catrionei. Aceasta se urcase pe masă în spatele lui Lady Cecily. „Salvează-mă”, o imploră din ochi. Cu siguranță avea să i se facă milă de el.

Dar nu, ea își ținea mâna peste gură și chicotea cu poftă, trădătoarea.

— Baba-oarba! strigă Marilla, dar Bret nici măcar nu se mai obosi să reacționeze.

— O, aud pe cineva, gânguri, venind în continuare spre el. Își întinse mâinile în față, fluturându-le înapoi și încolo. Trebuie să mă avertizați dacă mă lovesc de ceva, le ceru. Dar, desigur, nu și dacă mă lovesc de *cineva*.

Bret coti milimetric spre stânga. Dacă își alegea corect momentul, poate reușea să se strecoare în spatele pendulei

antice. Era posibil, totodată, să răstoarne ceaiul, dar asta era ultima lui grijă.

Doar încă puțin... încă puțin...

Marilla se întoarse, urmărindu-l ca lumina unui far.

— E bună la jocul ăsta, se entuziasmă Taran.

— Sunt bună la multe jocuri, murmură Marilla, iar în lipa aceea mâinile ei găsiră pieptul lui Bret.

Totul era foarte amuzant.

Până încetă să mai fie.

Catriona stătuse pe masă, agățându-se de umărul lui Lady Cecily pentru a-și ține echilibrul și privind cum Marilla îl hăituia pe duce. Râseseră toți, fiindcă era realmente distractiv. Chiar și lordul Oakley începuse să chicotească, iar el nu râdea niciodată, de nimic.

Dar apoi Marilla atacă.

— Cine ar putea fi ăsta? întrebă ea, punându-și mâinile pe pieptul lui Bretton. Nu uita, trebuie să rămâi nemișcat până ghicesc.

Catriona se încruntă, văzând că tânăra își muta mâinile pe umerii lui Bret.

— Cineva foarte athletic, toarse Marilla.

Catriona începu să simtă furnicături în brațe. Deloc plăcute.

— Hai să văd, continuă Marilla. Își trecu degetele peste fața lui Bret, atingându-i ușor buzele. E cu siguranță un bărbat, spuse ea, de parcă acest lucru nu ar fi fost deja evident, dar...

— Ajunge! tună Catriona.

— Domnișoară Burns? făcu Lady Cecily, dar Catriona sărise deja de pe masă și traversase rapid jumătate de încăpere.

— Ia-ți mâinile de pe el! țipă ea și, înainte ca Marilla să apuce să răspundă, o prinse de umeri și o smulse de pe Bret.

Marilla lăasă să-i scape un țipăt de surpriză și s-ar fi lovit de o masă dacă nu ar fi sărit Taran în față să o prindă.

— Asta-i bună, se răsti seniorul. N-a fost un gest prea

sportiv din partea ta.

— Îl maltrata, mârâi Catriona.

— Era doar un joc, se smiorcăi Marilla.

— Era... Dar apoi Catriona se întrerupse. Fiindcă Marilla *chiar* nu făcuse nimic rău. Jocul se desfășurase întocmai potrivit regulilor. Își simți stomacul contactându-se și își dădu brusc seama că privirile tuturor erau ațintite asupra ei. Cu milă. Cu șoc. Cu...

Se întoarse încet spre Bret, înspăimântată de ceea ce ar fi putut vedea pe chipul lui. Se întoarse spre Bret văzu...

Îl văzu pe John.

John Shevington, bărbatul de care se îndrăgostise nebunește, spectaculos și, aparent, destul de public.

Nu avea să mai fie niciodată ducele de Bretton pentru ea. Nu avea să mai fie niciodată nici măcar Bret. Avea să fie întotdeauna John. John *al ei*. Chiar dacă nu se mai vedeau niciodată, dacă pleca de la Finovair și refuza să mai pună vreodată piciorul în Scoția, avea să rămână John al ei.

— Îmi pare rău, șopti ea.

Pentru că făcuse o asemenea scenă. Pentru că acum, sub privirile întrebătoare ale celorlalți, el era nevoit salveze situația, să găsească o cale de a risipi jena în umor.

Fiindcă ea nu era în stare. Își folosea întreaga forță sufletească, până la ultima picătură, ca să nu izbucnească pe loc în lacrimi.

— Nu, șopti Bret. Să nu-ți pară rău. Catriona înghiți un nod, apoi coborî ochii uimită. Când apucase să-i ia mâinile într-ale lui? Ești superbă, spuse el.

Buzele ei se întredeschiseră încet într-o expresie de surpriză.

Apoi el zâmbi. Un colț al gurii lui se ridică oblic, și în acel moment deveni atât de tânăr, atât de chipeș, atât – pur și simplu minunat, încât tânăra femeie simți că inima stătea să-i explodeze în piept.

El se lăsă într-un genunchi.

Catriona icni.

Marilla icni și mai puternic:

— *Nu* cred că îi cere mâna!

— Ba asta face, replică John cu un zâmbet. Apoi ridică privirea, fixând-o în ochii Catrionei. Catriona Burns, îmi oferi onoarea de nedescris de a deveni soția mea?

Ea încercă să vorbească, dar cuvintele i se încâlciră și se împiedică în gât; în cele din urmă nu fu în stare decât să aprobe din cap, dar aprobă din tot sufletul, cu toată ființa ei. Peste câteva clipe, când își dădu seama că lacrimile îi șiroiau pe obraji, șopti:

— Da. Da, bineînțeles!

John vârî încet mâna în buzunar și scoase un inel. Catriona se holbă la el pentru o clipă, hipnotizată de sculptura de pe safir.

— Dar e al tău, spuse ea într-un final.

Îl văzuse pe degetul lui. Pe cel mic. Remarcase inconștient acest detaliu.

— Ți-l împrumut, rosti el pe o voce tremurătoare, strecurându-i bijuteria pe degetul mare. Apoi îi ridică mâna și i-o sărută, exact în locul în care aurul îi atingea pielea. Ca să îl păstrezi în siguranță pentru fiul nostru.

— Sărut-o! strigă cineva.

John se ridică în picioare și zâmbi.

— Sărut! Sărut! Sărut! scandară cu toții.

Buzele Catrionei se întredeschiseră de șoc când el a trase mai aproape.

— Chiar aici? În fața tut...

Fu ultimul lucru pe care îl spuse, pentru o vreme destul de îndelungată.

## Capitolul 9

Nu se putea spune că ar fi avut dovezi concrete în acest sens, însă Byron Wotton considerase dintotdeauna că iadul

era un loc mistuit de flăcări.

Se înșelase. Iadul era, în mod evident, un loc rece bocnă, în ruină și aflat în Highlands. Mai mult, nu era stăpânit de Belzebut, ci de un unchi cu un simț al umorului diavolesc și lipsit de orice urmă de politețe.

Byron urmărea uluit cum vechiul său prieten, ducele de Bretton, își declara iubirea veșnică față de o femeie pe care o cunoscuse, practic, cu doar cinci minute înainte, când Taran – cunoscut și ca Scaraoțchi – îl trase deoparte și îi șuiera la ureche:

— Sper că iei lecții de la neghiobul ăla englez.

Expresia vrăjită de pe chipul lui Bret, pierdut în ochii Catrionei Burns, îi dădea tânărului o stare bizară. Nu că s-ar fi putut imagina pradă unei emoții de genul acesta.

— La ce te referi? murmură el, ferindu-și privirea când ducele își strânse în brațe proaspăta logodnică.

De fapt, nu putea decât să presupună că erau logodiți, fiindcă nu auzise răspunsul șoptit al Catrionei la cererea în căsătorie a lui Bret. Însă dat fiind modul în care o îmbrățișa, probabil răspunsul fusese afirmativ. Era foarte ciudat, întrucât Byron știa perfect că ducele nu avea gânduri de căsătorie. Îi mărturisise în vara precedentă că intenționa să se căsătorească la venerabila vârstă de treizeci și cinci de ani, moment până la care mai avea șase ani buni.

Dar acum...

— M-ai auzit? Iătră Taran lângă el. V-am dat vouă, nepoților mei, șansa de a curta niște fete pe care altfel n-ați îndrăznit să le abordați, și totuși i-ai dat voie unui englez să-ți sufle premiul de sub nas.

— Nu duc lipsă de îndrăzneală, se răsti Byron. Și dă-mi voie să observ că și dumneata ești holtei, unchiule, dar n-ai făcut curte nici unei doamne în ultimii zece ani, în câte am văzut eu.

— Sunt prea bătrân să rabd o femeie.

— Mai degrabă nicio femeie nu te-ar răbda pe tine.

— Nici unui bărbat trecut de cincizeci de ani nu ar

trebui să i se ceară un asemenea sacrificiu!

— De-abia dacă ai trecut cu un an sau doi de vârsta asta, remarcă Byron.

— Sunt văduv, spuse Taran pios. Am păstrat amintirea mătușii tale în inima mea, așa să știi.

Tânărul pufni. Nicio femeie întreagă la cap nu l-ar fi acceptat pe bătrânul derbedeu.

— Să revenim la subiect, insistă unchiul lui. Ai pierdut deja o moștenitoare. Știi cum se spune: boală lungă, moarte sigură.

— Ești de-a dreptul grosolan, unchiule!

Aruncă o privire peste umăr. Bret și Catriona încă stăteau înlănțuiți.

— Slavă Domnului, e prea prost să-și dea seama cât de lefteră e Catriona Burns, bombăni Taran. Taică-său o să-mi sărute picioarele pentru ce-am făcut aseară, crede-mă. Burns ar fi sărit în sus de bucurie dacă ar fi pus mâna pe al doilea născut al vreunui baronet, darămite pe un duce. Și nu poate pretinde că nu am încercat să le asigur doamne de companie ca să nu-i las de capul lor.

— Taci! șuieră Byron. Îl cunoștea pe duce de când erau amândoi copii și, deși credea că Bret era exagerat de calm, nutrea convingerea fermă că nu ar fi permis nimănui să-i insulte soția fără a-l snopi în bătaie.

— După cum spuneam mai devreme, zise unchiul săi abandonând din fericire subiectul, am de gând să vă ofer ție și vărului tău toate șansele de a vă lua mirese, așa cum s-a descurcat englezul. Baba-oarba cu ecou pare să funcționeze. O să mă asigur că-l jucăm în fiecare noapte. Voi, băieți, sunteți atât de blegi, încât aveți nevoie de ajutorul unei legături peste ochi.

— Nu am nevoie de ajutor ca să-mi aleg o soție, nici din partea ta, nici din partea unei legături peste ochi, răspunse imperturbabil Byron.

— Nu, problema ta e să o păstrezi, odată ce i-ai cerut mâna, pufni disprețuitor unchiul lui.

Cei doi amanți se desprinseseră în sfârșit din îmbrățișare, dar Bret încă ținea mâna Catrionei într-a lui și o privea cu o expresie de adorație atât de intensă, încât Byron simți un junghi de invidie. Nu se amăgise, nici în privința lui, nici în privința fostei lui logodnice, Lady Opal Lambert, că ar fi putut trăi împreună o astfel de relație sentimentală complicată și febrilă, dar fusese o lovitură la adresa orgoliului său să afle că Opal dorise un alt bărbat în locul lui, atât de mult încât să nu-i pese de scandal.

— Mai jucăm o tură de baba-oarba cu ecou, anunță unchiul lui, venind în față. Marilla, hai, pune-ți din nou legătura peste ochi. Acum, pe unde o fi dispărut Robin?

— A ieșit din cameră de vreun ceas, când a început jocul ăsta plin de rafinement, remarcă Byron. Principiul politeții în orice împrejurare, pe care-l aplicase toată viața părea desuet. De ce n-ar fi putut și el să se retragă pur și simplu în camera lui și să stea departe de tot tămbălăul, așa cum făcuse vărul său?

— Mii de tunete și trăsnete, bombăni Taran. Cum își închipuie băiatul ăsta că o să-și găsească mireasă dacă nu poate sta locului nici măcar o seară?

Începu să arunce în dreapta și-n stânga cu porunci. Bret, Catriona și restul oaspeților se strânseseră din nou în jurul Marillei, fără prea mare chef, dar supuși.

Tânăra arăta vizibil iritată. Nu-și ascunsese intenția de a-l atrage pe Bret într-o capcană matrimonială, deci era, inevitabil, furioasă că mângâierile ei exagerate pe pieptul lui îl determinaseră să înainteze o cerere în căsătorie – adresată alteia. Dar apoi zâmbi destul de drăgălaș când Taran îi dădu Catrionei legătura pentru ochi, ca aceasta să i-o poată pune.

— Lord Oakley, strigă ea, trebuie neapărat să ni te alături! Acest joc de copii nu va fi deloc distractiv fără tine.

Byron făcu doi pași în față, iar Taran veni în grabă lângă el.

— Ea e dispusă la orice, șopti unchiul lui aprobator. Naiba să-l ia pe Robin că a ieșit din cameră. Eu îi aduc o față



plină de viață și cu o avere frumoșică, iar el fuge ca o oaie înainte de primul tuns.

— E o obrăznicătură nerușinată, spuse Byron, profitând de faptul că Marilla era înconjurată de tinere ce chicoteau în timp ce o legau la ochi, și astfel nu-l putea auzi. Nu ai văzut ce scandalos s-a purtat cu ducele?

— Ai un talent nemaiîntâlnit de a strica o petrecere, izbucni seniorul. Te-ai transformat într-o gulie ațoasă și plictisitoare, pompoasă și plin de sine! Am auzit ce i-ai făcut logodnicei tale, doar fiindcă i-a dat un sărut profesorului ei de dans. Probabil a fost pur și simplu un gest de politețe, iar tu i-ai distrus reputația.

Furia crescă în pieptul lui Byron. Își găsisese logodnica aplecată pe spate peste o canapea, cu unul dintre picioarele ei zvelte înfășurat în jurul coapsei profesorului. Dacă acel sărut ar fi reprezentat modalitatea standard de a mulțumi pentru un dans, sălile de bal englezești ar fi fost populate de mult mai mulți bărbați dornici de zbenguială.

— Nu am să-i permit niciodată unei stricate să devină contesă de Oakley, replică el pe un ton de gheață. Cât despre reputație, eu nu am pomenit niciodată de sărut; ea a fost cea care i-a spus totul tatălui ei.

— Poftim,ăștia sunt englezii, mormăi Taran dezgustat. Scoțiențele știu să păstreze discreția în astfel de situații. E drept însă că ele nu au nevoie să calce strâmb. Un singur kilt îi poate ține de cald unei femei pe toată durata iernii.

Byron își abătu privirea de la unchiul lui și o întâlni pe cea a fetei care purta ochelari. Fiona era numele ei, parcă. Expresia ei disprețuitoare sugera că le auzise conversația. Își întipări o expresie aspră pe chip; nu-l interesa opinia ei.

Nu și-ar fi ales o soție din tot acest grup nici dacă l-ar fi plătit cineva. De fapt, ar fi preferat să nu se mai întoarcă niciodată la Finovair. Peste o săptămână pornea spre la Londra, și într-o bună zi avea să-și ia de soție o femeie înzestrată cu respectul cuvenit atât pentru propria ei persoană, cât și pentru titlul lui.

O clipă mai târziu își dădu seama, tulburat, că emoția din ochii Fionei nu era dispreț. De fapt, aducea a milă. La naiba.

— Snobule! repetă unchiul lui, pornind cu pași tropăiți spre cealaltă parte a cercului.

Byron inspiră adânc. Jocul începuse, și văzu dintr-o privire că fata legată la ochi venea glonț spre el, cu brațele întinse în față. Probabil avea să fie și el pipăit. Dar, în cazul lui, nu avea să intervină nicio tânără lady pentru a-l salva.

Chicotele Marillei erau vibrante și neinhibate. Părea genul de femeie care s-ar fi aruncat în brațele oricărui bărbat talentat la zbenguială.

Dar el rămase nemișcat și țeapăn. Nu ar fi fost politicos să se retragă din fața ei; grupul îi privea și râdea, așa cum părea să se întâmple întotdeauna în timpul jocurilor absurde precum acesta. Taran, cel puțin, bătea din palme ca maimuța unui flașnetar. Marilla se apropia tot mai mult... Ar fi pus rămășag pe orice că vedea prin legătura de peste ochi. Venea direct spre el, la fel de hotărâtă și concentrată ca un copil care observă o bomboană.

Nu era singurul care observase că Marilla trișa. Fiona urmărea maimuțările surorii ei cu o expresie vădită de încruntare. Chiar și dincolo de lentilele ochelarilor, Byron văzu că avea ochii de culoarea unei păduri scoțiene întunecate, de genul celor care par să nu se mai sfârșească niciodată.

Apoi o mogâldeață parfumată și moale se ciocni de el și începu să-l pipăie râzând, nu pe piept, ci pe față.

— O, cred că știu cine e ăsta! gânguri Marilla. O bărbie atât de hotărâtă și o sprânceană atât de puternică nu-i pot aparține decât unui singur bărbat... Izbucni într-o furtună de chicote. Și acum trebuie să-mi cer iertare de la voi, ceilalți. Desigur, fiecare dintre gentlemanii din această încăpere are o bărbie puternică. Dar nasul acesta... E un nas roman.

Byron strânse din dinți. Nu era vina ei că ajunsese să nu mai agreeze atingerile de când i se destrămasese logodna.

Nu era genul de bărbat care să țină o amantă, și își dădu seama oarecum șocat că nu mai fusese cu o femeie de câteva luni. Nu că Opal l-ar fi atins într-o manieră atât de intimă, desigur.

Marilla începu acum să-l mângâie pe gât, ceea ce era doar o idee mai puțin neplăcut decât atunci când îi atinsese fața. Repulsia lui era, probabil, o reacție bizară la anularea logodnei.

— Ghicește, Marilla, o îndemnă pe un ton poruncitor sora ei cu ochi verzi.

— Deci pe cine crezi că ai prins în brațe, fetițo? întrebi Taran cu bucurie fățișă. Pe cine alegi?

— Te aleg pe tine, șopti Marilla, atât de încet încât nimeni în afară de el n-ar fi putut s-o audă. Apoi, înainte ca el să priceapă la ce se referea, spuse mai tare: Desigur, știm cu toții că există o singură cale de a afla precis. Fără a mai ezita, se ridică pe vârfuri și își trecu ușor gura peste a lui.

Byron reacționează din reflex, împingând-o violent și dându-se în spate. Apoi, dându-și seama ce făcuse, se repezi s-o prindă în brațe când era pe punctul să cadă.

— Îmi cer iertare, murmură, așezând-o atent pe picioarele ei.

Camera se cufundase în tăcere. Lady Cecily își ațintise privirea într-un colț, cu o expresie chinuită pe chip, iar fata cu ochelari stătea încruntată. Bret avea aerul satisfăcut al unuia care-și dăduse seama că a scăpat ca prin urechile acului de o devoratoare de bărbați. Renunțând la orice pretenție de comportament respectabil, ducele depuse un sărut pe buzele trandafirii ale Catrionei, cu o expresie vădită de ușurare.

— Așa și *trebuie*, strigă Marilla bosumflată, trăgându-și legătura de pe ochi. Aș fi putut să cad pe podea și să mă rănesc. Asta nu a fost o purtare de gentleman englez, Lord Oakley. Nici scoțian, te asigur.

Avea, fără îndoială, dreptate. Byron scrâșni din dinți și se înclină spășit.

— Îmi ofer regretele mele sincere. Mă tem că am avut încă din copilărie tendința să tresar violent.

— Nepotul *ăsta* este genul fricos, anunță Taran, făcându-și apariția din spatele lui ca un spirit malefic. Pe de altă parte, Robin e un bărbat adevărat, genul care știe cum să țină o femeie în brațele lui, deși nu și pe picioarele ei!

Gluma lui grosolană fu primită cu o tăcere apăsătoare din partea tuturor, mai puțin a Marillei, care chicoti. Byron îi întinse brațul:

— Îmi dai voie să te conduc la scări? Sunt sigur că ești destul de obosită după toate aceste frivolități.

Era exact genul de comentariu rigid pe care l-ar fi făcut tatăl său.

— Al naibii să fiu dacă nu vorbești de parcă ai fi mai bătrân decât mine, chicoti Taran, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Cu Marilla la braț, Byron ieși pe ușă în spatele Fionei. Silueta Marillei era superb pusă în evidență în rochia de gală, talia înaltă subliniindu-i sânii, care erau magnifici după standardele oricărui bărbat.

Prin contrast, rochia surorii sale era cuminte, de un albastru sobru, cu mâneci lungi, fără niciun volănaș cât de mic care să-i mai reducă din austeritate.

Chiar și așa, puteai să-ți dai seama dintr-o privire că sânii ei erau voluptuoși. Și senzuali, și feminini, și toate acele lucruri pe care nu le mai simțise sau gustase de câteva luni. Doar fiindcă cei ai Marillei erau expuși la vedere, asta nu însemna că...

Tresărind, se forță să revină la gânduri mai cumini.

— Îmi cer scuze, spuse, coborând privirea spre buclele luminoase ale fetei de lângă el. Nu am auzit ce ai spus.

— Am spus că furtuna se întetește, repetă exasperată Marilla.

Evident, avea impresia că ar fi trebuit să-i soarbă de pe buze fiecare cuvânt.

Îi aruncă o privire ce exprima o părere foarte critică la

adresa pretențiilor ei. Acea privire – după cum fusese informat din surse sigure – era temută peste tot în Londra. Titlul contelui de Oakley era unul dintre cele mai vechi din țară, iar Byron învățase de mic copil, de la tatăl său, să nu tolereze ariviștii nerușinați și exagerat de familiari.

Marilla nici măcar nu clipi. Se mulțumi să-l bată ușor pe braț și să-i adreseze un zâmbet cu gropițe:

— Dar am să te iert, Lord Oakley. Știu că probabil te frământă o mulțime de chestiuni foarte, foarte serioase. Bărbații sunt atât de înclinați spre așa ceva!

— Nu cred că e neapărat o trăsătură specifică lor, rosti voce discretă din spate. Fiona își aștepta sora lângă stâlpul scării în spirală. Marilla, e timpul să-i urăm noapte bună însoțitorului nostru.

Marilla se bosumflă cu o expresie foarte drăgălașă

— Nu, te rog, nu e nevoie de o nouă plecăciune! surâse ea lui Byron, care nu intenționa nicidecum să facă. Nu ar trebui să ne purtăm atât de teribil de protocolar unii cu alții, nu crezi? Aruncă o privire insistentă în spatele lor. Bret și domnișoara Burns reușiseră ajungă până la ușa salonului înainte de a începe din nou să se sărute. Evident, adăugă ea, la Finovair nu suntem obligați să respectăm regulile foarte, foarte caraghioase pe care le impune societatea din Londra.

— Exact, chicoti Taran, venind din spatele lor și zâmbindu-i radios fetei. Suntem toți prieteni aici.

Byron se încruntă fioros la unchiul său.

— Eu am unele obiecții, spuse Fiona, trecându-și o mână sub brațul surorii ei.

Marilla se smuci într-o parte oarecum iritată, dar chipul i se îmblânzi instantaneu când își îndreptă din nou privirea spre Byron.

— Cred că ar trebui să fim toții familiari unii cu alți nu crezi? îl întrebă. Eu sunt Marilla.

Avea ochi arzători, de culoarea albăstrelelor primăvara. În mod absurd, Byron simți o dorință copleșitoare de a fugi, dar își impuse să rămână nemișcat. Nu era vina ei că avea

ochii de aceeași culoare ca ai lui Opal.

— Nu vorbești cu cine trebuie, zise Taran, cu obișnuita lui veselie lăudăroasă. Însă nepotul meu Robin, care fi într-o bună zi stăpân peste acest castel superb, va fi cât se poate de relaxat în compania unei fete frumoase ca tine. Byron, aici de față, e cam înțepat. Așa a fost dintotdeauna. A moștenit asta de la taică-său. Pe cuvânt, credeam că le-am văzut pe toate când cealaltă soră a mea s-a măritat cu un franțuz, dar tatăl lui Byron a fost și mai rău. Când l-a adus pe conte – pe bătrânul conte, vreau să zic – la Finovair pentru prima dată, mi-a venit să mă duc în lume. Era un ticălos încăpățânat și lipsit de umor care se purta de parcă toți scoțienii ar fi trebuit să-i pupe vârfurile papucilor lui zbârciți. Nu i-am purtat niciodată pică surorii mele că a fugit de-acasă.

Byron scrâșni din dinți. Auzise povestea de sute de ori... din ambele perspective.

— Desigur, n-a fost nevoie decât de pumnul bine plasat al unui scoțian ca să-l pună pe conte la pământ, continuă Taran, înecându-se de râs. Tatăl Marillei și al Fionei s-a ocupat de asta. L-a doborât pe englez cu o dublă în gură. Nu... Ezită. Cred că am greșit un detaliu.

Cei prezenți așteptară puțin, unii părând chiar vag interesați.

— N-a fost o dublă, încheie Taran triumfător. A fost să înving. Nici măcar nu l-am mai văzut vreodată pe bășinosul ăla înfumurat prin părțile astea. Individul n-a cunoscut niciodată vreun scoțian pe care să nu-l considere mai prejos de el, și același lucru era valabil și în cazul englezilor. N-a avut un singur prieten în toată lumea, din câte știu eu.

— Tatăl meu avea numeroși prieteni, declară Byron.

— Absolut niciunul, îl contrazise Taran. Și mai jalnic e faptul că tatăl Fionei l-a pus la pământ dintr-o singură lovitură. Individul nici măcar n-a apucat să-și ridice mâinile.

Byron auzi un geamăt discret. Privirea lui o întâlni pe cea a Fionei. Aparent, nu era singurul care considera castelul Finovair prea puțin idilic.

— Tatăl meu nu era obișnuit cu bătăile vulgare cu pumni, explică el, fără a se opri însă când ar fi trebuit s-o facă. Și nu sunt înțepat, se auzi spunând. Ba chiar sunt în relații apropiate cu *numeroșii* mei prieteni. Numele meu de botez e Byron și vă poftesc pe toți să-l folosiți. Bret avea o sprânceană arcuită acum, iar chipul îi radia compasiune. Byron scrâșni din nou din dinți.

— După cum spuneam mai devreme, pe mine mă cheamă Marilla, ciripi blonda, bătându-l din nou pe braț. Acum ne vom simți toți în largul nostru! Am să aștept cu nerăbdare să te revăd mâine-dimineață, *Byron*. Îi rosti numele cu o emfază susurată care-l făcu să strângă din dinți.

„Nu fi încuiat”, se muștră singur, în timp ce Fiona își prinse sora de braț și o târî în sus pe scări cu o dezaprobare mult mai aprigă decât s-ar fi convenit. Într-adevăr, Marilla era o fată plină de viață.

Tatăl lui ar fi respins-o tocmai din acest motiv.

— Bună treabă, băiete, spuse Taran aprobator. N-aș vrea să furi o moștenitoare de sub nasul lui Robin. El are nevoie de bănet mai mult decât tine. Frumoasă ca o cadră, nu-i așa? Mi s-a părut cea mai bună dintre toate. Lady Cecily are și ea o avere frumușică. De ce n-o iei pe Marilla și s-o păstrăm pe Cecily pentru Robin? N-o să-l ia pe băiatul ăla, a pierdut toată distracția.

Byron urcă scările fără a-și mai saluta unchiul. Răbdarea avea și ea o limită, iar el și-o atinsese pe a lui.

Nu era plin de sine, își spuse în sinea lui. Nici înțepat, nici încuiat. Așa fusese tatăl lui.

El era doar... iritat.

## Capitolul 10

### *După-amiaza următoare*

— Știu că e palpitant să te afli sub același acoperiș cu doi burlaci numai buni de însurat, chiar și după ce ducele de Bretton i-a cerut mâna Catrionei în mod atât de surprinzător, îi spuse Fiona Marillei, blocând ușa camerei lor astfel încât sora ei să nu o poată împinge deoparte și să dea fuga jos pentru a continua să-i vâneze pe recent pomeniții burlaci. Dar trebuie să-ți joci cărțile bine, Marilla. Niciunul din ei nu ar fi interesat de o cochetă. Comportamentul tău din timpul jocului de-a baba-oarba nu te-a făcut să crești în ochii lor, și ai deja un punct în defavoarea ta prin faptul că ești scoțiancă.

— Nu eu sunt cea desfrânată, se încruntă Marilla. Tu ești.

— Numai nu-ți juca mâna prea pe față.

— Dacă mă vor considera o cochetă, e fiindcă reputația ta mi-a distrus șansele la o căsătorie bună încă dinainte să termin școala, spuse Marilla pe un ton strident.

— Nu mi se pare că reputația mea distrusă ți-ar fi afectat eligibilitatea pentru căsătorie. Avera ta cântărește mai mult decât astfel de amănunte.

Nimeni nu ar putea să uite ce fel de femeie ești tu, replică Marilla. Probabil aș fi avut deja o căsnicie fericită dacă n-aș fi avut numele tău legat de picior ca o ghiulea.

Era cu siguranță adevărat că anumite evenimente puteau afecta iremediabil reputația unei femei. Un sărut indecent? Poate. O îmbrățișare lascivă? Probabil. Un logodnic care își pierde viața căzând de la fereastra dormitorului ei? Cu siguranță.

Până să apună soarele în acea zi fatidică, Fiona se alesese deja cu eticheta de desfrânată fără suflet, pusă de tot satul; până la sfârșitul săptămânii, ajunsese să fie cunoscută



în întreaga Scoție ca o depravată nesocotită. Dacă nu chiar mai rău. Mama fostului ei logodnic scuiase în drum preț de trei ani buni la simpla vedere a Fionei, și nu fusese singura.

Nimănui nu părea să-i pese că, atunci când căzuse, uriașul nătâng Dugald Trotter se cățăraseră la fereastra tinerei domnițe fără cea mai mică urmă de încurajare din partea ei. Toți erau prea ocupați să-și manifeste scandalizarea față de purtarea ei nerușinată – ca să nu mai vorbim de faptul că, în opinia lor, Fiona „neglijase grosolan” să-l informeze pe Dugald că un simplu vrej de iederă nu putea susține greutatea unui bărbat. Nici măcar cei care aveau tendința să scuze comportamentele dezmațate în cadrul unui cuplu logodit n-o iertau pentru că nu-l avertizase.

Desigur, orice bărbat sănătos la cap ar fi putut să arunce o privire vrejului de iederă de sub fereastră și să tragă propriile concluzii legate de rezistența acestuia. Dar prostia logodnicului ei fusese ieșită din comun, cel puțin din câte își amintea Fiona, fără urmă de compasiune.

Dugald, aparent, nu se gândise la acest lucru, ea nu îl prevenise fiindcă – după cum tot încerca sublinieze, dar în van – nu intenționase niciodată să-l invite nici pe el, nici pe oricine altcineva să-i intre pe fereastră.

În perioada de după tragedie o indignase la culme refuzul unanim de a i se accepta versiunea legată de cele petrecute. Propriul ei tată făcuse mare tăraș în casă timp de câteva luni, plângându-se că mănjise numele familiei.

— Așa spui tu, răgea el, în replică la protestele ei. Atunci ce căuta bietul Dugald la fereastra ta? Grea povară e pentru familie nașterea unei fete! Nu s-ar fi cățărât pe iedera de sub geamul tău, gâscă proastă, dacă n-ai fi făcut tot ce-ți stătea în puteri ca să-i stârnești poftele carnale. O, bietul Dugald, bietul, bietul Dugald!

În acel punct, cearta se încheia, fiindcă Fiona nu-și permitea să mai comenteze atunci când refrenul cu „bietul Dugald” atingea proporții asurzitoare. Ea știa cât se poate de bine că nu-i aruncase lui Dugald nicio privire de vino-

încoace. De fapt, nici măcar nu era sigură cum ar fi trebuit să arate o astfel de privire.

Și nici n-ar fi aflat de la Dugald. Acesta păruse să o considere mai degrabă un cufăr cu bani decât o tânără nubilă, cel puțin până în ultima seară din viața lui.

Atunci însă, când refuzase să-i sărute gura duhnind a whisky, se trezise în schimb trântită de perete, sărutată cu forța și cu exces de bale, și cu sânul strâns cu brutalitate în mâna lui. Simpla amintire o făcea să se cutremure. Îl plesnise pe Dugald atât de tare, încât acesta se clătinase pe spate, după care ea se refugiase în sala de bal – ferm hotărâtă să rupă logodna în dimineața următoare.

Cât despre motivul care îl determinase să se cațäre până la fereastra ei ceva mai târziu în aceeași noapte, nu vedea altă explicație decât că hotărâse să ia taurul de coarne. Probabil avusese de gând să facă uz de forță pentru a o convinge să accepte căsătoria, iar singurul lucru care îi salvase virtutea fusese fragilitatea vrejului de iederă.

Cu siguranță nu putea sugera ceva atât de teribil cu voce tare. Ferească Dumnezeu să dezonozeze numele cuiva după moarte, sugerând că ar fi putut fi mânat de intenții atât de sordide precum un viol. „Bietul Dugald” își semnase singur condamnarea la moarte, după părerea ei.

În plus, ajunsese să se considere norocoasă. Ce mai conta pierderea reputației comparativ cu perspectiva de a-i fi soție unui bărbat monstruos? Își văzuse mai departe de viață, trăindu-și fericită celibatul și înălțând cu regularitate rugăciuni de recunoștință la adresa răposatei sale mame pentru că îi lăsase o avere care făcea posibilă asemenea decizie.

La cinci ani după „incident”, după cum îl numea tatăl ei, majoritatea oamenilor încetaseră să mai treacă strada când o vedeau în depărtare. În ultimele două sezoane mondene îndrăznise chiar să meargă la Londra ca damă de companie pentru Marilla; sora ei vitregă risca să provoace un scandal urât dacă nu era supravegheată îndeaproape. Deși

Fiona nu era foarte atașată de sora ei – era greu de imaginat cine ar fi putut fi – o iubea totuși. Oarecum.

Pe scurt, în ultimii cinci ani Fiona ajunsese la concluzia că acel fatidic vrej fragil de iederă îi salvase nu doar virtutea, ci și fericirea.

O femeie bogată și necăsătorită are tot timpul din lume să citească orice dorește. Poate învăța să facă brânzeturi și poate experimenta cu diverse unguente medicinale strict din plăcere. Poate extrage vopsele din coacăze, iar apoi, ca alternativă, poate încerca să facă vinuri din fructe.

Eliberată de nevoia de a vâna și a prinde un bărbat, se putea lipsi de prese de păr și rochii seducătoare, în care ar fi tremurat de frig. Nu mai era nevoită să se poticnească prin săli de bal prefăcându-se că avea o vedere perfectă; putea în schimb să poarte ochelari și să accepte faptul că semăna cu o mătușă rămasă fată bătrână, statut la care avea să ajungă, probabil, la un moment dat.

Era *liberă*.

— Te rog să nu-i oferi pe neașteptate un sărut nici unuia dintre gentlemeni, spuse ea acum. De unde stăteam eu, Oakley părea mai degrabă îngrozit decât flatat.

— Un sărut nu înseamnă mai nimic. Marilla își dădu deoparte buclele. Ai lipsit din societate prea mult timp, Fiona. Te asigur că *el* a luat-o ca pe o glumă, spre deosebire de tine.

Fiona numără în gând până la cinci, apoi luă cuvântul:

— Chiar dacă un sărut nu înseamnă mai nimic, eu cred că ar fi mai bine să-i permiți unui gentleman să te sărute el, dacă se arată interesat, în loc să-l hăituiești.

— De parcă aș face ceva atât de libertin!

Marilla se surprinse cu coada ochiului în oglindă și încremeni o clipă pentru a-și aranja la loc o buclă rebelă.

Era splendidă, asta nu se putea contesta. Fiona traversă încăperea și luă o perie pentru a coafa părul lung ce cădea Marillei pe spate. Sora ei acceptă gestul de atenție ca pe un tribut și își zâmbi în oglindă cu o înclinare a capului pe care probabil o considera sofisticată.

Într-adevăr, Marilla era atât de frumoasă, încât bărbații îi cădeau la picioare ca muștele... Deși păreau să-și revină la fel de repede, odată ce apucau s-o cunoască. După cum îi spusese Fiona fără menajamente tatălui lor, când Marilla își făcuse debutul în societate, ar fi trebuit să-i găsească un soț cât de repede, înainte ca poveștile despre temperamentul ei să ajungă să circule printre holteii eligibili.

Din păcate, acest lucru nu se întâmplase, deși Marilla de-abia acum începea să observe lipsa ofertelor; vanitatea ei era atât de mare, încât îi considera pe aproape toți cei care o curtau nedemni de atenția ei.

— Mai sunt puține zile până se deblochează trecătoarea, îi spuse Marillei, trăgând-o ușor de păr pentru a-i atrage atenția. Poate trei sau patru... cinci maxim.

— Știu asta, zise cealaltă, smulgându-și bucla din mâna Fionei.

— Nu am nicio îndoială că unul din ei se va îndrăgosti de tine, dar ți-aș sugera să-ți alegi pretendentul înainte să se încheie cele trei zile.

— Rocheforte? pufni Marilla. Recunosc, e foarte arătos și se zvonește că ar avea o constituție sportivă – din toate punctele de vedere. Dar nici dacă ar fi fugit înapoi în Franța nu l-aș fi văzut mai puțin. N-a petrecut mai mult de cinci minute cu noi. În plus, îmi doresc un titlu. Un titlu *adevărat*, nu o făcătură franceză.

— În regulă, Oakley se va îndrăgosti de tine, spuse Fiona răbdătoare. Dar numai dacă îți joci bine cărțile.

— Sugerezi că nu pot să fac asta? strigă Marilla. Mironosița aia de englezoaică bogată nu-mi ajunge nici la degetul mic. Deși am fost șocată să-l văd pe duce căzând în ghearele oribilei de Catriona Burns. Nu mi-a plăcut niciodată.

— Mie mi-a plăcut dintotdeauna, zise Fiona. E foarte amabilă.

— Ce vreau eu să spun e că Oakley nu va reprezenta o provocare descurajantă pentru mine.

— Bineînțeles că nu. Nu avea niciun rost să contrazică părerea exagerat de bună a Marillei despre ea însăși. Era infinită, ca o noapte înstelată. Încearcă totuși să-ți controlezi temperamentul. Fii docilă și castă.

— De ce să fii docilă? Detest să mă prefac leșinată după un englez. Eu...

— Fiindcă vrei să te măriți cu un nobil, o întrerupse Fiona. Un aristocrat englez. Deși trebuie să menționez că titlul lui Rocheforte e unul străvechi și respectat, în nici un caz o făcătură.

— Ai dreptate, consimți Marilla, zâmbetul mărunț reapărându-i pe buze. Vreau într-adevăr să am un soț cu sânge albastru. Dar nu mă interesează cât este de vechi titlul lui Rocheforte. Ar putea să traverseze Scoția în genunchi, târându-se și implorându-mă, și tot nu m-aș căsători cu el. Individul s-a crezut prea grozav ca să ni se alăture la jocuri după cină. Nu știu ce drept are să se țină atât de mândru; ducele și contele ni s-au alăturat fără ezitare.

— Ca să-l cucerești pe conte trebuie să fii ascultătoare, politicoasă și nobilă, în sensul de femeie de onoare.

Fiona se simțea ca o guvernantă ce recită alfabetul, dar asta însemna, în realitate, rolul de soră mai mare a Marillei.

— Genul ăsta de noblete nu mi se potrivește, zise Marilla strâmbând din nas. Avea calitatea incontestabilă de a nu se obosi să se mintă singură.

— Prefă-te, o îndemnă posomorâtă Fiona. Gata cu purtările de felul celor de-aseară.

— Jocul de-a baba-oarba cu ecou invită la astfel de frivolități, replică tăios Marilla. Știi cât de mult îmi plac genul ăsta de zburdălnicii. Toți bărbații din încăpere au încercat să mă găsească *pe mine* imediat ce s-au trezit legați la ochi. Își îndreptă umerii și își rearanjă corsetul rochiei senzuale pe care o alesese din cufărul lui Taran. Cred că aș prefera să folosesc săculețul tău de mână în loc de al meu. S-ar asorta mai bine cu ținuta asta. Dă-mi-l, te rog.

— Nu-l găsesc nicăieri, spuse Fiona. Probabil l-am

scăpat când am fost răpită. Sau poate l-am lăsat în trăsură.

— Ce neglijent din partea ta, murmură Marilla ridicând din sprânceană, după care privirea i se întoarse spre oglindă. Hainele astea sunt teribil de demodate, dar mie îmi plac.

— Nu mă așteptam ca decolteul să-ți vină atât de jos când am modificat rochia, remarcă Fiona, întrebându-se cât de șocați ar fi fost cei prezenți dacă unul din sânii grei s-ar fi dezgolit sub ochii tuturor.

— De fapt, nu ai făcut o treabă bună când ai modificat rochia, așa că a trebuit s-o ajustez personal, replică Marilla, aranjându-și cu grijă o buclă lungă și mătăsoasă astfel încât să cadă în valea dintre sâni.

— Ai grijă la ton, o avertiză Fiona. Nu sunt o Cenușăreasă supusă aflată aici să-ți îndeplinesc poruncile. Am cusut la rochia ta toată dimineața ca să nu cutreieri castelul pe jumătate dezbrăcată, dar dacă faci mutre, mâine nici n-am să mă obolesc să mai bag ața în ac.

— Tu vrei să-mi gălesc soț, nu uita, răspunse Marilla aruncându-i o privire întunecată. E în interesul tău să plec de-acasă, și să-l ai pe tata doar pentru tine.

— Iar tu nu uita că vrei să te măriți, așa că fii bună și ai grijă să nu gesticulezi prea aprins. E cât se poate de posibil ca partea de sus a rochiei să te expună indecent.

— Mă îndoiesc.

— Din câte am auzit eu, englezilor le place ca soțiile lor să fie reci și caste.

— Ceea ce te scoate pe tine din joc, râse Marilla disprețuitor. Sunt sigură că se știe deja totul despre tine și scandaloasa fereastră de la dormitorul tău.

— Poate. Dar ar fi mai bine pentru tine dacă nu s-ar afla.

— Îmi pătezi reputația prin simplul fapt că exiști, doar știi asta.

— Mi-ai amintit-o în repetate rânduri. Vorbești ca o scorpie, în loc să-ți joci rolul de fecioară supusă, așa cum ar trebui.

— Eu chiar sunt fecioară, ripostă Marilla. Ceea ce nu poate spune și despre tine! Strâmbă din nas și ieși în fugă pe ușă, cu fustele fâlfâind în jurul ei.

Fiona zăbovi o clipă pentru a se privi în oglindă.

Hainele pe care le găsisese în garderoba ei chiar îi veneau bine. Avea o siluetă perfectă pentru genul de rochii care îi îmbrățișau rotunjimile într-o manieră ce nu se mai regăsea în moda actuală; biluțele minuscule de catifea ce împodobeau corsetul strâmt pe corp și dantela de-a lungul curbei sânilor erau un detaliu deosebit de drăguț. De fapt, arăta mai bine în această rochie decât în veșmintele ei obișnuite. Își spuse că ar fi atras atenția bărbaților asupra celor mai bune atribute ale ei. Mai mult, fiind concepută pentru o femeie mai scundă, poalele îi lăsau gleznele la vedere.

Nu că cineva s-ar fi arătat dornic să-i contemple gleznele.

Fiona oftă și coborî treptele largi de piatră ce duceau la holul mare. În căminul uriaș fusese aprins un foc, dar încăperea era la fel de cavernoasă și rece ca în noaptea precedentă. Chiar și bătrânii servitori păreau să fi dispărut.

Ezită o clipă, întrebându-se unde i-ar fi putut găsi pe ceilalți, și tocmai pornise spre ușa salonului când auzi râsul Marillei.

Trebuia să existe o altă încăpere în care să se retragă, eventual o bibliotecă sau o cameră de lucru; nu voia s-o vadă pe Marilla alergându-l pe conte în jurul unei canapele. Sora ei credea, aparent, că un bărbat ce manifesta o asemenea atitudine glacială avea să fie un soț supus.

Oakley n-ar fi fost astfel.

Exista ceva ascuns și formidabil în el, ceva ce făcea ca tot acel control să pară o fațadă. Nu ar fi fost un soț comod. Era sigură de acest lucru. Dar era sigură și că dacă Marilla îl voia, avea să pună mâna pe el.

Când se aflau la Londra, Marilla era ținută în frâu de rigurile societății. Dar nimic nu putea s-o oprească aici, în

acest castel izolat. Încă de mică, Marilla își luase tot ceea ce își dorise – inclusiv jucăriile Fionei și hainele Fionei. În fața îngerășului cu bucle aurii, tatăl lor cedase de fiecare dată.

Exact în acel moment Marilla dădu buzna afară din salon, dar zâmbetul îi dispăru de pe chip în clipa când o văzu pe Fiona.

— Pleacă! îi șuieră. Ai să strici totul. Corsetul e cam răcoros, așa că merg să-mi iau un șal. Apoi mă întorc la jocul de cărți.

— Mai bine rămâi în camera ta, porunci ea. Contele nu a coborât de la prânz, dar e, neîndoielnic foarte scrupulos în privința reputației lui. Nu vreau să-și aducă aminte că suntem surori, în caz că știe despre rușinea ta.

Bătrânul majordom apăru din sala de mese aflată la celălalt capăt al holului mare în timp ce Marilla urcă în fugă scările.

— Pot să vă ajut, domnișoară? întrebă el.

Fiona îi răspunse cu un zâmbet cald:

— Ați putea să-mi recomandați o cameră în care să mă pot retrage puțin? Biblioteca, poate?

— Acolo, spuse el, arătând din cap spre o ușă. Nu intră nimeni acolo în afară de domni, după cină, să fumeze și să bea puțin brandy. Dacă nu vă deranjează mirosul de fum și tutun de calitate, vă veți simți comod acolo.

— Pare perfect. M-ați salvat, domnule Garvie!

— N-ar trebui s-o fac, spuse bătrânul. Ideea era să vă căsătoriți cu tânărul viconte. În mod normal ar trebui să vă aflați în salon cu toți ceilalți. Stăpânul nu va încântat.

— Nu sunt eu cea potrivită, îl asigură ea. Oricare din celelalte lady va fi o mai bună stăpână a castelului decât mine. Pot să vă rog să puneți să mi se trimită niște ceai, domnule Garvie?

Fiona găsi biblioteca surprinzător de confortabilă, având în vedere că tavanele castelului erau atât de înalte. Pereții încăperii erau acoperiți de cărți, iar focul ce trosnea vioi în cămin contribuia și el la atmosfera plăcută.



Era mult mai bine decât să se alăture grupului din salon, prins în vreun joc conceput de Marilla pentru a se arunca în brațele contelui de gheață.

Se plimbă de-a lungul rafturilor, trecând un deget peste volumele îmbrăcate în piele. Cărți despre îngrijirea culturilor, despre fierărie, despre terasări...

Piese de teatru vechi, poezie... și *Persuasiune: un roman de la autorul cărții Rațiune și simțire!* Cum naiba reușise să ajungă un asemenea volum în biblioteca lordului, mai ales că abia fusese publicat?

Citi primele câteva pagini și începu imediat să zâmbească. Sir Walter Elliot – cel care nu citea din plăcere nici o carte, în afară de catalogul nobilimii engleze – era cu siguranță similar lordului Oakley. Sir Walter îi privea pe cei nedemni de respectul lui cu milă și dispreț, ceea ce rezuma destul de bine părerea contelui față de ființele mai mărunte, așa cum era ea.

Se aruncă încântată pe canapeaua din fața focului. Nu era tocmai confortabilă ca piesă de mobilier – mai mult noduroasă decât moale – dar inimitabilul Sir Walter promitea s-o facă să uite de orice neajuns.

Se scurseră patruzeci de minute bune până să apară doamna McVittie cu un ceainic, dar Fiona era atât captivată de roman încât abia dacă o observă.

Se instalase deja într-o poziție mai comodă: capul îl ținea sprijinit pe un braț al canapelei, iar picioarele încrucișate pe celălalt braț. Marilla ar fi guițat ca un porc dacă ar fi intrat și ar fi văzut gleznele Fionei, îmbrăcate în mătase roz-deschis, dar ea se afla în salon, probabil alergând printre măsuțe și fotolii vreun nobil legat ochi, dacă terminaseră jocul de cărți.

— Este un adevărat rai aici, îi spuse ea doamna McVittie, coborându-și picioarele pe podea și zâmbindu-i. Mulțumesc mult.

— Domnului Garvie a început să-i placă de dumneata, îi mărturisi menajera-șefă, aplecându-se să mai pună un

buștean pe foc. Se gândește că nu ești genul care să se căsătorească, așa că măcar să te simți bine. Toți ceilalți sunt în salon, jucând cărți la masa rotundă.

— Are dreptate, spuse Fiona. Nu sunt genul de femeie care să se căsătorească.

Nu simți decât un mic junghi când se gândi la acest lucru, ceea ce era un triumf.

În scurt timp, se cufundă din nou în lectură și își dădu seama că vizionara domnișoară Austen reușise nu doar să-l creeze pe Sir Walter – care îi semăna atât de mult contelui de Oakley – ci și să redea în Anne Elliott un portret perfect al propriei sale surori, Marilla, care, precum Anne, era cu adevărat „pe deplin satisfăcută să se regăsească la fel de frumoasă ca dintotdeauna”, dar „se simțea tot mai aproape de vârsta periculoasă”. Era adevărat, Marilla nu avea decât douăzeci și unu de ani dar chiar și ea începuse să observe ezitarea gentlemanilor englezi în a-i cere mâna în cursul celor trei sezoane petrecute la Londra.

Englezii păreau a fi remarcabil de circumspecți. Se agitau în jurul Marillei ca muștele la miere, dar nici unul nu venea cu nimic concret.

Era cu mult mai satisfăcător să citească despre Walter și fiica lui decât să se simtă prizonieră într-un castel rece în compania a două personaje similare. Chiar dacă bătăile de cap și extravaganțele societății nobile erau amuzante pe hârtie, acestea erau profund mărunte în viața reală.

## Capitolul 11

După prânz, Byron nu reuși să-și alunge din minte imaginea Catrionei Burns privindu-l pe Bret, cu ochii licărind, trădând iubirea ce-o simțea. Propriile lui așteptări față de căsătorie nu includeau sentimente de o asemenea natură. Tatăl său îl învățase bine: soția trebuia să fie o

femeie castă de viță nobilă. Pasiunea conjugală era exclusă.

Noua contesă de Oakley, așa cum îl instruisese tatăl său cu mult timp în urmă, trebuia să fie virtuasă, bine crescută și, mai presus de toate, să arate respect, dacă nu chiar o supușenie oarbă, față de soțul ei.

Respectul și supușenia nu se numărau printre sentimentele Catrionei față de Bret.

Invidia era o emoție inconfortabilă. O simțea ca pe un foc întunecat și furios alergându-i prin vene.

Înainte de a o fi ales pe Opal drept viitoare soție, dansase cu toate fecioarele ieșite în societate în căutarea măritișului și care se încadraseră în standardele lui – ceea ce lăsase pe dinafară scoțience precum Marilla și Fiona –, apoi luase o decizie pe care o considerase inteligentă și bine gândită.

Raționamentul lui fusese ușor jenant, privind în urmă. Hotărâse că Opal avea să fie o mamă bună. Nu-și cunoscuse propria mamă prea bine, căci aceasta fugise cu unchiul lui – fratele mai mic al tatălui – când Byron era încă mic. Plecaseră pe continentul american și, din câte știa el, încă se mai aflau acolo.

Însă nu-l ajuta defel gândul că avea motive bune să se simtă nesigur pe el în preajma femeilor. Tiradele de gheață ale tatălui său, care subliniau invariabil poftele trupești ale femeilor, îl afectaseră vizibil.

Ar fi putut jura că Opal era castă; printre altele, nu remarcase la ea niciodată nici cea mai vagă urmă de dorință când îl privea. Acum își aminti docilitatea cu care îi acceptase complimentele, privirea coborâtă în pământ și felul în care își întorcea capul într-o parte... Fusese un neghiob.

Nu se punea problema că ar fi vrut să-și aleagă o femeie ușuratică drept contesă. O reputație imaculată era extrem de importantă. Dar... ar fi vrut ca soția lui să-l iubească. Suficient cât să nu sară în patul altui bărbat. Mai mult, dacă Bret se dovedise capabil de a determina o femeie să-l iubească, Byron putea al naibii de bine să facă același

lucru. Spiritul de competiție se făcu simțit tot mai acut. Putea face o femeie să îl privească încântată. Putea s-o lege de el cu atâta forță, încât să nu mai aibă niciodată ochi pentru un altul.

Marilla Chisholm părea alegerea perfectă. Era frumoasă, chiar devastator de frumoasă. Buclele ei erau, moi și catifelate, iar ochii – de un albastru încântător. Cât despre faptul că spiritul ei tânăr o îndemna la purtări care ar fi fost considerate scandaloase de către matroanele severe ce dictau regulile în înalta societate cu atât mai bine. În fond, Marilla încercase să-l sărute pe el, nu pe un profesor de dans. Probabil că era pur și simplu ignorantă în ceea ce privea manierele.

La drept vorbind, logodnica lui nu se sfiise să-i accepte sărutările, din câte își amintea. El fusese cel care căutase să-i protejeze virtutea feciorelnică, neîndrăznind niciodată mai mult decât să-i ofere un sărut cast. Oare dacă ar fi sărutat-o pe Opal cu mai multă pasiune, ea l-ar fi preferat pe el în locul profesorului de dans?

S-ar fi putut crede că Opal chiar își dorise și plănuise să fie descoperită într-o situație compromițătoare. Când Byron intrase în încăpere, ea nu păruse nici șocată, nici uimită. Byron încremenise, pradă unei mâinii incandescente, iar Opal se uitase la el cu un zâmbet drăgălaș, dându-l la o parte pe profesorul de dans, apoi spusese:

— Ei bine, presupun că logodna noastră s-a încheiat.

Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât era convins că întreaga scenă fusese plănuită cu grijă. Probabil îl plătitise pe profesorul de dans să o sărute. Atât de mult își dorise să se descotorosească de el. De el, contele de Oakley.

Și totuși, chipul îi era plăcut privirii, dacă nu chiar mai mult de-atât. Nasul lui avea un profil roman, după cum remarcase Marilla, dar nu exagerat. Era bogat și nobil.

Dar nu se obosise să o curteze pe Opal. Se purtase ca un ticălos îngâmfat, oferindu-i mâna lui în ideea că ea avea s-o considere cea mai mare binecuvântare din viața ei.

Adevărul era că recunoștea modelul de comportament. Tatăl său judeca oamenii exclusiv în baza apartenenței lor la nobilime și a averii lor. În prezența răposatului conte nicio fecioară nu îndrăznea să ridice privirea mai sus de nivelul umerilor, decât dacă i se adresa el. Niciun copil, nici măcar al lui, nu avea voie să vorbească neîntrebat. Nicio femeie, nici măcar propria sa soție, nu-i putea contrazice opiniile, cel puțin din câte își amintea Byron.

Inspiră adânc și își îndreptă umerii. Era posibil să fii adoptat, fără să vrea, unele dintre stereotipurile de gândire și comportament ale tatălui său. Dar asta nu însemna că trebuia să le păstreze; în fond, era înzestrat cu liberul-arbitru. Răposatul conte fusese un bărbat rece care se preocupase de reputația proprie mai mult decât de orice altceva. Îl trimisese pe Robin la Rugby după ce rămăsese orfan din cauza bârfelor care ar fi apărut dacă nu o făcea; dar refuzase să-i permită lui Robin să se întoarcă acasă în vacanțe fiindcă sângele nepotului lui era „pătat” cu sânge francez.

El, Byron, nu era obligat să-l imite pe tatăl său. Putea fi spontan și cald. Ba chiar amuzant. *Fermecător*. Toate acestea erau calități pe care Robin le avea, iar el nu... de asta doar fiindcă nu încercase niciodată cu adevărat.

Nu se putea imagina îndrăgostit – dar putea al naibii de bine să facă o femeie să se îndrăgostească de el.

Timp de o clipă se gândi la Fiona Chisholm, dar era ceva în privirea ei ce sugera că era prea puțin probabil să se abandoneze unor sentimente de tandrețe. Un semn de rezervă care se regăsea și în el.

Lady Cecily era frumoasă ca o cadră, dar Burbett, un prieten de-al lui, menționase că erau aproape logodiți, așadar nu avea niciun rost să-și îndrepte atenția asupra ei.

Nu mai rămânea decât Marilla. Era plină de viață, frumoasă și – în general – manierată. Spiritul ei viu avea să-l păstreze tânăr. Ar fi putut juca baba-oarba cu propriii lui copii, într-o bună zi.

Byron coborî în după-amiaza aceea hotărât să cucerească inima Marillei. Avea să înceapă prin a repeta cererea pe care i-o făcuse deja o dată, de a i se adresa numele de botez.

Dacă se căsătorea cu cineva precum Marilla, i-ar fi demonstrat lui Taran că nu era înțepat ca tatăl lui. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că Marilla era, practic, perfectă. Celelalte tinere păreau să o considere un fel de lider: dovadă felul în care acceptaseră sugestia ei de a juca baba-oarba.

Abilitatea de a conduce era o calitate bună pentru o contesă.

Ajunse la capătul scărilor, ezită, apoi porni spre bibliotecă, în loc de salon. Chiar dacă i se contura tot mai ferm hotărârea de a o alege pe Marilla ca potențială contesă, se simți ușurat când constată că aceasta nu se afla în încăpere.

De fapt, singura persoană aflată în bibliotecă era sora Marillei, Fiona. Era întinsă pe o canapea în fața focului, citind o carte, cu buclele roșcat-închis revărsându-i-se pe un umăr. Ochelarii ei erau surprinzător de fermecători, își spusese. Nu l-ar fi mirat dacă într-o bună zi aveau să devină un accesoriu șic.

Când Byron porni spre șemineu, Fiona ridică privirea din carte, iar fruntea i se încreți pentru o clipă. Lordul își dădu seama clar că uitase pentru moment unde era. Iată deci o femeie cu adevărat neimpresionată de importanța lui.

— Sunt lordul Oakley, o ajută el, adăugând imediat: te rog, spune-mi Byron; suntem toți cât se poate de familiari aici, la Finovair.

Nu-i veni deloc greu să-i ceară acest lucru. De fapt, i-ar fi plăcut destul de mult să-și audă numele de pe buzele ei.

Fiona își coborî picioarele pe podea, se ridică și îi făcu o reverență:

— Lord Oakley, spusese, cu ochii umbriți de genele curbate.

Byron se înclină protocolar, apoi veni până în fața canapelei. Îi trecu prin minte să se așeze fără a mai aștepta să fie invitat, căci astfel se purtau oamenii care nu aveau nevoie de formalisme. Sau cel puțin așa credea. Dar bunele maniere dobândite prin educație se dovediră mai puternice, așa că rămase în picioare.

— Am fost cu toții de acord să ne adresăm unul altuia pe numele de botez, o informă el, detestându-și tonul pompos al vocii imediat ce îl auzi. Al meu e Byron.

Fiona îl privi în tăcere preț de o clipă. Ochii îi erau la fel de verzi pe cât păruseră cu o noapte în urmă, iar ochelarii îi sedeau pe un nas încântător de obraznic.

— De fapt, dumneata și sora mea ați ajuns la acest acord, deși trebuie să presupun că ducele de Bretton și Catriona au acceptat aceeași simplitate. Nu te deranjează toată această lipsă de ceremonie? întrebă, evitând să-i folosească numele, după cum remarcă el. Și fără a-i oferi permisiunea de a folosi numele ei mic.

— Nu sunt obișnuit cu ea, recunosc într-un târziu. Dacă îmi amintesc bine, numele tău e Fiona?

— Da, confirmă ea, din nou fără a-i da voie să i se adreseze astfel.

Fără să vrea, contele simți un mic junghi.

— Îmi cer scuze că ți-am întrerupt lectura, spuse el, hotărându-se să nu părăsească imediat încăperea, fiindcă era *bine* pentru el, chiar *educativ*, s-ar putea spune, să stea în preajma unor oameni care nu puneau mare preț pe poziția lui socială. Fiona se încadra cu siguranță în această categorie. Pot să întreb ce volum ți-a captivat interesul?

Contele era periculos de chipeș, își spuse Fiona. Și atât de controlat! Oare ajungea măcar să transpire când făcea dragoste? Oare se înroșea la față, oare scotea sunete neelegante, oare...

— Citesc un roman numit *Persuasiune*, spuse ea smulgându-și gândurile de la acel subiect rușinos (de interesant). Întâmplarea făcea ca ea să nu fi avut ocazia de a

dobândi personal cunoștințe despre relațiile intime, dar aflate multe despre ele. Nimic din ceea ce citise despre acele întâlniri presărate cu gemete și sudoare, nu i se păruse teribil de atrăgător. Ți-ai croit drum în încăperea nepotrivită, comentă după câteva clipe, instalându-se din nou confortabil într-un colț al canapelei.

Degetul ei marcă locul la care se oprise din citit. Când Byron își făcuse apariția în bibliotecă, pomposul Sir Walter din roman și pomposul conte din fața ei se amestecaseră în minte; clipise surprinsă spre Byron, ca și cum acesta s-ar fi materializat cumva din paginile cărții.

În realitate, comparația nu era câtuși de puțin dreaptă. Oakley era tânăr și remarcabil de arătos, cu părul blond-deschis tuns foarte scurt și cu sprâncene negre și groase. Îi amintea de un sfânt medieval sculptat în fildeș: demnitate, virtute și un ten palid.

Dincolo de acel exterior agreabil, asemănarea cu Sir Walter rămânea frapantă. Un bărbat care n-ar fi putut simți altceva decât dezgust față de ea.

— Cu siguranță toată lumea se distrează minunat în salon. Îți vor simți lipsa, zise ea încurajator.

— Sunt prea bătrân pentru jocuri, replică el, de parcă Fiona s-ar fi arătat cât de puțin interesată de vârsta lui.

— Asta înseamnă că ai găsit totuși plăcere în jocuri când erai mic? întrebă ea, cu un amestec bizar de curiozitate sinceră și o dorință puternică de a-i străpunge platoșa stăpânirii de sine.

Contele arăta ca și cum s-ar fi născut direct cu o cravată de mătase călcată la perfecție – și legată elegant la gâtul lui.

— Bineînțeles că da.

Sincer, chiar dacă individul era excepțional ca specimen fizic, nu era un partener de conversație foarte captivant. Chiar și așa, ar fi fost o grosolănie să reia pur și simplu lectura în fața lui.

— Cauți ceva anume în bibliotecă? Te-aș putea ajuta?



se adresă pe un ton ce sugera din nou că era cazul să plece.

În schimb, el se așează lângă ea.

Fiona inspiră adânc, apoi regretă că o făcuse. Până și *mirosul* lui era plăcut, aducând a rufărie apretată și săpun bărbătesc. Nu-i plăceau conții englezi. De fapt, nu-i plăceau englezii în general. Cel de față o împiedica să-și vadă de carte. O făcea să... o făcea să se gândească în lucrurile la care renunțase.

Bărbații, de exemplu.

Acceptase o dată să se mărite, și îi fusese de-ajuns. Deși, evident, logodnicul ei nu semănase absolut deloc cu Oakley. Dugald fusese un bădăran – și încă unul violent și bețiv. Contele nu părea a fi genul care să se relaxeze vreodată suficient cât să consume țării.

— Lord Oakley, spuse ea nerăbdătoare, te-ar deranja foarte tare dacă aș continua să citesc?

— Pot să-ți pun o întrebare sinceră înainte de a reîncepe lectura, domnișoară Chisholm?

— Dacă trebuie, replică ea. Însă doar dacă-mi întorci favorul. Ce naiba cauți aici? Ar trebui să te afli în salon, curtat de domnițe adoratoare.

— De domnițe adoratoare? repetă el, părând sincer derutat.

— Sper că nu ești jignit de dezertarea Catrionei în favoarea ducelui. Atât sora mea, cât și Lady Cecily ar fi niște contese excelente, și sunt sigură că așteaptă cu răsuflarea tăiată să te întorci în salon.

Dacă ar fi fost un bărbat mai puțin sever, Fionei i s-ar fi părut că zâmbea. Poate că o făcuse într-adevăr, din priviri, chiar dacă nu și de pe buze.

— Să înțeleg că o treci pe domnișoara Burns în aceeași categorie cu dumneata.

— N-ai vrea ca eu să te ador, îl asigură Fiona. Reputația mea este distrusă. Astfel stând lucrurile, cred că am putea pur și simplu să sărim peste partea în care eu încerc să te ademenesc într-o căsnicie pornind de la

proximitatea noastră neașteptată, nu crezi?

— Asta a fost o propoziție foarte lungă.

Da, zâmbea. Uluitor.

— Pot să ți-o traduc, dacă dorești, sugeră ea.

— Nu mă pot hotărî cum să-ți iau vorbele de duh. Par să mă vizeze, deci, teoretic, nu ar trebui să râd. Dar dacă nu sunt eu cel menit să râdă, atunci cui îi sunt adresate aceste vorbe?

— M-ai pus la locul meu. Și, recunosc eu ezitând, am meritat-o. Nu ar fi trebuit să mă amuz pe socoteala ta, cu atât mai mult cu cât glumele erau nesărate. Dar sincer, Lord Oakley, sunt sigură că toată lumea așteaptă întoarcerea dumitale în salon. Nu se poate să te rețin cu astfel de pălăvrăgeli prostești.

— Cred că *într-adevăr* caut pe cineva care să mă adore, zise Byron după o clipă de gândire. Deși sună remarcabil de arogant când pui astfel problema.

— Te-am jignit din nou, murmură ea crispată. Îmi cer sincer scuze. Nu am niciun drept să-ți judec purtarea și nu te-aș putea privi niciodată într-o astfel de lumină.

Nu știa unde să privească, prin urmare își coborî din nou ochii asupra cărții.

— Am să te las să citești. Îmi dai însă voie să te întreb ceva mai întâi:

— Desigur, spuse ea, apoi adăugă, nereușind să se stăpânească: Deși mor efectiv de nerăbdare să termin volumul acesta, așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă nu m-ai lăsa să aștept prea mult.

Nu era vorba de carte, de fapt. Contele îi inspira sentimente contradictorii – era dominator și încrezut, chiar periculos, dar în acele momente îi lăsa o impresie de nesiguranță.

Nu înțelegea cum era posibil ca un junghi de vagă anxietate să se dovedească mai puternic decât ura ei față de bărbații aroganți, dar asta simțea. Nu voia nici măcar să-i mai întâlnească privirea, de teamă că ar fi putut vedea acea

notă de neliniște complet dezarmantă.

— Întrebarea mea are legătură cu sora ta.

Auzind acestea, Fiona ridică bărbia și îi oferi un zâmbet înțelept.

— N-ai putea face o alegere mai bună decât Marilla pentru a-ți fi contesă.

Era vizibil fals, dar loialitatea față de familie era neîndoielnic mai importantă decât sinceritatea.

— Mă întrebam dacă și-a declarat vreodată afecțiunea față de un alt bărbat. O femeie atât de frumoasă are, fără îndoială, numeroși admiratori de pe aici.

— Nicidecum! Desigur, Marilla e foarte prețuită, dar încă nu s-a hotărât asupra bărbatului căruia i-ar plăcea să-i acorde mâna ei. Conte le păru să reflecteze la ceva, așa că Fiona îi dădu înainte; Și nu trebuie să-ți spun câți admiratori are, cu personalitatea ei plină de viață.

— Chiar prea plină de viață, ar putea spune unii.

Fiona adoptă brusc o postură rigidă. Marilla avea unele defecte, dar era, totuși, sora ei.

— Și ce anume vrei să spui cu asta? Întrebă, pe un ton glacial.

— Era doar o prostie, zise contele. Se ridică și se înclină ușor în fața ei. Am să le transmit salutările dumitale celor din salon.

Vinovăția o străbătu pe Fiona ca o săgeată. Ceva ce aducea a dezamăgire umbrea privirea contelui, deși ar fi fost absurd. Era ca și cum ar fi surprins pentru o clipă imaginea unui băiețel singuratic, dar, privindu-l pe chipeșul și demnul aristocrat din fața ei, își spuse că fără îndoială, se înșelase.

— Aș prefera să nu o faci, îl rugă în cele din urmă. S-ar putea simți obligați să mă invite și pe mine să particip la jocurile lor zgomotoase.

Când contele cu chip atât de sever zâmbea, fața i se transforma complet. Ochii lui ar fi putut îmbăta o femeie, inducându-i obsesia de a nu trăi decât pentru asemenea momente. Fiona se grăbi să-și coboare din nou privirea

asupra cărții.

Contele ezită o clipă, apoi Fiona îi văzu cizmele depărtându-se și auzi ușa bibliotecii închizându-se încet.

Rămase nemișcată, mușcându-și buza, fără a citi. Se împăcase cu soarta care o aștepta; se împăcase sincer. Dar erau unele momente când simțea un val de furie față de Dugald, o furie atât de intensă, încât îi ardea gâtul. Cu ce drept îi luase șansa de a se căsători cu un bărbat precum contele?

Absurditatea acelui gând o smulse din starea de autocompătimire. O însoțise pe Marilla la Londra în ultimele două sezoane mondene. Deși rămăsese, după cum se cuvenea, la marginea sălilor de bal, alături de alte doamne de companie, îl observase totuși pe Oakley de departe. Chiar dacă n-ar fi fost povestea cu Dugald nu ar fi avut nici cea mai mică șansă de a se apropia un bărbat de nivelul lui.

Deschise din nou *Persuasiune* și își alungă sentimentul de tristețe. Cum se putea gândi la așa ceva? Acea expresie implacabilă din ochii lui l-ar fi făcut extraordinar ca...

Și *totuși*, cum se putea gândi la așa ceva? Chiar dacă n-ar fi fost cunoscută de-a lungul și de-a latul Scoției ca o desfrânată de cea mai joasă speță, nu era decât o simplă scoțiancă de rând.

Nobilii de seama lui Oakley nici măcar nu catadicseau să-și coboare privirile spre ființe atât de mărunte ca ea.

Degetele i se strânseseră mai tare în jurul volumului când în minte îi apăru brusc o imagine cu Marilla pe post de contesă de Oakley. Cu Byron drept cumnat, în fața ei la cină, înainte de a se retrage în dormitor cu Marilla.

Avea să plece definitiv în Spania.

Nu era suficient de departe.

## Capitolul 12

### *Două ore mai târziu*

Fiona era complet absorbită de farmecul veselei, dar ușor chinuitei eroine a romanului *Persuasiune* – asta fără a mai vorbi de Sir Walter și fiica lui – când auzi ușa bibliotecii deschizându-se, apoi închizându-se rapid la loc.

Stătea strânsă ghem sub o pătură roșie călduroasă ce mirosea plăcut a câine și nu avea deloc chef să se miște.

— Cine este? întrebă ea, ridicându-se ezitant în capul oaselor.

Contele stătea cu spatele lipit de ușă, ținându-și un deget pe buze. Fiona dădu din cap și se întinse înapoi pe canapea.

Hotărâse să stea departe de Oakley. Nu-și putea permite să se lase sedusă de acel aer de încredere și putere pe care îl purta ca pe o mantie invizibilă. Probabil îi fusese acordat încă din leagăn, odată cu însemnele de noblețe sau blazonul sau orice altceva i-ar fi deosebit pe conți de simplii muritori.

Citi următorul paragraf de trei ori, încercând să se concentreze asupra cuvintelor, deși fiecare fibră din ea ardea de curiozitate să știe ce făcea Byron. Deși știa că era o greșeală, începuse să-i spună în gând pe numele de botez, o intimitate deplasată din toate punctele de vedere.

După ce citi paragraful și a patra oară fără a reuși să înțeleagă despre ce era vorba, se recunoscă, în sfârșit, învinsă. Se ridică din nou în capul oaselor pentru a-l înfrunța pe Byron exact în clipa în care ușa se deschise cu o bufnitură și în prag apăru Marilla, roșie la față și radiantă. Dacă Marilla era superbă în cele mai bune momente ale ei, când era trandafirie și pradă pasiunii, putea fi terifiantă.

— O, Byron! Sunt foarte, foarte sigură că ești aici, ciripi ea. În clipa în care o observă pe Fiona, ochii i se îngustară, și

renunță să mai încerce să adopte un ton fermecător. Îl caut pe conte. A intrat aici?

Victima Marillei se lipise de peretele din spatele ușii. Buzele i se mișcau, ca în rugăciune, sau poate ca pentru a-i cere ajutorul; oricum ar fi fost, expresia lui era cea a unui animal hăituit. Marilla exagerase din nou, evident, cu trucurile ei, dar Fiona nu găsi în ea puterea de a-i păsa prea mult.

Își mută rapid privirea spre sora ei, pentru a nu trăda prezența contelui.

— Nu, dar cred că am auzit pe cineva urcând în fugă scările.

Sclipirea din ochii Marillei păli când reflectă la semnificația acestui lucru.

— Bineînțeles! S-a ascuns în camera lui, sau într-a mea, ca să ne putem bucura de câteva clipe de intimitate după ce îl găsesc. Fiona se încruntă, iar Marilla adăugă iritată:

— Jocurile din înalta societate nu sunt, în cea mai mare parte, decât oportunități de a cocheta, ceva ce n-ai putea să înțelegi niciodată. Miza e un sărut. Ne-am jucat de-a v-ați ascunselea toată după-amiaza, dar ducele și Catriona insistă să se găsească doar unul pe altul, ceea ce e plictisitor pentru noi, ceilalți.

— În acest caz, poate ar fi bine să-l găsești pe conte înainte ca Lady Cecily să-i fure un sărut.

— Ea s-a dovedit a fi cu adevărat searbădă, rânji Marilla. Toată lumea se joacă, chiar și Taran, iar...

— *Taran* a acceptat să fugă și să se ascundă?

— L-am găsit în spatele bucătăriilor! E surprinzător de agil pentru un bărbat aflat deja cu un picior în groapa, De fapt el a insistat să existe și o miză.

— Taran nu e nicidecum cu un picior în groapă, reluă Fiona.

Reputația – care nu se confunda cu virtutea – părea să fi fost declarată irelevantă pe durata prizonieratului impus de

furtună. Fiona era destul de sigură că ducele de Bretton și domnișoara Burns nu-și făceau griji în privința reputației... de fapt, acum că se gândea mai bine, era posibil ca și virtutea Catrionei, nu doar reputația ei, să fie în pericol. Dar asta nu era nicidecum problema Fionei și, în plus, ei erau logodiți.

— Să nu îndrăznești să te întorci sus sau să vii în salon, porunci Marilla. Camera noastră s-ar putea să fie ocupată o vreme.

Îi adresa un zâmbet mai mult de prădător decât de fecioară dulce.

— Mi se face foame, protestă Fiona. E ora ceaiului.

— Ești destul de dolofană. Ai putea sta o zi întreagă fără să mănânci, ba ți-ar face chiar bine la siluetă. Fiona mijise probabil ochii amenințător, căci Marilla adoptă brusc o expresie prudentă: Presupun că, dacă trebuie să mănânci, ai putea să suni să ți se aducă ceva. Cu siguranță nu am să stau eu să te servesc.

— În bibliotecă nu există clopoțel. De fapt, mă îndoiesc de faptul că acest castel are un sistem de convocare a ajutoarelor.

— Am să-i cer unuia dintre neghiobii ăia bătrâni și dezgustători să-ți trimită niște chec cu semințe, oftă Marilla.

— Aș vrea și ceva cald de băut.

— Prea bine, dar rămâi în camera asta. După cum spuneam, nu vreau ca Oakley să ne asocieze în vreun fel. E mai bine să stai departe de ochii oamenilor.

— N-am să plec, promise Fiona.

După cum îi stătea în fire, Marilla trânti ușa în urma ei.

Biblioteca se cufundă din nou în tăcere. Fiona o auzi pe Marilla împărțind nervoasă porunci de cealaltă parte ușii, apoi lipăind rapid cu pantofii ei de dans când dispăru grăbită să-și urmărească prada.

— Rușinos și totuși fascinant, observă ea, de îndată ce sunetul pașilor se pierdu cu totul. În mod absurd, se trezi

incapabilă să-și țină în frâu râsul. Fabulos de bogatul și puternicul conte de Oakley se pitește cuminte în spatele ușii, de parcă ar fi hăituit pe viață și pe moarte de fiare din iad! Credeam că astfel de scene se petrec doar în farsele franțuzești. Chiar și *acolo*, personajele principale sunt deja căsătorite.

Contele veni spre ea cu pași mari, în ochi licărindu-i o furie prea puțin controlată.

— Sora ta, declară el, e o amenințare la adresa oricărui burlac din Marea Britanie.

— O, mă îndoiesc de asta.

Când contele îi fusese arătat pentru prima dată într-o sală de bal, cu doi ani în urmă, îl considerase inabordabil, cu atitudinea celor atât de marcați de propria lui importanță încât sunt ca niște statui de gheață: țepeni și reci.

Acum însă, culoarea îi urcase în obraji. La un bărbat mai puțin feroce, expresia lui ar fi putut fi interpretată ca una de bosumflare jignită.

— Marilla are păreri foarte ferme despre titluri, îi explică ea. Crede că acestea sporesc enorm valoarea unui om, oarecum similar etichetei cu un an de renume pe o sticlă de vin. Ce-a făcut de te-a speriat în asemenea hal? Privirea întunecată pe care i-o aruncă Byron sugerează că era predispus la crimă; Fiona îi răspunse cu un zâmbet și mai generos, căci n-ar fi vrut în ruptul capului să-i dea de înțeles că acea atitudine amenințătoare își făcuse efectul. Aș fi crezut că un conte atât de măreț și puternic ca tine nu s-ar lăsa copleșit de teamă, gânguri ea, dar nu ai de ce să te jenezi. Teamă e o emoție omenească firească.

După încă un pas larg furios, contele ajunsese să se încrunte direct deasupra ei. Nu părea speriat, ci dimpotrivă, arăta ca o bestie ațâțată pe care un intrus obraznic a smuls-o din bârlogul cufundat în pace. Fionei îi plăcu la nebunie. Bătăile inimii ei se accelerară, ceea ce era pur și simplu pervers.

— Sora ta e o adevărată primejdie, îi aruncă el. Poți să



încerci să ghicești ce mi-a făcut? Poți?

— Nu, spuse Fiona, dându-și capul pe spate pentru a-i vedea expresia. Eu am stat aici în tot acest timp. Ceva lipsit de bun-simț, nu mă îndoiesc.

— Eu sunt un bărbat calm, o informă el dezgolindu-și dinții într-un zâmbet lipsit de veselie.

— O, văd asta, zise ea cu o oarecare plăcere.

— Iar eu văd că te prefaci cu măiestrie a fi o tânără liniștită și amatoare de cărți.

— Ei bine, eu ți-am spus de la început că am o reputație proastă, spuse Fiona, rânjindu-i cu o expresie rezervată doar celor mai apropiate prietene ale ei, fiindcă... ei bine... întreaga scenă era pur și simplu atât amuzantă. Dar cum se pare că ascundem amândoi câte o parte întunecată, îmi dai voie să-ți spun că a ta este mai interesantă? Te credeam un aristocrat rece până în măduva oaselor, dar acum aduci mai mult cu un barbar. Se încruntă. Eventual un barbar hăituit de un rinocer. Serios, care e cel mai rău lucru pe care poate să ți-l facă Marilla? Aici nu are o doamnă de companie care să vă oblige să vă căsătoriți din cauza unui sărut nesăbuit.

— Tu crezi că sunt plictisitor și previzibil. Genul care ar prefera respectul în loc de dragoste când este vorba de căsnicie.

— Nu-i așa? se miră ea.

Oakley își sprijini brațele pe spătarul canapelei și se aplecă peste ea. Valul de furie de pe chipul lui începu să pălească, dar ochii îi erau în continuare rapace. Fiona se încruntă spre el, neștiind sigur ce vedea. Pe lângă rapacitate se întrezărea oare și durere?

— Însă și cel mai tolerant gentleman ar găsi rezonabil să evite o femeie care se mulțumește să chicotească atunci când corsetul îi alunecă până la talie. Iar ceea ce s-a întâmplat mai departe...

La un moment dat se întrerupse, amintindu-și că vorbea cu sora Marillei.

— Date fiind împrejurările, nu putem fi criticate că purtăm haine ce nu ni se potrivesc, spuse Fiona, sărind în apărarea Marillei. Veșmintele lui Lady Cecily atârnau pe ea ca draperiile de la o fereastră îngustă.

— Cel puțin Lady Cecily reușește să rămână acoperită decent, replică Byron.

— Și iată noi informații șocante despre sexul tare, comentă Fiona. *Eu* chiar aveam impresia că bărbaților mai degrabă le place să surprindă din întâmplare o imagine ușor indecentă, cum ar fi o gleznă și altele asemenea.

— Îți bați joc de mine.

Fiona nu mai putu să se abțină: hohotele de râs se revărsară din pieptul ei, iar când contele se încruntă și mai tare, se trezi tăvălindu-se pe canapea, sughițând de râs, până când el zâmbi fără să vrea.

— Îmi pare rău, chicoti ea. Sincer. Am petrecut prea mult timp între patru pereți. Fără aer proaspăt.

— Doresc să-ți pun o întrebare, o întrerupse Byron. Ocoli canapeaua și se opri în fața focului, de unde putea s-o domine mai bine din priviri.

— Ce s-a întâmplat cu contele de gheață? se întrebă ea, lăsând să-i scape un ultim chicot de râs. Am impresia că ai fost răpit de zâne și înlocuit cu un feroce...

— Un feroce, ce?

Cu lumina focului pe fundal, picioarele lui musculoase se profilau splendid. Brusc, nu mai arăta ca un aristocrat, ca un aristocrat englez. Era ca și cum s-ar fi transformat în fața ei, iar locul lui ar fi fost luat de un bărbat masiv și viguros ce emana un fel de fierbințeală primitivă. Și...

Își smulse privirea de pe el. Minunat. Acum îl devora din priviri cu probabil la fel de multă feroare cum o făcuse și sora ei.

— Un feroce uriaș, completă ea, recăpătându-și seriozitatea. Ce anume doreai să mă întrebi, Lord Oakley?

Cartea îi alunecase pe podea; o ridică și îi netezi paginile. Mai avea doar o treime din ea de citit. Ar fi trebuit

să se îngroape în povestea ei și să-și ia gândul de la Byron. Era prea viril, prea chipeș... prea volatil. Și era pradă unei emoții intense, prea puțin ținute în frâu.

Imposibil ca Marilla să-i fi stârnit atâta pasiune. Sau poate o făcuse.

Contele aruncă o privire spre cartea din mână ei.

— Văd că încă citești. Care e titlul, din nou?

— Persuasiune, de domnișoara Jane Austen.

— Și îți place?

Fiona își adună tot curajul. Bărbații atât de chipeși ca el erau cu siguranță obișnuiți să se împotrivescă avansurilor făcute de tinerele domnițe.

— Da, răspunse ea scurt. Îmi place. Dar, cu siguranță, lord Oakley, nu asta era întrebarea pe care doreai să mi-o pui.

— Nu-i tocmai o întrebare. Speram că ai putea s-o informezi pe sora ta că nu sunt o țintă potrivită pentru intențiile sale.

— Toată lumea știe că îți cauți mireasă, spuse Fiona, înaintând prudent în apărarea Marillei. Vestea logodnei tale anulate ți-a luat-o înainte. Mă tem că nu pot opri valul opiniei publice. Toate tinerele necăsătorite te consideră o țintă potrivită. *Mai mult* decât potrivită.

— Eventual ai putea să-i spui că sunt hotărât să nu mă însor, zise el privind-o pe sub sprâncene.

— Cum să nu, râse ea. Marilla n-ar crede așa cuva mai mult decât aș crede eu. Ai oricum nevoie de o soție; trebuie pur și simplu să găsești o femeie pe care nu o interesează să sărute alți bărbați. Marilla, de exemplu, nu ar săruta niciodată un valet. După cum ziceam, se dă în vânt după titluri.

— Logodnica mea n-a sărutat un valet, preciză el, scrâșnind din dinți. A fost vorba de profesorul ei de dans. Spre imensa surpriză a Fionei, străbătu cu pași mari distanța până la canapea, îi împinse picioarele într-o parte și se așează. Apoi își încrucișă brațele și o privi sfidător: Nu e

vorba nici că aş fi exagerat de pedant. Nu vezi ce tocmai am făcut? *Unde* mă aflu? Te-am lat la o parte şi m-am aşezat fără a fi poftit. Stau aici cu o tânără lady care s-a descris ca având o reputaţie nu tocmai perfectă.

Un alt chicot scăpă de pe buzele Fionei înainte de a apuca să-l înăbuşe. Ce-ar fi trebuit să facă? Să-l felicite pentru curajul lui? Sau pentru fineţe?

Byron îi aruncă o privire cu ochii îngustaţi:

— Poate că sunt nătâng, dar nu sunt o gulie aţoasă şi pompoasă.

— Nu te-aş compara niciodată cu o legumă, spuse Fiona încurajator.

— În orice caz, un instructor de dans nu e tocmai în servitor. Ezită. Deşi în ultima vreme încep să cred că a înscenat întregul eveniment ca eu să rup logodna.

Fiona întinse mâna şi îl bătu uşor pe genunchi. Era evident că aristocratul cel înţepat trecea printr-un fel de criză a oamenilor înţepaţi, iar ei îi făcea mare plăcere să asiste, deşi o asemenea delectare pune sub semnul întrebării propriile ei pretenţii de persoană bună la suflet.

— O, nu subestima atractivitatea unui instructor de dans. Era cumva francez?

— Dacă te pregăteşti să faci glume pe seama abilităţii mele de a dansa, cum a făcut şi vărul meu, aş prefera să te abţii.

Exact asta intenţionase şi Fiona să facă, prin urmare o luă de la capăt.

— Marilla nu e câtuşi de puţin interesată să sărute pe nimeni – cu excepţia soţului ei, desigur, după ce va avea unul. Şi nu ar săruta *niciodată* un bărbat de rând; are standarde foarte înalte. Prin urmare, va fi o partidă perfectă pentru tine.

— Sora ta m-a sărutat deja, declară el. Eu nu am jucat decât un rol pasiv în acel incident. Îmi dau seama perfect că negliobia unchiului meu ne-a aruncat pe toţi laolaltă fără dame de companie, dar...

— Exact! spuse Fiona, agățându-se recunoscătoare de acea scuză. Marilla e copleșită de un sentiment amețitor de libertate.

— Atunci *tu* ar trebui să îndeplinești rolul damei de companie.

— Din păcate, sora mea nu mă ascultă, zise încet Fiona, poate cu mai multă sinceritate decât ar fi fost recomandabil.

— Eu nu o încurajasem aproape deloc, mormăi contele. Încruntarea lui severă indicând ceva ce Fiona bănuia de mult timp: bărbaților le plăcea mult mai mult să seducă decât să fie seduși.

— Ești foarte atrăgător, spuse ea blestemând în gând dorința Marillei de a-și juca prea fățiș cărțile. A căzut pradă neasemuitului tău... neasemuitului tău... Spre groaza ei, mintea i se goli; singurul lucru la care se putea gândi erau coapsele lui și aerul lui de virilitate feroce. *Farmecul* tău, strigă. Căzând pradă farmecului tău, a uitat pentru o clipă modestia feciorelnică.

Un zâmbet înflori într-un colț al gurii lui. Chiar așa, un bărbat nu ar fi trebuit să aibă buza de jos atât de voluptuoasă. Nu era corect față de sexul slab.

— Mă simt puțin jignit că ți-a luat atâta timp să găsești un singur atribut legat de mine care ar putea atrage o tânără lady precum sora ta, în afară de titlul meu, desigur.

— Marilla ar fi o contesă perfectă, replică ea ignorându-i remarca.

— Îmi permit să nu fiu de acord.

— Ba da, insistă Fiona. Ridică un deget pentru a enumera: Va moșteni o avere frumoasă. Știi că aici, în Scoția, nu există restricții privind moștenirea pământurilor? Ei îi va reveni întregul domeniu al tatălui meu, care este considerabil.

— Tatăl tău i-a lăsat ei tot? Dar cum rămâne cu tine? Tu nu ai zestre?

— Eu am propria mea avere, rămasă de la mama. Tatăl

meu nu a fost nevoit să-mi asigure o zestre. În ochii lui zări ceva ce o făcu să se încrunte. Bani nu sunt totul, remarcă ea. Nu sunt eligibilă pentru căsătorie, cel puțin nu pentru un aristocrat ca tine. Ți-am explicat ce reputație am, deși Taran trebuie să fi uitat de ea când și-a luat pe sus posibilele mirese. Ca să revenim la subiect, zise ea ridicând al doilea deget. Marilla nu e doar o moștenitoare bogată, ci e și foarte frumoasă.

— Frumusețea e în ochii celui care privește, replică el prompt. Fiona îl scrută. Nu-și putea imagina omul care să-l considere pe el altfel decât frumos, și același lucru era cu atât mai valabil în cazul Marillei. Nu ești acord, domnișoară Chisholm, sau pot să-ți spun Fiona, întrebă contele, aplecându-se spre ea. Ochii îi erau mai degrabă calmi. Fiona mi se pare un nume minunat.

— Eu nu mă pricep la frumusețe, răspunse ea cu severitate. Eu port ochelari, după cum vezi. Asta mă împiedică să trag concluzii despre oameni pornind de ceva atât de superficial precum aspectul fizic. Dar sunt conștientă că un gentleman ar dori să ia și acest lucru în seamă, și te asigur că Marilla e una dintre cele mai frumoase tinere din Scoția. Și din Anglia, din câte am văzut, adăugă ea fără să stea pe gânduri.

— Sora ta e ca un ogar ce hăituiește fără cruțare o vulpe. În această metaforă, eu sunt vulpea.

— E tânără. Și, după cum spuneam, e înnebunită după titluri. Pur și simplu *înnebunită*.

— *Înnebunită?* repetă el, cu o expresie mai mult de grăitoare.

— Te asigur că expresia e folosită și în cele mai nobile case. Domnișoara Austen o folosește de mai multe ori. Deschise cartea și găsi într-o clipă paragraful revelator: „Fetele erau înnebunite după dans”.

— Nebunia nu e o însușire pe care să mi-o doresc la mireasa mea.

— Înțeleg că nu cauți o fată nebunatică, zise Fiona

încercând să adopte un ton împăciuitoare. Dar dacă nu te deranjează să-ți spun direct ce am de spus, după povestea aceea nefericită cu profesorul de dans, însușirea de care ai cu adevărat nevoie e bunul-simț. Marilla nu ar săruta un servitor, nici nu ar admite să fie amenințată cu moartea. E conștientă de propria ei valoare. Eu sunt sora ei și ar trebui să știu. *Chiar știu.*

— Nu mă interesează deloc comportamentul ei după căsătorie.

Fiona aprobă din cap. Marilla nu avea nicio șansă; era suficient să privești expresia de pe chipul contelui pentru a înțelege acest lucru.

— Am să-i spun, dar nu mă va asculta, se simți ea obligată să insiste.

— De ce nu? În absența părinților voștri, ar trebui să te respecte pe tine.

— Tu nu ai frați, așa că presupun că habar nu ai cât de nerealistă este o asemenea idee.

— Nu vreau să-i înăbuș dispoziția ei naturală. E cât se te de frumoasă, sportivă și fermecătoare.

Fiona deschise cartea. Avusese parte de destule discuții despre Marilla în ziua respectivă și, în plus, dacă Byron credea că sora ei era atât de încântătoare, probabil avea să sfârșească prin a se însura cu ea, indiferent dacă dorea sau nu asta.

— Înțeleg perfect, spuse ea, coborând privirea. Am s-o anunț că ai prefera să nu-ți mai ofere săruturi și să se asigure că și corsetul îi rămâne la locul lui. O clipă mai târziu era din nou cufundată în poveste, hotărâtă să-l ignore pe bărbatul așezat la celălalt capăt al canapelei... însă el nu se clinti. Credeam că intenționai să pleci, murmură, cercetându-l pe deasupra ochelarelor.

— Am preferat să te contemplu pe tine.

— O ocupație obositoare.

— Vorbești serios, nu-i așa? Sora ta nu va ține nicidecum seama de muștrările tale.

Cum fusese deja exagerat de sinceră, Fiona nu văzu nici un motiv pentru a se eschiva acum.

— S-ar putea ca absența ta din salon s-o fi determinat să-și îndrepte atenția spre altcineva... spre vicontele de Rocheforte, poate.

— Eu am impresia că Rocheforte este interesat de altcineva.

— Serios? făcu ea ridicând o sprânceană. Asta e destul interesant.

— E vărul meu, îi explică Byron. Îl cunosc mai bine decât oricine altcineva. Se preface a fi nepăsător la toate, dar, de fapt, ține mult la castelul acesta. Însă, neavând moșie, nu și-l poate permite, prin urmare se poartă ca și cum nu ar fi important pentru el.

— Am mai întâlnit un astfel de comportament și la alți oameni, spuse Fiona, gândindu-se că o făcea și ea.

În clipa aceea, ușa se deschise în spatele lor. Byron încremeni, apoi se întoarse încet, cu ochii încărcăți de prudență.

## Capitolul 13

Fiona așteptase cu nerăbdare actul următor din faza franțuzească în care se transformase răpirea lor, dar în locul Marillei intră pe ușă unul dintre oamenii bătrânului lord, ținând în echilibru pe umăr o tavă.

— V-am adus lipii cu unt, mormăi el. Și cidru fiert cu mirodenii. Se apropie de foc și puse tava pe o perniță, apoi așează o carafă cu capac de argint pe podea, aproape de cămin. Lăsați-o acolo să rămână caldă, porunci el.

— Mulțumesc, spuse Fiona. Așa vom face.

Bărbatul se îndreaptă de spate, îl observă pe Byron și se întunecă la față:

— Stăpânul știe că sunteți aici?



— Nu, și nici nu-i vei spune. Oakley rosti aceste cuvinte pe un ton aspru ce păru să aibă efectul scontat asupra servitorului.

— Curtatul ăsta! bombăni el, și se întoarse să scuiepe în foc. Era o vreme când bărbații nu erau nevoiți să facă un asemenea circ. Aduce mai mult a cerșetorie. Privirea lui se mută asupra Fionei. Să implori niște femei care au bani. E împotriva firii!

Luă ceainicul gol și porni spre ușă, însă Byron îl urmă cu pași mari.

— Nu m-ai văzut aici, îi spuse.

Bătrânul scoțian pufni și ieși tropăind.

În mod bizar, reacția lui îl făcuse pe Byron să zâmbească. Fiona decise că nu-l înțelegea deloc. Îl înspăimântau avansurile Marillei, dar era amuzat de grosolanția fățișă a unui servitor. Sub ochii ei, contele nu se mulțumi să închidă ușa, ci răsuci totodată și cheia broască.

— Asta chiar era necesar? vru ea să știe.

— În cazul în care mă întrebi dacă aș prefera să evit experiența de a mă trezi din nou cu un sân străin căzându-mi în palmă ca o prună prea coaptă, răspunsul este afirmativ.

Poate că ar fi trebuit să ia apărarea surorii ei, mai ales că asemuirea cu o prună prea coaptă nu părea prea flatantă.

— Dar dacă n-ar fi fost un sân *străin*? se interesă ea, incapabilă să se abțină.

— Nu sunt familiarizat cu sânii nici unei femei, replică Byron, venind din nou la canapea. În prezent lumea e plină de sânii străini. Deși, trebuie să recunosc, acesta este un subiect foarte necuviincios.

— Trebuie totuși să te căsătorești, remarcă Fiona, impresionată de observația lui. Ar trebui să fii afară, târându-te la picioarele cuiva – ale lui Lady Cecily, de exemplu – în speranța că vei ajunge să cunoști mai intim și alte părți ale corpului ei în afară de glezne.

— Un bărbat are și alte modalități de a-și petrece

timpul, în loc să se târască la picioarele unei femei, comentă Byron.

Tresărind, Fiona își dădu seama că Byron o privea pe ea când se așează din nou. Cu un zâmbet leneș. Un zâmbet periculos. Timp de o clipă inima încetă să-i mai bată, dar apoi își reveni.

— Bine, spuse ea vioi, îți dau voie să mănânci una dintre lipiile mele, apoi am să te rog să mă lași în pace. Nu mai am mult de citit din romanul acesta și sunt nerăbdătoare să-l termin.

— Dacă mă obligi să plec acum, am să mor de foame, se plânse el, luând un șervet de pânză de pe tavă.

— Doar fiindcă ți-e teamă să mergi în salon, unde servește ceaiul.

Byron întinse o mână puternică spre lipii. Naiba să-l ia de bărbat, membrele îi erau probabil la fel de frumos modelate ca degetele lui.

— Mai degrabă prudent decât speriat, spuse el. Ai observat cât de mult s-a întărit azi furtuna?

Fiona nici măcar nu se obosi să arunce o privire spre ferestre. Trăise în Highlands toată viața și cunoștea sunetul vântului.

— Va continua să se întărească până mâine-seară, cred. Te afli în Highlands, nu uita, Lord Oakley.

— Numele meu e Byron, spuse el, pentru a treia sau a patra oară, întinzându-i șervetul și o lipie.

Gândul că Byron era un nume complet nepotrivit pentru acest om îi trecu brusc prin minte. Byron era un poet, un bărbat care scria despre dragoste, miazănoapte și surâsul unei femei. Conte era însă un personaj întru totul diferit.

Fără îndoială, el îi înțelese expresia de pe chip.

— Nu am absolut nicio legătură cu acel versificator de nimic. Numele există în familia mea de câteva generații.

— Nu ești poet, deci?

Îi zâmbi, recunoscând că simpla idee era ridicolă. De fapt, numele lui de botez fusese un fel de glumă din partea

destinului. Acest Byron era cel mai puțin poet bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Pe de altă parte, persoana lui ar fi putut constitui cu ușurință subiect de poezie. De la creștetul capului lui blond-deschis până la vârfurile cizmelor lui perfect lustruite, era fără cusur. Chiar și în lățimea umerilor și albastrul limpede al ochilor lui.

Își terminase lipia, așa că luă carafa și turnă cidru fierbinte în ceașca ei goală de ceai.

— Cidru botezat cu brandy, exclamă ea fericită. Ce băutură perfectă pentru o după-amiază ca asta!

— Nu e după-amiază, trebuie să fie aproape șase seara, preciză Byron, turnându-și o cană. În orice caz, aș putea să scriu poezie dacă aș vrea.

Încăpățânarea răsună din fiecare cuvânt.

— Ești la fel de competitiv în absolut toate aspectele vieții tale?

— Nu ține de competitivitate să înțelegi că poezia prezintă prea puține dificultăți. Să reușești o rimă pe ici, pe colo nu e nicidecum problematic, zise el dând pe jos cana de cidru. Fiona credea exact invers, dar păstră tăcerea, prudentă. Tocmai îi trecuse prin cap că era posibil ca Byron să fi avut o copilărie destul de tristă. Însă a crede că un conte – un om înconjurat de privilegii și lux – ar fi putut fi neglijat era absurd. Confunda aroganța lui înăscută cu altceva. Pe tine te-a învățat guvernanta arta fină de a scrie versuri? o întrebă Byron, întinzându-se dincolo de ea spre farfuria cu lipii. Sau ai fost trimisă la școală?

Buzele îi căpătaseră un luciu untos. Dacă ar fi avut curajul – și dacă viața ar fi fost complet diferită – l-ar fi sărutat chiar acolo, pe arcul buzei inferioare.

Zăpada se izbea de ferestre, iar biblioteca părea un cuib foarte cald și foarte confortabil.

— Am fost crescute de o doică și o guvernantă, îi spuse ea. Am avut mame diferite, dar, din nefericire, nici una din ele nu a supraviețuit până să devenim mai mărișoare.

Guvernanta mea nu avea spirit poetic, din câte țin minte.

— A mea considera că jocurile și cântecelele de copii nu puteau înlocui versetele biblice, mărturisi contele.

— Asta pare... anost, spuse Fiona cu sinceritate

— Cred că ar fi fost mai bine dacă aș fi avut un frate. Aș fi ghicit că Marilla era răsfățată. „Prea drăguța pentru binele ei”, ar fi spus doica mea.

— A spus doica ta așa ceva despre tine?

— Eu nu sunt drăguț, mormăi el, întinzându-se după ultima lipie.

— Te rog să păstrezi cel puțin o lipie pentru mine, îl atenționează ea usturător.

— O, nu știu, replică el. Spre surpriza ei, în ochi licărea un amuzament răutăcios. Sunt sigur că Marilla ar spune că ar trebui să le mănânc eu pe toate, fiindcă silueta ta ar avea doar de câștigat.

— Rușine să-ți fie, bombăni ea, dar fără fervoare.

Privirea lui arăta fără urmă de îndoială că îi considera talia frumoasă așa cum era. De fapt, era probabil genul de privire carnală pe care tatăl ei credea că i-o adresase lui Dugald. Nu o făcuse. Niciodată.

— N-aș vrea să ne certăm pentru lipii, spuse Byron, cu o sclipire de zâmbet într-un colț al gurii. Apoi făcu ceva la care Fiona nu s-ar fi așteptat absolut niciodată: ridică lipia la buzele ei. Deschide gura și ia o îmbucătură, porunci el.

Contele îi privea buzele atât de concentrat, încât Fiona simți un ghem de căldură în stomac. Nu putea fi cu adevărat atras de ea.

Nu că ar fi contat. În acel moment nu știa aproape nimic despre trecutul ei, însă în foarte scurt timp avea să afle. Dar apoi... privirea lui o întâlnește pe a ei și mușcă, iar fierbințeala din ventrele ei devine aproape insuportabilă.

Era ca și cum ar fi purtat două conversații complet diferite, dar simultane. Era cât se poate de derutant.

— Marilla a fost un copil superb, spuse ea, nereușind să se gândească la altceva. Contele mușcă din lipie,

continuând s-o privească atent. Adorarea pe care o inspira buclele ei nu i-a priit însă.

— Cred că a făcut-o să creadă că e cel mai drăgălaș copil din Highlands, zise el întinzându-i din nou bucata de pâine nedospită.

— Lord Oakley, întrebă curioasă Fiona, simți cumva că s-ar putea să ai febră?

— Cu siguranță nu.

— Pari să te porți nefiresc. Crezi că prietenii tăi te-ar recunoaște dacă te-ar putea vedea acum?

— Bineînțeles.

După o scurtă ezitare, Fiona murmură:

— Știi că eu și Marilla am participat la balurile londoneze din ultimii doi ani?

— Ai de gând să mănânci lipia asta, sau să o termin eu? replică el încrețind din sprâncene.

Fiona acceptă puținul rămas din lipie și o termină din două îmbucături. Untul se scurse pe dosul palmei lui și, fără a se gândi, îl curăță cu limba. Privirile li se întâlneau din nou, iar căldura din stomac i se extinse și la picioare.

— Te-am observat la două baluri, sezonul trecut, spuse ea îndreptându-și spatele. Mi-ai fost descris ca unul dintre cei mai dezirabili bărbați din Londra – asta înainte ca tu să-î ceri mâna lui Lady Opal, desigur.

— Dar nu ne-am cunoscut oficial, se încruntă el. Mi-aș fi amintit de tine.

— Bineînțeles că nu ne-am cunoscut oficial, râse ea. Eu și Marilla suntem la fel de jos în raport cu nivelul tău de atenție precum fluturii în fața unui... a unui...

— Uliu? sugeră el.

— Elefant? Colțul drept al gurii lui tresări într-un zâmbet fermecător. În orice caz, se grăbi ea să adauge, aducându-și aminte că acel flirt nu avea nicio perspectivă, tind să cred că prietenii tăi ar considera că ți-ai pierdut mințile dacă te-ar vedea acum.

— Aș vrea să știu cum a fost să crești având lângă tine

o soră, spuse el, ignorându-i comentariul. Obişnuia să-ţi fure jucăriile? Cred că este un comportament frecvent întâlnit.

— Cu siguranţă Rocheforte îţi fura dintre lucruri când erai copii?

— Tata nu l-a considerat pe Robin o companie potrivită pentru moştenitorul lui. Din cauza sângelui lui francez, înţelege. Ne-am întâlnit doar ca adulţi, aşa că nu mi-am împărţit cu nimeni camera de joacă.

Bănuiala ei fusese corectă, deci: copilăria lui fusese cu adevărat una singuratică.

— Marilla îmi împrumuta într-adevăr lucrurile ocazional, recunosc Fiona. Sorbi din cidru şi fu cuprinsă un acces de tuse.

Contele se aplecă, îşi petrecu o mână pe la spatele ei şi o bătu uşor pe umăr:

— Eşti bine?

Exceptând faptul că simţea atingerea degetelor lui frecând prin catifeaua groasă, două cămăşi de corp şi un corset, era bine. Foarte bine.

— Cidrul unchiului tău e o idee mai tare decât cel cu care sunt obișnuită.

Byron îşi umplu din nou cana şi luă o înghiţitură zdravănă.

— Brandy amestecat cu puţin cidru, mai degrabă decât invers, constată el cu o plăcere vizibilă. Doar nu avem nimic de făcut care să necesite coordonare.

Fiona sorbi din nou din ceaşcă. Băutura o arse pe gât, apoi în stomac, amintindu-i că o lipie, plus două înghiţituri dintr-o alta, nu reprezentau o masă prea consistentă.

— Să ne întoarcem la subiectul copilăriei tale, îi ceru Byron, instalându-se în colţul lui de canapea.

— Mai bine nu. Ar trebui să ne alăturăm celorlalţi în salon, trebuie să fie aproape ora cinei.

Era ceva sălbatic şi copilăros pe chipul contelui, ca şi cum şi-ar fi aruncat pe fereastră întreaga personalitate – sau cel puţin acele aspecte pe care le observase ea la Londra.

— Nu după ce am făcut atâtea eforturi să mă strecorez aici. În plus, îmi face plăcere conversația asta. Foarte mare plăcere.

Fiona simți un val de roșeață urcându-i pe gât.

— Lord Oakley, spuse ea prudent, ai băut ceva înainte de acel cidru?

— Nu, zise el, sprijinindu-și capul de spătarul canapelei. Nu am băut nimic. Dar aş putea să beau toată carafa aia, aş putea să nu mă mai întorc niciodată în salon. Întoarce capul și o privi în ochi. Nu vreau să fiu sărutat de sora ta din nou. Și asta deși m-am gândit la un moment dat să mă însor cu ea.

— Înțeleg asta.

— Dar nu m-ar deranja dacă m-ai săruta tu, continuă Byron aplecându-se spre ea. Dacă mă mai strigi Oakley o singură dată, am să te sărut eu *pe tine*. Poftim: te-am avertizat.

— Eu nu am să te sărut, exclamă Fiona, retrăgându-se. Nu sărut pe nimeni.

— Și care e motivul acestei abstenențe?

— Asta nu te privește.

Byron se retrase din nou în colțul lui, dând din cap:

— Probabil e genul de informație pe care ai împărtăși-o doar cu cei apropiați. Cu prietenii.

Fiona se simți cuprinsă brusc de sfială, dar nu găsi curajul să-i povestească despre Dugald. Nu încă.

— Eu și Marilla nu ne-am certat în privința jucăriilor, spuse, îndreptându-și din nou privirea spre foc. Nu mă deranja să împart cu ea. Dar când eram copile, sora mea îmi dorea întotdeauna o ramă de portret care îmi aparținea.

Byron întinse un braț pe spatele canapelei; era uluitor cum putea o persoană să nu te atingă... și totuși să te atingă.

— Și ți-o lua?

— Dar eu mi-o luam întotdeauna înapoi.

— Iar rama aceea cuprindea un portret al răposatei tale mame.

Fiona îl simți luându-i în mână o buclă de păr.

— Cum naiba ai ghicit asta?

Se întoarse din nou cu fața spre el, iar părul îi alunecă dintre degete. Simțind un fior de frig în degetele de la picioare, își ridică genunchii la piept și-i înfășură cu brațele.

— Puterea deducției, răspunse el, ridicând din umeri. Presupun că i-ai oferit întotdeauna Marillei ceea ce-și dorea, deoarece sunt convins că nu există prea multe obiecte materiale la care să ții. Nu-mi puteam imagina. decât un singur lucru la care ai fi refuzat să renunți. Iar ea și-l dorea cu atât mai mult cu cât era importantă pentru tine.

Fiona se uită la el pe furiș, dându-și seama că mai exista ceva ce nu i-ar fi oferit niciodată de bunăvoie Marillei... dar el nu îi aparținea și nu avea dreptul asupra lui. Era un gând înspăimântător. Îi era și-așa destul de dificil să își revină din mlaștina emoțională în care o aruncase moartea lui Dugald. Nu mai avea nevoie și să se îndrăgostească de acel nobil chip și misterios.

— Era o ramă *foarte, foarte* frumoasă, spuse ea, dându-și seama că adoptase expresia favorită a Marillei, de-abia după ce o rostise. Lucrată din argint cu perle. Desigur, sora mea era destul de mică atunci când văzut-o prima dată.

Byron se ridică și se apropie de foc, adăugând cu grijă încă doi bușteni în vatră. Privindu-l, Fiona își spuse că probabil făcea totul cu aceeași atenție. Se întoarse la canapea, dar reuși cumva să se așeze nu la un capăt, ci la mijloc, astfel că îi atingeau pantofii cu șoldul. Își atârână din nou un braț pe spătarului canapelei și luă în mână o buclă din părul ei. Neștiind exact cum să reacționeze, tânăra femeie se prefăcu a nu observa.

— Ce s-a întâmplat cu rama? întrebă el.

— A început să fure portretul și să-l ascundă, după care eu îi răscoleam camera căutându-l. În cele din urmă, tatăl meu a aflat despre certurile noastre și a dat comandă la Londra să se facă o copie exactă a ramei, dar cu un portret al mamei Marillei, în locul mamei mele. Ea era, înțelegi, foarte



frumoasă.

— Mama ta trebuie să fi fost extraordinar de drăguță și ea. Care era secretul tatălui tău?

Zări în privirea lui o expresie pe care o recunoscuse deși rareori îi era adresată. O văzuse însă prea adesea în ochii bărbaților atunci când o priveau pe sora ei pentru a nu înțelege exact ce însemna. Contele era probabil beat dacă simțea dorință față de ea. Foarte beat.

— De fapt, mama a fost o femeie obișnuită, spuse ea strângându-și genunchii în brațe.

— Mă îndoiesc. Făcu o pauză scurtă, apoi întrebă: Cum a murit?

— S-a îmbolnăvit de pneumonie într-o iarnă deosebit de rece. Eu eram destul de mică, așa că nu prea am multe amintiri cu ea, dar era foarte afectuoasă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Păr roșcat-închis ca al tău? Primind confirmarea tacită, Byron continuă: Părul tău are toate culorile focului din el, ca niște bușteni strânși grămadă ce ar putea izbucni în flăcări în orice clipă. Și se cârlionțează în jurul degetului meu ca un fir topit. Fără nicio pauză, o întrebă: Ce s-a întâmplat când a sosit tabloul?

— Nimic, spuse tristă Fiona. Sora ei aruncase într-o parte portretul – pictat de Sir Thomas Lawrence după o imagine de mai demult – ca și cum ar fi costat o nimica toată. Încă își mai amintea expresia zdrobită de pe chipul tatălui ei. „Perlele sunt demodate, *papa*, îi aruncase Marilla. Tu chiar nu știi nimic? Jur că locul meu nu e în mocirla asta. Locul meu e la Londra.”

Contele o trase de bucla pe care o ținea în mână, tot așa cum o trăsese și ea pe Marilla de păr în dimineața aceea.

— Lord Oak... El trase mai tare. Byron, spuse ea, ezitând. Această conversație nu este deloc cuviincioasă. Absolut deloc. Nu vreau să te strig pe numele de botez.

— Și de ce nu?

— Fiindcă trăiesc acum un moment foarte bizar, ca

desprins dintr-un basm, iar mâine, sau poate poimâine, ninsoarea va înceta și trecătoarea se va deschide, iar tu vei întoarce la viața ta. Pe când eu mă voi întoarce la a mea.

— Vei veni la Londra la deschiderea sezonului, în martie?

— Nu, zise ea rapid, dându-și seama pe loc că ar fi preferat să moară decât să stea la marginea unei săli de bal să-l privească pe contele de Oakley valsând cu o altă femeie, în timp ce toată lumea ar fi încercat să-i descifreze expresia arogantă. Nu mi-ai plăcut prea mult când te-am văzut acolo.

Contele dădu din cap, părând să înțeleagă.

— Nu ți-aș plăcea nici de data aceasta. Dar n-am putut să ne prefacem că sunt cineva diferit? Agreabil? În fond suntem îngropați aici, spuse el arătând spre ferestrele acoperite de zăpadă și gheață.

— Nu prea am multă imaginație, se scuză ea. Nu văd decât un conte care are o reputație de bărbat foarte pedant, dar aparent și-a pierdut capul. Ar fi altceva dacă eu aș fi Marilla. Dar nu ești vrăjit de frumusețea mea inexistentă, așadar singura explicație pe care o pot găsi pentru flirtul tău e că faci asta pentru a o evita pe sora mea. Constatarea nu mă flatează deloc.

— De ce nu aș putea fi fascinat de chipul tău? Fiindcă, întâmplător, chiar sunt.

Se întinse și turnă din nou cidru în ambele cești.

— Cât de tare e băutura asta? se încruntă ea.

— Ești foarte frumoasă, de o frumusețe tăcută. Ești o floare pe care o vezi doar după ce te îndepărtezi de trăsura și rătăcești pe câmp. Apoi, în spatele unei pietre găsești o floricică albastră, ca o picătură de ocean în mijlocul unei întinderi maronii.

— Dumnezeuule, exclamă Fiona, surprinsă de acest val de lirism. Poate că ai totuși ceva în comun cu lordul Byron.

— Nici vorbă, spuse el, curbandu-și buza. Individul duce o viață de moravuri ușoare și își merită din plin notorietatea pe care și-a câștigat-o.

— Reputația e enorm de importantă pentru tine, din câte am auzit.

— Un caracter excelent e cea mai importantă binecuvântare pentru un om, replică el, dând impresia că repeta o frază auzită de nenumărate ori.

— E mult mai complicat de atât. Natura publică a caracterului unei persoane poate fi diferită de natura sa interioară, răspunse ea, simțind un junghi dureros în inimă. Doar nu era pe punctul de a se îndrăgosti e un bărbat pe care de-abia dacă îl cunoștea. Cu siguranță simțea *prea* mult. Mai mult decât își permisesese să simtă în ultimii ani, de la acele zile sfâșietoare, oribile, când își dăduse seama că tatăl ei nu o credea în legătură cu Dugald, și nici nu avea s-o creadă vreodată.

Byron își întinse picioarele spre foc. Un buștean crăpă în două, aruncând în aer o pulbere de scântei ce urcară spre horn ca niște particule vii de aur.

— Tatăl meu considera că nimic nu contează în afară de reputație, mărturisi contele, cu privirea ațintită în mâna lui.

— Ar fi fost de acord, deci, cu ruperea logodnei?

— Fără îndoială. Deși trebuie să spun că, la drept fiind, ea a fost cea care a rupt logodna după... după accident.

— Ai iubit-o?

Când rosti aceste cuvinte simți o mică pulsație de dorință sălbatică înfiorându-i gâtul. De ce și-ar fi sărutat Opal profesorul de dans când ar fi putut să-l sărute acest bărbat superb și complex? Era de neconceput.

— Nu, spuse el mohorât. Și, evident, nici ea nu m-a iubit. Dar nu am cerut iubire. Expresia lui arăta clar că era o distincție importantă. Nu am cerut niciodată

— Cred că ar fi trebuit, zise Fiona, înainte să apuce să reflecteze.

Contele se ridică în picioare, apoi se lăsă pe vine în fața căminului, folosind vâtraiul pentru a muta un buștean pe jumătate ars mai aproape de foc. Mișcărilor lui aveau o grație

plină de forță surprinzătoare pentru fizicul masiv.

— Încep să fiu de acord cu tine. Fiona ridică o sprânceană, dar Byron continuă fără a-și întoarce privirea asupra ei. Nici iubirea, nici afecțiunea nu sunt condiții obligatorii pentru căsătorie în rândurile nobilimii. Însă fidelitatea, da. Asta înseamnă reputația unei femei: că nu va ajunge în patul altuia, lăsând un bastard să-ți moștenească domeniul.

— Cred că și bunătatea e importantă, spuse Fiona, gândindu-se la Dugald și la firea lui aspră.

— Bineînțeles. Sănătatea mentală e și ea o calitate de dorit la o soție.

Cuvintele lui aveau o notă de mult umor, însă fără veselie.

— Ai uitat atractivitatea fizică, sugeră Fiona. Din câte am văzut la Londra, bărbații acordă o importanță enormă frumuseții.

Contele tocmai puneă un alt buștean pe foc, dar se răsuci pe jumătate pentru a-i vedea fața.

— De ce faci referire doar la noi? Oare pentru o femeie nu e la fel de important aspectul viitorului soț?

Fiona reflectă la întrebare. Dugald nu fusese arătos, nici pe departe. Bineînțeles că ar fi preferat un bărbat chipeș, dar când tatăl ei îi prezentase cererea în căsătorie, nu-i trecuse nicio clipă prin cap să refuze din acest motiv.

— În general, noi nu avem libertatea de a alege după acest criteriu.

Byron își întoarse din nou privirea spre foc.

— Profesorul de dans începea să chelească. Asta e ceea ce-mi amintesc cel mai clar; felul în care îi lucea capul în partea din spate.

Fără să vrea, Fiona se ridică și făcu un pas în față, până ajunse lângă el, însă descoperi că nu știa ce să facă mai departe. Evident, ținuse la logodnica lui infidelă, oricât de mult ar fi pretins contrariul. Îi puse timid o mână pe umăr. Mâneca ei de catifea era puțin prea lungă, astfel că pliurile

căzură peste brațul lui.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— Nu am ținut la ea prea mult, zise el ridicându-se în picioare.

Poate că spunea adevărul, dar Fiona știa instinctiv că nu ar fi recunoscut niciodată dacă Lady Opal i-ar fi frânt inima.

Byron era un bărbat încăpățânat până în pânzele albe. Bărbia lui pătrătoasă indica o forță îndârjită și masculină pe care o femeie s-ar fi putut sprijini – și cu care s-ar fi putut lupta – toată viața ei.

Se trezi zâmbindu-i ca și cum ar fi fost un prieten adevărat, ca și cum ar fi existat afecțiune sinceră între ei. Cumva, dincolo de orice logică, simțea că tocmai se împrietenise cu un lord englez infatuat, irascibil și ațos. Judecând după expresia din ochii lui, tocmai avusese și el aceeași revelație în același moment.

Apoi privirea lui alunecă spre buzele ei, făcând-o să și umezească emoționată.

— Bineînțeles, spuse ea, vocea răsunându-i cu un glas vibrant ce îi aminti neplăcut de Marilla, bineînțeles că nu ai iubit-o! Cumva reuși să dea întregii fraze o notă obraznică de-a dreptul deplasată. Byron arcui imediat o sprânceană. O lua peste picior, și totuși... și totuși se vedea și o promisiune senzuală în acea privire. Da, șopti ea.

Aristocratul nu vru să-i răspundă, cel puțin nu direct. În schimb întinse mâna și îi scoase unul dintre acele de păr, apoi, înainte să-l poată opri, încă unul, astfel încât coama grea i se revărsă peste umeri.

Byron scoase un sunet gutural ce aducea a fredonat în surdină.

— Ce faci? întrebă Fiona, dându-se înapoi și încruntându-se. Ochelarii îi alunecaseră pe nas; îi împinse la locul lor. Te-am informat deja că nu sunt o persoană potrivită pentru a fi ținta unui flirt, Lord Oakley.

— Iar eu te-am avertizat deja *pe tine* să nu-mi folosești

titlul, rosti el pe o voce guturală.

Exact când Fiona își aminti de amenințarea cu sărutul, brațele lui îi încolăciră mijlocul, iar gura lui coborî spre a ei.

Nu era primul ei sărut. În perioada îmbătătoare de înaintea ca tatăl ei să i-l aleagă pe Dugald de soț, sărutase doi băieți. Ani buni după aceea, își amintise în special unul dintre acele momente. Își amintea chiar și mirosul înțepător al acelor de pin trosnind sub picioarele lor când ea și Carrick Farquharson se opriseră la umbra unui zid de grădină. Nu mai existase și un al doilea sărut. Carrick plecase să lupte în armata Maiestății Sale și nu se mai întorsese niciodată; trupul lui zăcea într-un mormânt pe undeva prin Franța.

Gura lui Byron o mângâie pe a ei făcând-o să perceapă mirosul acelor de pin, ca umbra unei promisiuni. Era ciudat. Nu știa ce să facă nici cu mâinile, nici cu ochelarii ei. Singurul lucru de care era conștientă era un sentiment profund de bine... și unul la fel de puternic de greșală.

— Nu avem voie să facem asta, șopti ea.

El se dădu puțin înapoi, doar atât cât să-i dea jos ochelarii. Susținându-i privirea, îi așează cu grijă pe polița șemineului.

Ceea ce însemna că acum Fiona putea să-i vadă fața mai de aproape. Sprâncenele i se strânseseră într-o expresie de încruntare, încercând să înțeleagă ce se petrecea.

— De ce mă săruți? spuse ea, păstrându-și spatele drept, ca să nu se abandoneze în brațele lui precum o desfrânată. E din cauză că știi despre reputația mea?

— Ai sărutat și tu un profesor de dans?

În vocea lui răsuna o senzualitate leneșă ce o făcu să se dea în spate, deși chipul lui deveni neclar în acel moment.

— Nu.

— Atunci cum ai ajuns să-ți pierzi reputația? Nu că aș crede un asemenea zvon, căci orice neghiob și-ar da seama că, în familia ta, nu tu ești cea care împarte săruturi ca pe bomboane.

— Pe logodnicul meu îl chema Dugald, începu ea, apoi

inspiră adânc, dar el o întrerupse.

— Un nume îngrozitor.

Cuvintele începură să-i clocotească în piept, dar nu deschise gura pentru a-i mărturisi povestea vrejului de iederă, a ferestrelor și a unei reputații atât de pătate încât se făcuse de ocară în tot ținutul. Adevărul era că tânjea după un alt sărut, doar încă unul, înainte ca el să afle adevărul și să-i întoarcă spatele dezgustat.

Când ea nu spusese nimic, Byron îi prinse fața între degetele lungi, cu atenție – cu la fel de multă atenție cum făcea orice altceva. Însă când își lipi gura de a ei, sărutul lui nu mai avu nimic controlat. Fiona își despărți buzele fără a mai sta pe gânduri, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui și ridicându-se pe vârfuri.

Fu un sărut primejdios, profund și sălbatic și *fericit*. Simțea în gura lui gustul acelei încântări bruște și vii, la fel de clar ca și cum ar fi spus-o cu voce tare.

Conștiința plăcerii lui reverberă în stomacul ei, prinzându-se într-o fierbințeală ciudată ce o făcu să se înfioare. Peste o clipă se trezi sărutată cu o asemenea patimă, încât capul îi căzu pe spate.

Era întuneric în spatele pleoapelor ei închise. Se concentră să-i simtă gustul și mirosul și felul în care un sărut se topea în altul, săruturi ce o făceau să tânjească și să gâfâie ca și cum ar fi alergat, dar nu fugind de el – ci spre el, tot mai aproape de el.

Brațele ei îi cuprinseseră mai strâns gâtul, apoi mâna lui îi alunecă pe spate și o trase spre el, lipind-o de corpul viguros. Ca și cum ar fi fost important pentru el ca Fiona să-i simtă întreaga tărie.

Limbile li se împletiră, iar Fiona își strecură degetele în părul lui scurt. O parte din ea era încremenită, nevenindu-i să creadă că un conte englez cu părul blond-deschis și un corp musculos o săruta pe ea. Făcând-o să se simtă moale, gata să se topească, și arzând de nerăbdare. Făcând-o să tânjească după mai mult.

Acel gând fu urmat îndată de un val de panică. Ea – *Fiona* – nu își permitea să tânjească după nimic. Nu-și permisesese niciodată. Ar fi căzut pradă nebuniei. Își păstra sănătatea mintală având grijă să nu-și dorească niciodată ceea ce nu putea avea, recunoscând că viața presupunea limitări practice.

A tânji ar fi însemnat să admită că și-ar fi dorit ca mama ei să nu moară, ca tatăl ei să țină mai mult la ea, să nu-l fi întâlnit niciodată pe Dugald, ca oamenii să o fi crezut... Ar fi însemnat suferința și disperarea gândului că își dorea copii, că își dorea un soț, că...

Panica avu un efect la fel de copleșitor ca un val de apă rece spărgându-se deasupra ei. Se dădu înapoi într-o clipită.

— Nu pot să fac asta, spuse ea, cu vocea transformându-i-se într-un chițait când ridică privirea spre Byron și își dădu seama că *a tânji* nu era un cuvânt destul de elocvent pentru a-i descrie trăirile. Părea să fi căzut pradă unei adevărate nebunii, deși nu-l cunoștea aproape deloc. În încercarea de a se salva, întinse mâinile și, sprijinindu-le pe pieptul lui, îl împinse. Simți jocul mușchilor lui sub degete, ceea ce nu făcu decât să-i intensifice teama. Byron nu se dădu înapoi nici măcar pas. Eu nu sunt așa, gemu Fiona, auzindu-și respirația chinuită. Eu nu fac așa ceva. Știu că am o reputație îngrozitoare, dar nu sunt... nu sunt o târfă!

— Nu aș crede niciodată așa ceva! spuse el, rapid și pe negândite, și o parte din ea îi văzu pieptul ridicându-se și coborând la fel de rapid ca al ei, ceea ce îi dădu un sentiment de triumf.

Ea, Fiona Chisholm, o fată oarecare, nu îi era cu totul indiferentă.

Chiar și așa, se dădu în spate încă un pas. *Refuza* să-și permită să-l dorească. Nu era al ei. Nu ar fi putut niciodată să fie al ei.

— Nu, repetă ea. Percepându-i nehotărârea din voce, Byron o privi cu ochi aprinși de fierbințeală. Nu conta că el nu putea fi al ei; evident, el își închipuia că o putea avea...



Nu, icni Fiona. Era o neghiobie chiar și să-și imagineze că nobilul conte de Oakley s-ar fi putut gândi să facă dintr-o scoțiancă de rând aleasa lui. Posesivitatea din ochii lui însemna probabil că intenționa să o ia pe post de amantă. Nu sunt o femeie stricată, rosti ea mai multă forță acum. *Nu* sunt. Chiar dacă sunt scoțiancă și... și nu sunt frumoasă.

— Ba *ești* frumoasă.

Fiona se zgâi la el, mută de uimire, căci avusese dintotdeauna încredere în ea și în judecata ei. Toată viața. De-abia împlinise șase ani când descoperise că tatăl era slab. Avea zece ani când își dăduse seama că Marilla era în permanență furioasă – prea furioasă pentru o soră iubitoare. Șaisprezece când aflate că Dugald era un bătauș grosolan. Iar ceea ce vedea pe chipul acestui bărbat, pe chipul acestui om aproape străin, era încredere, dorință și dor. După ea.

— Nu, șopti ea. Nu poți s-o faci.

Byron se întinse din nou după ea.

— O fac deja, spuse el pe o voce plină de încredere.

Fiona se zvârcoli să se elibereze înainte ca buzele lui să le poată atinge din nou pe ale ei, aruncând-o în acel ocean de disperare fierbinte și sălbatică.

— Este o nebunie, se răsti ea, punându-și mâinile în șolduri. Ar trebui să te controlezi mai bine, în loc să-ți exersezi vicleșugurile de seducție cu o... cu o fecioară ca mine. Fiindcă era fecioară, chiar dacă nu o credea nimeni. Nu sunt disponibilă să-ți astâmpăr dorința.

— S-o *astâmperi*?

Văzu râsul licărindu-i în ochi, alături de acea strălucire profund tulburătoare ce îi trăda pasiunea.

— Cum vrei să-i spui, zise ea fluturând nerăbdătoare din mână. Nu sunt o femeie stricată pe care s-o poți încăleca doar fiindcă ușa e încuiată. Nu ești primul care încearcă să profite de mine, să știi. Și n-ai să reușești!

Era cu totul altă situație față de cea în care Dugald încercase să urce la fereastra ei, dar îi făcea bine să strige. Expresia surprinsă de pe fața lui era și ea neprețuită.

— Nu aş fi încercat să profit de tine, spuse el întunecându-se la faţă.

— Atunci de ce e încuiată uşa? îl sfidă ea.

— Ca s-o țin departe pe nenorocita pe soră-ta! Nu avea nicio legătură cu faptul că ne aflam noi doi înăuntrul. Se duse la uşă şi o descuie, dar când se întoarse, nu mai era iritat. Semăna cu un băieţel bucuros: Graţie acestei încuietori, tocmai mi-am dat seama că ți-am distrus *într-adevăr* reputaţia, spuse, părând încântat de el însuşi. Am stat încuiaţi într-o cameră împreună. Vom fi nevoiţi să ne căsătorim. Aşa ar proceda un gentleman.

Porni spre ea cu o expresie concentrată în priviri.

— O! strigă ea frustrată, dându-se înapoi. De ce te-ai schimbat aşa? Nu te înţeleg!

— Am hotărât azi după-amiază că vreau să fac o femeie să se îndrăgostească de mine.

— Deci sunt subiectul unui experiment? Intenţionezi să abordezi pe rând toate domnişoarele din preajmă?

— Nu.

— Atunci ce naiba faci? strigă ea exasperată. Nu cred nici cât negru sub unghie că intenţionezi să-mi distrugi reputaţia şi să mă iei de soţie, din simplul motiv că reputaţia mea e deja distrusă. E foarte răutăcios din partea ta să faci astfel de glume cu o femeie ca mine, care nu are nicio şansă de a se căsători.

— Presupun că am înnebunit. Byron se întinse şi o prinse în braţe. De fiecare dată când te ating, îi şopti el, aproape atingându-i buzele, simt că tu eşti femeia pe care am căutat-o toată viaţa, chiar dacă nu am recunoscut, nici măcar în sinea mea, că asta caut.

În ciuda voinţei ei, Fiona îşi simţi buzele devenind moi, iar el acceptă invitaţia, atrăgând-o într-un sărut ce o făcu să se simtă moale şi feminină, toate acele attribute care ei îi *lipseau*.

Mai mult decât orice, fu un sărut posesiv, genul de sărut pe care un bărbat i-l oferă femeii pe care e hotărât să o

facă a lui, acum și pentru totdeauna... Nebunie sau nu, toate instinctele îi spuneau că Byron era sincer: voia să se însoare cu ea. Și voia să se culce cu ea. Dorința fizică i se strecură în corp ca un drog, făcând-o să se clatine în brațele puternice. Byron gemu adânc, gutural, și o trase și mai aproape.

— Nu putem, gemu ea, cuvintele ieșindu-i într-un hohot de plâns. Nu ți-am spus...

— Vei fi o contesă minunată.

Mâinile lui o mângâiară încet pe spate, făcând-o să simtă că pielea i se trezea la viață de-abia după ce o atingea el.

— Ba nu, ba nu, gâfâi ea, nevenindu-i să creadă că purtau o asemenea discuție. Nici măcar nu ne cunoaștem unul pe celălalt.

— Nici pe Opal nu o cunoașteam, după cum e cât și poate de clar, zise el, cu privirea incandescentă de dorință și lăsându-și mâinile...

— N-ar trebui să mă atingi acolo, reuși Fiona să îngaime.

Mâinile lui se strânseseră pe fundul ei, apoi alunecară în sus spre șolduri.

— Îmi plac rotunjimile tale, spuse el răgușit. Promit să-mi petrec cel puțin patruzeci de ani învățând să te cunosc.

— Știu de ce spui asta, zise ea, încercând să-i ignore atingerea, fără a putea totuși să se îndepărteze.

— Fiindcă ești încântătoare?

— Fiindcă ai decis că Lady Opal n-a făcut decât să-și însceneze afecțiunea față de profesorul de dans. Puteai să tolerezi trădarea când credeai că e îndrăgostită de un bărbat, dar acum te simți jignit.

— Ai gust de mere, remarcă el, ignorându-i comentariul și asediindu-i din nou gura.

Fiona se lăsă copleșită de pura plăcere a sărutului. Erau o adevărată fericire aceste săruturi, felul în care limbile lor se jucau împreună, felul în care o ținea, ca și cum ar fi fost prețioasă și frumoasă, când ea nu era nicidecum astfel.

De data aceasta el fu cel care se dădu înapoi:

— Știu destule despre tine, Fiona.

— Nu știi nimic, rosti ea tremurător.

— Ești foarte inteligentă și îți place să citești. Depuse un sărut pe sprânceana ei stângă. Ești extrem de bună la suflet, chiar și cu sora ta, care ar pune la grea încercare generozitatea oricui. Iubești profund și ești foarte loială. Nu îți face plăcere compania neghiobilor, dat ești politicoasă din instinct. O sărută pe sprânceana dreaptă, iar mâinile i se strânsură pe șoldurile ei: Ai niște curbe superbe. Părul tău are ape roșcate care-l fac să semene cu cea mai prețioasă bijuterie din lume. Vreau să te îmbrac în rubine. Vreau să te văd întinsă pe patul meu, purtând doar un colier de rubine.

Fiona se simți ca prinsă într-un vis. Privirea lui Byron era arzătoare. Fiecare cuvânt venea din suflet. Și nu avea habar, absolut deloc, de ceea ce i se întâmplase.

Își îndreaptă umerii, adunându-și tot curajul pentru a străpunge micuța vrajă ce îi învăluisse pe amândoi când ușa bibliotecii se deschise brusc.

Se răsuciră pe călcâie și îl văzură pe domnul Garvie stând în prag.

— Cina se servește peste o oră, îi anunță el pe obișnuitul ton mohorât. Așa că dacă vreți să vă aranjați, ar fi bine să vă apucați de treabă.

— Scuză-mă, spuse Fiona și, ca o adevărată lașă, fugi.

Simți lacrimile izvorându-i când urcă scările. Totul era atât, atât de nedrept! Byron suferea, fără îndoială de un fel de nebunie de moment. Dar o privise cu o asemenea expresie... și îi spusese acele lucruri... lucruri pe care nu crezuse că avea să le audă vreodată de la cineva.

Era o cruzime că nu putea să devină soția lui. Se surprinse nutrind un gând plin de ură la adresa lui Dugald, înainte de a-și reveni.

Simțea un gol în piept, ca și cum ar fi existat un motiv fizic pentru durerea localizată acolo. Era absurd. Nici măcar nu-l cunoștea pe Byron. Chiar dacă el hotărâse că o cunoștea

pe ea, Fiona nu știa decât că era un bărbat ridicol de chipeș, un conte englez care fusese părăsit de logodnica lui și care, dintr-un motiv destul de inexplicabil, hotărâse s-o aleagă pe post de înlocuitoare, deși ea spusese de cel puțin de trei ori că reputația ei era distrusă.

— Aș dori o baie, îi spuse unui servitor pe care îl întâlni în hol.

Acesta dădu să protesteze, dar Fiona îi aruncă o privire de tigru, făcându-l să dea înapoi:

— Ai să ratezi cina, îi aruncă el, când să plece.

Fiona spera că avea dreptate.

## Capitolul 14

Taran nu folosea sala cea mare pentru a servi cina din cauza furtunii cumplite ce se strecura prin ferestre și se făcea stăpână în încăperile spațioase. Vântul urla după colțuri și se năpustea pe sub uși, menținând aerul rece și în permanentă mișcare.

În schimb, cina avea să fie servită în anticamera pe care o folosiseră pentru toate mesele. Era mică și veselă; un băiat fusese însărcinat să țină focul aprins acolo toată ziua. Ferestrele mici cu cercevele erau acoperite cu un strat atât de gros de zăpadă și gheață, încât vântul nici măcar nu le putea face să zdrăngăne.

Byron se schimbă în ținuta de seară și se întoarse la parter cu mult mai repede decât îi stătea în obicei, se apropie de o fereastră și privi noianul alb ce împiedica vederea furtunii. Trecuseră mai bine de zece ani când începuse să facă vizite iarna la Finovair, și nu-și amintea să mai fi văzut vreodată zăpada înălțându-se în troiene chiar atât de mari în curte.

Fiona era complet diferită de Opal. Ea nu își ferea ochii de ai lui; îi râdea drept în față. Nu părea niciodată să nu știe

ce să spună. Rostea pur și simplu ceea ce gândea. Conteles nutrea un sentiment imens de *bine* chiar și atunci când se gândea la licărirea poznașă din ochii ei.

Ea nu l-ar fi mințit. L-ar fi luat peste picior, s-ar fi certat cu el și probabil l-ar fi înfuriat, dar nu l-ar fi mințit niciodată.

Și îi povestise despre cum furase Marilla portretul mamei sale. Poate că dacă el și Opal ar fi purtat o discuție sinceră, ea i-ar fi spus că nu era interesată să devină soția lui. Nu ar fi fost nevoită să însceneze acea poveste cu profesorul de dans pe jumătate chel.

Dacă, în schimb, Fiona ar fi fost cea care să decidă că nu voia să se mărite cu el, i-ar fi spus-o direct, în față. „Să presupunem că am fi logodiți” – un fior ciudat de căldură i se formă sub osul pieptului la acest gând. I-ar fi plăcut să-i pună un inel pe deget. Un inel care să le arate celorlalți că tot ceea ce ținea de ea – de la nasul ei mic și dulce la șoldurile rotunde, până la expresia uluită din ochii ei superbi – totul era *al lui*.

Strict ipotetic, dacă ar fi fost logodit cu Fiona, iar ea ar fi hotărât să-l părăsească, nu ar fi făcut-o printr-o scenă dramatică. Probabil s-ar fi mulțumit să-i arunce o privire întunecată și să-i spună că era stupid și gelos...

Gelos? El nu fusese niciodată gelos. Căsnicia nu avea nicio legătură cu gelozia. Ținea de respect și promisiuni. Dar apoi reflectă o clipă și își dădu seama că un ceaun clocotitor i se aprindea în piept la simplul gând că un profesor de dans s-ar fi putut apropia de Fiona.

Un asemenea raționament era nebunesc. Își sprijini fruntea de fereastră înghețată, doar ca să verifice dacă nu cumva visa, însă constată că sticla îi dădea senzația așteptată de frig. Fu cuprins de un sentiment de calm profund împletit cu exaltare. Avea s-o facă: avea să se însoare cu Fiona Chisholm și să aibă o contesă cu ochelari, sinceră și frumoasă. Probabil avea să fie și o mama bună, dar, la drept vorbind, nici că-i păsa.

Dacă s-ar fi dovedit o mamă rea, aveau să angajeze o doică. Ei bine, normal că aveau să angajeze o doică. O voia doar pentru el. Ca să poată...

Ca să nu fie singur. Ca să aibă o prietenă, o amantă și o soție, toate în aceeași persoană. Exaltarea i se intensifică. Cum putea fi atât de norocos?

El nu era niciodată norocos.

Ușa se deschise, iar Byron se întoarse cu inima bubuind. Nu era Fiona. Era Marilla, cu sânii de-abia ținuți în frâu de un paspoal de dantelă, iar ochii ei se luminau când îl văzu.

— Ai dispărut azi după-amiază! îl mustră ea, îndulcind dezaprobarea cu un chicot de râs indulgent.

— Mi-am petrecut vremea în bibliotecă, spuse el, privind-o cu atenție.

Marilla pornise spre el, legănându-și șoldurile, dar încremeni pentru o clipă. Apoi zâmbetul ei deveni și mai larg.

— Dar nu cumva acolo se ascundea sora mea, Fiona! Evită atât de mult compania celorlalți, să știi. I-am promis că am să pun pe cineva să-i ducă niște ceai, ca să nu se mai teamă că s-ar face de râs cu lipsa ei de maniere în societate.

— Eu n-am observat niciun fel de timiditate, spuse el trăgându-i politicos un scaun.

Simți fericirea vibrându-i în piept doar fiindcă venise vorba despre Fiona. Era ridicol. Absolut stupid. Ca genul de infatuare de care sufereau băiețandrii. Crezuse că își dorea să facă o femeie să se îndrăgostească de el, însă căzuse el în capcană. Exact ca un băiat zăpăcit, se trezi rânjindu-i Marillei.

— Fiona nu are prieteni, preciză aceasta, arătând spre unul de lângă ea. Dacă tot am hotărât să renunțăm la titluri, Byron, sper că vei rămâne lângă mine.

Îi oferă un zâmbet generos, însă toate zâmbetele Marillei erau generoase.

Contele se așeză, gândindu-se la vorbele pe care tocmai le auzise. Tânăra de alături nu înțelegea. Fiona era amuzantă

și spirituală și cu totul încântătoare. Bineînțeles că avea prieteni. Sau poate că totuși nu avea prieteni... poate că era la fel de profund însingurată cum era și el.

— Și totuși, unde e sora ta? întrebă el, păstrând un ton relaxat.

— Fiona nu are nici urmă de respect față de servitori. A cerut să i se pregătească o baie, cu puțin timp în urmă, deși nu e ușor pentru bătrânii ăștia să care apă fierbinte pe scări. Marilla își lăsă o mână să alunece peste a lui și se încruntă cu o expresie de seriozitate înrourată. Habar nu are cum să administreze o gospodărie mare. Tatăl meu a avut grijă să fiu instruită în artele necesare unei castelane. Una dintre cele mai importante reguli e că stăpâna casei trebuie să-i respecte pe cei aflați în serviciul ei. Însă Fiona a cerut să mănânce separat, ba, deasupra, să mai facă și baie! Își dădu ochii peste cap. Ea face baie în fiecare zi, fără să-i pese cât e de greu să tot cari pe trepte găleți cu apă fierbinte.

Byron se gândi mulțumit la instalațiile moderne pe care le adăugase casei lui cu doi ani în urmă. Apoi se gândi la Fiona așezată în cada lui, învăluită în aburi, cu părul ei superb încrețindu-se în inele mai mici, cu pielea ei catifelată înroșindu-se... Se grăbi să-și pună șervetul de masă în poală.

Ușa se deschise și Bret își făcu apariția, alături de logodnica lui, râzând amândoi. El își ținea mâna pe spatele Catrionei, iar felul în care o privea vibra cu atâta dorință încât... ei bine, cei doi erau la fel de necuviincios de intimi cum fuseseră și cu o seară în urmă, dar acum Byron îi privea cu alți ochi, urmărind nu expresia Catrionei, ci pe cea a lui Bret.

Voia să-și așeze mâna pe spatele Fionei, deasupra șalelor ei. Nu se gândise niciodată la acel gest, dar acum pricepea posesivitatea exprimată de acea atingere ușoară. Voia s-o conducă pe Fiona la un scaun, apoi să se așeze lângă ea, puțin prea aproape, și să se țină de mână pe sub masă, așa cum făceau acum Bret și Catriona. Voia ca, atunci când o conducea la cină, ea să aibă buzele învinețite de



atâtea săruturi, precum Catriona. La naiba, voia să i se alăture în baie și...

După ce o lua de soție, desigur.

Vocea Marillei îi întrerupse gândurile din nou. Aceasta îi prinsese strâns antebrațul cu degetele și se aplecase în față, spunându-i ceva Catrionei:

— O, la fel credem și noi, gânguri ea. Eu și Byron tocmai discutam despre sarcinile dificile pe care le presupune administrarea unei gospodării mari. Acest mic sejur bizar la Finovair a reușit atât de mult să ne apropie unii de alții! Sunt încântată să știu că am fost de față când ducele și ducesa de Bretton s-au îndrăgostit. De-abia aștept să le povestesc prietenelor mele.

Byron își retrase brațul, în vreme ce Bret îi aruncă privire ce afirma, limpede ca lumina zilei, că Marilla nu avea să pună piciorul nicăieri în apropiere de ducatul de Bretton. Oakley îi răspunse cu un rânjel, apoi văzu uimirea crescând în ochii lui Bret.

Vechiul lui prieten nu înțelesese încă ce se petrecea. La naiba, nici el nu prea înțelesese. Nu știa decât că întreaga ființă îi era sub tensiune, așteptând ca Fiona să iasă din baie și să li se alăture la cină.

Taran intră valvârtej pe ușă, urmat de un șir de servitori încărcăți cu tăvi.

— Lady Cecily va lua cina în camera ei, anunță el cu vioiciune.

Robin nu se vedea pe nicăieri: probabil se ascundea în camera lui. Iar Fiona tot nu apăruse.

Bătrânul lord se așeză la masă și se încruntă dintr-odată spre Marilla.

— Ține-ți mâinile la locul lor, fetițo. Tatăl tău nu ar fi acord.

Byron își dădu seama că Marilla își încârligase din nou degetele pe brațul lui. Aceasta îi aruncă lui Taran un zâmbet arogant și, în loc să se conformeze îndemnului, se mută și mai aproape, rostind cu o voce vibrantă: Byron, povestește-

mi, te rog, despre castelul tău.

— Nu am niciun castel, rosti el calm.

— Ce păcat, oftă Marilla. Dar presupun că ai putea oricând să cumperi unul dacă ai dori.

— Nu, replică Byron, surprinzând privirea lui Bret. Acesta încerca să nu râdă, dar nu prea reușea. N-aș putea. Castelele sunt destul de rare în Anglia.

Chiar fără a o privi pe Marilla, știu că se bosumflase.

— Ce mare păcat! E prima dată când stau într-un castel și mi se pare foarte, foarte fermecător. E atât de impunător... atât de mult mai mare decât majoritatea caselor!

Bineînțeles, nu o interesa decât mărimea, își spuse Byron răutăcios.

— Sora mea e foarte retrasă, îi informă Marilla pe cei prezenți când ajunseră la felul al doilea, iar farfuria din stângă lui rămase în continuare goală. Cel mai probabil a pierdut curajul, și va mânca în cameră. Desigur, trebuie să continuăm fără ea. La noi acasă, eu și tata uităm adesea că mai e și ea prin preajmă.

Byron tocmai reflecta asupra vieții de familie pe care dusesse Fiona, când aceasta intră în încăpere și ocoli masa pentru a ajunge la scaunul liber.

Părea puțin cam palidă, dar îi salută cordial pe meseni. Lui nu-i plăcu însă deloc s-o audă:

— Bună seara, Lord Oakley.

— Credeam că am convenit să nu mi te adresezi cu numele de Oakley, îi șopti el pe când îi trăgea scaunul și o ajuta să se așeze.

Declarația lui nu trecu neobservată. Chiar și conversația semicochetă a Marillei cu Taran – femeia nu părea capabilă să poarte o discuție fără subînțelesuri – încremeni în mijlocul frazei.

Fiona, care tocmai se așezase, înlemni și se coloră ușor în roz. Părul îi era umed de la baie, iar fața îi era încadrată de bucle fermecătoare aranjate cu agrafe. Bret își plimbă rapid

privirea între chipul ei și cel al lui Byron, apoi se aplecă să-i șoptească ceva Catrionei. Pe fața lui înflori un rânjet uriaș.

Byron nu voia decât să lămurească totul. Îl luaseră în stăpânire cele mai fericite emoții din viața lui și era hotărât să le împărtășească, în pofida țintei acestor sentimente. Oare Fiona chiar putea crede că era în stare să o sărute – așa cum o sărutase el – fără nicio intenție serioasă?

Se aplecă și depuse un sărut rapid pe buzele ei, apoi un altul pe buclele ei umede, pentru a fi tabloul complet. Fiona rămase rigidă ca o statuie, părând că uitase să respire, și afișând o expresie... îndurerată?

— Ei bine, standardele de politețe ale acestei adunări s-au cam prăbușit, nu-i așa? remarcă Marilla strident din cealaltă parte a lui Byron, cu vocea tremurând de furie.

— Marilla, șopti Fiona.

— Înțeleg că trebuie din nou să-mi protejez sora de poftele rușinoase ale unor bărbați de nimic, strigă Marilla, ignorându-i rugămintea. Nu-i de ajuns că e etichetată drept târfă dintr-un colț în celălalt al Scoției? Mai trebuie ca și *dumneata*, Lord Oakley, care ai oarecare pretenții de a te da drept model de bună-cuviință, să-ți manifesti atât de fățiș disprețul față de ea? Sărutând-o în public! Când știi cât se poate de bine că un bărbat cu origine atât de nobilă ca a dumitale nu ar lua-o niciodată de soție? Rușine să-ți fie, Lord Oakley, rușine să-ți fie!

Byron fu atât de uluit, încât se holbă la Marilla preț o clipă, observând sclipirea crudă de furie din ochii ei. Apoi se întoarse lent către Fiona. Etichetată drept târfă? *Fiona*?

Aceasta devenise albă ca varul. Când privirile li se întâlniră, ea ridică bărbia:

— Ți-am spus în repetate rânduri că am o reputație proastă. Se pare că nu m-ai crezut.

— Da, dar i-ai spus și că logodnicul tău și-a pierdut viața căzând de la fereastra camerei tale? țipă Marilla.

La auzul acestora, Taran își împinse scaunul în spate și ocoli cu pași grei masa. Întinse o mână și o trase pe Marilla

în picioare.

— Tu și cu mine, fetițo, o să purtăm o discuție serioasă fiindcă e evident pentru toată lumea că frumusețea care o porți pe chip nu ți se regăsește și în inimă. Te porți ca un mic monstru răutăcios, așa să știi. Înainte ca Marilla să apuce să mai spună ceva, o târî până la ușă, o deschise și ieșiră valvârtej pe coridor.

— Îmi pare rău, îi spuse Fiona lui Byron, cu ochii ei verzi marcați de o gravitate monastică. Am tot încercat să-ți spun ce s-a întâmplat.

— A căzut de la fereastra ta? repetă Byron, așezându-se în cele din urmă și el.

Simți toată bucuria scurgându-i-se din corp. Avea impresia că redevenise un automat de alamă, un bărbat pe jumătate mort, așa cum fusese când sosise în Scoția. O dublură a tatălui său. Evident, femeile erau creaturi dominate de dorință, așa cum îl avertizase tatăl său, până și scoțiențele suave ce păreau învăluite în prospețime și inocență.

Se lăasă o tăcere de moarte în jurul mesei. Fiona confirmă din cap:

— Da. Logodnicul meu, Dugald, și-a pierdut viața în urma unei căderi de la înălțime. Întreaga Scoție știe sta. Sunt sigură că prietenii noștri de la această masă vor binevoi să uite implicațiile celor spuse de tine cu o clipă în urmă.

Plecându-și capul, își întinse șervețelul în poală.

— Eu nu am crezut niciodată povestea asta, rosti Catriona cu o notă de ferocitate în voce, și nici mama mea n-a crezut-o. Ea vorbește în cunoștință de cauză căci i-a fost nașă lui Dugald. Cum i-a putut trece prin minte unui individ gras ca un porc să se cațere pe un vrej de iederă?

— Fereastra era acolo, la fel și iedera, și, din nefericire, la fel și Dugald, spuse Fiona. Da, aș dori niște friptură, te rog. Catriona, cu ce jocuri v-ați ocupat în după-amiază?

Catriona păru că ar fi vrut să-i ia apărarea în continuare, dar cedă în fața expresiei rugătoare de pe chipul

prietenei sale.

Byron îndură încă trei feluri de mâncare fără a spune un cuvânt. După o vreme se întoarce și Taran, părând mulțumit de el însuși, dar Marilla nu-și mai făcu apariția. Byron simțea căldura brațului Fionei, aproape de al lui, deși nu se atinseră niciodată, nici măcar din greșeală. Conversația se derulă greoi până când cineva aduse în discuție, într-un final, subiectul poeziei lui Robert Burns, care provocă o dezbatere aprinsă.

— Plin de aere ca burduful unui cimpoi, strigă Taran, în replică la laudele aduse de Catriona poetului.

— Mie îmi place destul de mult poezia despre cum își va iubi logodnica până când pietrele se vor topi la soare, murmură Bretton, privind-o (desigur) pe Catriona.

— Până clepsidra vieții s-o goli, îi șopti ea drept răspuns, dar Byron o auzi.

După aceea, rămase pur și simplu nemișcat, reflectând. Reflectând cu adevărat.

Dacă tatăl său n-ar fi fost mort deja, gândul că o femeie cu reputație rușinoasă ar fi putut deveni contesă de Oakley l-ar fi ucis. Nu știa ce ar fi crezut mama lui, fiindcă, după ce fugise cu unchiul, nu mai vorbise niciodată cu ea.

Dar întrebarea era, evident, ce anume credea el?

Fiona era în continuare palidă, dar participa la conversația despre Burns. O văzu vorbind și chiar râzând

Taran spuse ceva cu totul scandalos, fără a-i arunca măcar o singură privire.

Se simțea ca și cum ar fi văzut pentru o clipă paradisul, apoi acesta îi fusese smuls din mâini. Cum ar fi putut să-și facă de rușine numele atât de vechi? Să pângărească amintirea tatălui său într-o asemenea manieră? Totul fusese doar o nebunie de moment, atât.

— Ești nebună, îți lipsește o doagă! îi strigă Taran Catrionei care, aparent, găsea mare plăcere în a se război cu el în cuvinte.

Nu Catrionei, ci lui. Lui îi lipsea o doagă, conchise

Byron.

## Capitolul 15

Fiona mai fusese umilită și în trecut. Își aminti când fusese nevoită să asculte o predică despre păcatele lăcomiei trupești, citită la înmormântarea lui Dugald. Dar, alte motive, scena din acel moment era și mai rea. Fusese în stare de șoc în timpul înmormântării și trecuse prin ea ca în transă, nereușind să priceapă că nimeni nu o credea și nimeni nu avea s-o creadă.

Acum era mai matură, iar mintea îi era complet limpede. Nu avea să poată uita niciodată clipa în care în ochii lui Byron dispăruse ultima urmă de căldură. Chipul i se golise de orice expresie, și așa și rămăsese. Era ca și cum și-ar fi pus o mască și nu se mai vedea decât arogantul și orgoliosul conte de Oakley, bărbatul pe care îl privise de departe în sălile de bal din Anglia. Când cina se termină în sfârșit, spre ușurarea ei, Fiona se scuză și urcă în fugă scările. Deschise ușa camerei și o găsi pe Marilla așezată pe pat. Simți un gust acid ridicându-i-se în gât. Nu putea – chiar *nu trebuia* să suporte o conversație cu sora ei în acel moment.

Fără un cuvânt, se îndreptă direct spre șifonier și scoase mantia căptușită cu blană pe care o purtase la concursul de aruncat bușteni. Părea a fi la fel de veche precum dulapul și, posibil, îi aparținuse înseși reginei Elisabeta, dar avea să-i țină de cald.

— Trebuie să-mi cer scuze, mormăi Marilla. Taran a insistat.

— Se acceptă, zise Fiona fără a se obosi să-i arunce privire. Mă duc la trăsură să-mi caut săculețul de mână. Sunt sigură că trebuie să fie acolo.

— Ce tot vorbești? Vrei să ieși în ninsoare?

— Trăsura e în grajd.  
— Spune-i pur și simplu unui valet să ți-o aducă!  
— Mi-ar prinde bine niște aer proaspăt. Culcă-te fără mine.

— Nu poți să faci prostia de a ieși pe furtuna asta! Te-ai bosumflat, Fiona, iar asta e o reacție foarte neplăcută și imatură. Mi-am cerut totuși scuze.

— Există o frânghie care duce de la bucătărie la grajduri. Domnul Garvie mi-a pomenit despre ea în prima noapte. Aproape că adăugă „Așa că nu-ți face griji pentru mine”, dar cuvintele îi pieriră pe buze. Se săturase să se poarte ca și cum ar fi existat și altceva între ele în afară de duhoarea urii Marillei.

— Îmi pare sincer rău că i-am spus contelui despre moartea lui Dugald, șopti sora ei. Fiona descoperise o pereche de mănuși care, deși vechi și crăpate, erau căptușite cu blană, la fel ca mantia. Nu mai avea nevoie decât de niște încălțări mai călduroase decât pantofii ei de bal. Începu să scotocească pe fundul dulapului. Cumva ignori ceea ce tocmai am spus? Întrebă Marilla ridicând puțin tonul.

Fiona dăduse la iveală ceva ce aducea cu o perechi solidă de cizme; ieși din dulap, se îndreptă de spate și se întoarse. Sora ei o privea cu o expresie de sfidare înlăcrimată.

— Nu, spuse ea. N-o să fie niciodată în regulă. După ce se va termina blestemata asta de furtună, am să mă mut în propria mea casă. Va fi mai ușor pentru toată lumea. Tata poate să-ți angajeze o damă de companie pentru sezonul următor.

Marilla se zgâi la ea, cu gura larg căscată.

Fiona își trase cizmele, apoi mănușile. Probabil arăta ca o cotoroanță bătrână îmbrăcată într-o blană de urs luată pe dos. Dar când aruncă o privire în oglindă, nici măcar nu-și văzu propria reflexie: în schimb, zări ochii albaștri ai lui Oakley. Aveau o culoare fantastică; nuanța cerului într-o zi de vară, când stătea culcat pe spate într-o poieniță.

— La revedere, spuse, ieșind și închizând ușa în urma

ei.

— N-a fost cu intenție! țipă Marilla după ea.

Fiona merse mai departe, ca și cum n-ar fi auzit-o, și coborî scările, apoi se îndreptă spre bucătărie.

Se opri doar cât să ia un sac cu mere și o sticlă de vin de la servitori. Merele erau pentru cai, iar vinul era pentru ea. Nu mai băuse niciodată fără măsură. O lady nu se îmbăta niciodată. Dar ea nu era o lady. Era compromisă, compromisă, compromisă.

Ninsoarea viscolită o lovi ca o palmă, ca un țipăt transformat într-un fenomen material. Îndepărtându-se de căldura bucătăriei și înaintând sub rafalele urlătoare, se simți ca și cum ar fi executat o pedeapsă, dar nu o deranja.

N-ar fi putut suporta să doarmă în aceeași cameră cu sora ei în noaptea aceea. Nici să fie la doar câteva uși distanță de un bărbat care crezuse – chiar dacă pentru puțină vreme – că era demnă să-i devină contesă. Care o sărutase ca și cum... care o sărutase așa. Apoi o privise fără nicio expresie în ochi, ca și cum n-ar fi fost decât femeie străină, dezagreabilă, așezată întâmplător lângă el la cină.

Se aplecă puțin și ținu strâns frânghia în mână. Din fericire, vântul care mătura curtea împingea zăpada în cealaltă parte, așa că încă nu se formaseră troiene, cum avea să se întâmple după ce se potolea viscolul. Un parapet de lemn apăru în fața ei din zidul mișcător de zăpadă, atât de brusc încât se ciocni de ușă.

O clipă mai târziu intră împiedicându-se în grajdul cald și întunecos.

— Cine-i acolo? răsună o voce răgușită. Apoi veni constatarea: Ești femeie!

Fiona confirmă din cap, dându-și jos gluga mantiei și scuturându-se pentru a îndepărta o parte din zăpadă.

— Domnul Garvie a spus că poți să te întorci la castel să te culci, dacă dorești. Eu voi sta doar atât cât să caut săculețul de mână în trăsură, apoi am să te urmez.

— Ba nu las eu nicio *femeie* singură cu animalele mele,



strigă bătrânul.

— Ian șterge-o imediat de-aici! Lătră ea, în voce sunându-i clar accentul scoțian. Întinse mâna și luă felinarul din mâna lui. Hai, du-te, îi porunci cu o smucitură a capului.

— Ce cauți aici? Întrebă el. Nu-i locul potrivit pentru o lady. O să-ți distrugi și ultima picătură de reputație.

Cuvintele lui îi puseră capac.

— Eu nu sunt o lady, țipă ea. Sunt Fiona Chisholm. Îi văzu ochii căscându-se larg și simți un val primitiv de plăcere când constată că o recunoștea după nume. Eu nu am reputație, așa că o să fac orice vreau, a dracului să fiu dacă nu. Aș putea sta aici toată noaptea. N-ai tu ce să comentezi în privința asta.

— Ești dusă cu pluta, mormăi bătrânul, dându-se înapoi. Nu-i cazul să ții la mine ca o piază rea. Să ai grijă cu felinarul, ai înțeles? Nu vreau să-mi găsesc grajdul în flăcări.

— O să am grijă.

În clipa în care ușa se închise în urma lui, Fiona lăsă să-i scape un hohot de plâns. Dar refuza să se scufunde în acel ocean de autocompătimire. Nu avea s-o mai facă niciodată. În schimb porni să străbată coridorul din mijloc al micuțului grajd.

Cei patru cai care fuseseră înhămați la trăsura ducelui de Bretton își întinseră capetele peste porțițele boxelor și nechezară încet spre ea când începu să le ofere mere. Erau superbi, cu boturi moi și ochi strălucitori.

După cei patru armăsari se afla o iapă drăguță și, sfârșit, un cal care își luă mărul precaut din palma el întinsă, cu buzele răsfrânte ca într-o expresie de dispreț.

— Ar trebui să ți se spună Byron, îi spuse ea, mângâindu-i steaua din frunte.

Urechile lui negre fluturară în față și-n spate, apoi, ca și cum ar fi înțeles-o, își sprijini bărbia pe umărul ei. Respirația lui, acum că mâncase un măr, avea un miros dulce.

— Vrei doar un alt măr, îl dojeni Fiona, înghițindu-și

lacrimile.

Îi dădu unul și observă că ajunsese deja la capătul boxelor.

Trăsura ducelui de Bretton fusese adusă înăuntru prin porțile largi. Era atât de mare, încât spatele de un negru lucios al vehiculului părea amenințător în lumina scăzută. Fiona o ocoli, deschise portiera și ridică apatică felinarul, dar nu văzu niciun săculeț.

Un alt șir de boxe, în cea mai mare parte goale, se întindea față în față cu cele pe care tocmai le vizitase. Ultima dintre ele, aflată în capătul din care pornise, găzduia un ponei bătrân. Poneiul se ridică greoi în picioare când se apropie Fiona, cu burta aproape la fel de rotundă pe cât era de lungă.

O lacrimă se scurse pe obrazul tinerei femei, căci autocompătimirea căreia jurase să nu i se abandoneze nu se lăsa ușor învinsă. Nu avea să aibă niciodată un copil, și deci niciun ponei... Chiar și așa, se forță să înceteze după un singur hohot tremurător. Se strecură în boxă lângă patrupe, care mănca un măr, apoi se întinse imediat înapoi pe paie.

Fiona agăță felinarul în siguranță, pe un cârlig din perete, apoi își dădu jos mantia și o aruncă pe paie. Într-un sfârșit se așeză și ea și, sprijinindu-se de burta grasă a poneiului, scoase dopul sticlei de vin.

Licoarea avea o aromă bogată și fructată, ca pământul primăvara, dacă pământul ar fi fost bun de mâncat. Luă încă o înghițitură. Era și piperat, precum... precum piperul. Se chiorî la etichetă. Lumina era destul de scăzută, dar reuși să descifreze că vinul provenea din Italia.

Când ridică din nou sticla la gură, îi veni o idee, nu era obligată să rămână în Scoția cu un tată care nu ținea prea mult la ea și cu o soră care o detesta. Avea bani. Ba nu – avea o *avere*. Putea să plece din Scoția.

Puse ușor sticla jos, cu inima invadată de fericirea produsă de această revelație. Avea să meargă în Italia și să viziteze podgoriile. Avea să-și cumpere o căsuță la țară... sau

la Veneția... sau la Roma. Nici măcar nu era obligată să stea în Italia; avea să călătorească oriunde dorea. Nu era obligată să mai vadă cât trăia un conte englez.

Ideile i se succedară în cap cu repeziciune: i-ar plăcut să vadă Partenonul și o cămilă, deși avea o vagă idee că acestea nu se găseau laolaltă. O cămilă trecuse prin satul lor în timpul unui festival, când ea era copil. Nu uitase niciodată genele lungi și curbate ale animalului și felul în care rumega meditativ, ca și cum ar fi rezolvat problemele lumii, însă fără a se mai obosi dezvăluie soluțiile.

Stând acolo, bând și gândindu-se la aventurile pe care avea să le trăiască, începu să-i fie frig. După scurtă căutare găsi câteva păaturi pentru cai, din care își făcu un cuib. Apoi se strânse ghem și își trase mantia peste ea, cu partea împlănită în jos, și își reluă visarea. De-abia după ce ajunse la jumătatea sticlei veni următoarea revelație.

Putea să-și ia un amant. Un amant italian. Un bărbat brunet și cârlionțat, cu pielea arămie, cât mai diferită posibil de un conte blond și palid.

— Oricum nu mai am o reputație de păstrat, îi spuse ea poneiului. Toată lumea crede că am făcut toate... toate *alea* cu Dugald. Nu-i adevărat. Dar asta nu înseamnă că nu pot să-mi îndeplinesc dorințele. Poate o să am totuși un copil, până la urmă.

Poneiul flutură din urechi încurajator.

— *Sigur* voi avea un copil, decise Fiona, luând încă o înghițitură. Le voi spune oamenilor că sunt văduvă. Am bani mai mult decât suficienți pentru amândoi. Cui îi trebuie Scoția, oricum? Tatăl meu nici nu va observa că am dispărut.

Enervanta ei conștiință îi aminti că tatăl ei ar fi observat, probabil, dacă fiica lui cea mare nu s-ar mai fi întors niciodată, dar exact în clipa aceea auzi un bocănit răsunând din peretele boxei.

— Ce se aude? îl întrebă pe ponei, care nu păru să aibă un răspuns. Fiona strânse mâna în pumn și bocăni rândul ei în perete, dar nu-i răspunse nimeni. N-am să mă gândesc

niciodată la el, îi explică ea căluțului, absolut niciodată.

Privi sticla. Era periculos de goală. A doua zi avea să se aleagă probabil cu o mahmureală în toată puterea cuvântului.

Nu conta; avea să treacă. A doua zi urma să-și organizeze voiajul. Biblioteca lui Taran conținea probabil ghiduri de călătorie. Avea să fi străbătut deja jumătate din distanța spre Italia până să observe cineva că dispăruse.

— Și nici măcar n-am să mă gândesc vreodată la el, spuse ea sughițând, după care puse sticla jos.

Se auzi un zgomot puternic când ușa grajdului se deschise larg, izbindu-se de perete.

— Dumnezeule bun, murmură Fiona, îngropându-se mai adânc în cuibul ei de blană; tocmai începuse s-o fure somnul.

Apoi ușa se închise cu forță și auzi sunetul unor pași tropăind pe coridor, însoțiți de un șir întunecat de blesteme. Un englez, își spuse, fără a-i păsa prea mult. Probabil vizitiul ducelui, venit să vadă dacă totul era în regulă.

— *Fiona!*

Numele ei răsună de pe buzele englezului într-un mârâit sumbru ce o făcu să deschidă imediat ochii.

Nu era vizitiul.

— Ce naiba cauți aici?

— Se spune *naibii* în Scoția, îl dojeni Fiona, trăgându-și blana ceva mai sus în jurul umerilor. Când ești în Scoția, poartă-te ca scoțienii. Apoi, fiindcă într-adevăr, nu mai voia să vadă niciodată acei ochi albaștri, îi închise pe ai ei.

## Capitolul 16

Lui Byron nu-i venea să creadă ce vedea. După ce diavolița de Manila îi mărturisise unde plecase sora ei, își riscase viața croindu-și drum până la grajd, înaintând greu

prin furtună pe lângă zidul castelului, înnebunit de teama că avea să se împiedice de corpul prăbușit al Fionei... dar apoi o găsisse instalată într-o boxă, lipită un ponei bătrân și gras, ambele fiind cufundate într-un somn liniștit.

Își scoase mânușile blestemând în barbă. Slavă Domnului că grajdul era atât de mic și păstra căldura atât de bine. Pielea îl ustura de la frig, iar degetele de la picioare păreau gata să-i cadă. Îi aruncă din nou o privire iritată fetei adormite de la picioarele lui.

Părul i se desprinsese din coc. Câteva șuvițe dezordonate i se cârlionțau în jurul feței și se revărsau peste veșmântul aspru de iarnă al poneiului.

Se lăsă pe vine și își puse o mână pe obrazul ei. Fiona deschise ochii cu un țipăt ușor:

— la mâna de pe mine!

— Ești foarte caldă. Și, adăugă, observând sticla vin, ești beată.

— Nu sunt beată, pufni ea, ridicându-și în aer nasul delicat. Deși, dă-mi voie să-ți amintesc, din moment ce nu mă cunoști, se prea poate să fiu o bețivă inco... incorigibilă.

Pronunță ultimele două cuvinte cu mare atenție.

Byron se aplecă și-și scoase cizmele, care erau acoperite cu zăpadă. Bucuria bizară pe care Fiona Chisholm părea să i-o inspire îi inundă iarăși tot corpul, ca o revărsare de aur lichid. Ca acea bucurie amețită și caraghioasă pe care și-o amintea, vag, din copilărie.

— Ce cauți aici? îl întreabă ea, privindu-l bănuitoare.

— Am venit să te salvez.

— Poftim?

— Credeam că o să te gălesc moartă în zăpadă, spuse el pe un ton relaxat, scuturându-și căciula de zăpadă înainte de a o agăța într-un cârlig. Cred că nici mie nu mi-a lipsit mult, la drept vorbind. Mă tot îndepărtam castel încercând să-i dau ocol ca să ajung la grajd, Eram complet orbit de ninsoare. Se înțelege de la sine nu avem astfel de furtuni la Londra.

Fiona se ridică în capul oaselor, mantaua năpârlită lunecându-i de pe umăr.

— N-ai urmat frânghia de la ușa bucătăriei?

— De la bucătărie? Clătină din cap. Nu aveam habar despre ea, așa că am ieșit pe ușa principală. Sora ta mi-a spus că te-ai dus la grajduri; am aruncat o privire pe fereastră și mi-am spus că e o inițiativă teribil de stupidă și periculoasă. Așa că am ocolit castelul până la grajduri, dar mă rătăceam mereu și mă îndepărtam de ziduri, a dracului de multă zăpadă afară.

— Ai fi putut să mori! Vocea ei răsună clar peste zgomotul înăbușit al vântului ce urla afară.

— Ți-ar fi păsat?

— Nu contează ce cred eu, murmură ea cu o undă de șovăire în glas.

— Nu puteam sta departe, spuse el, fixând-o cu privirea. Știu că reputația ta e... cum o fi...

— Englez prost, bombăni ea, deschizând din nou ochii. Știu că ai auzit ce a spus Marilla. Fiecare cuvânt e adevărat.

Byron își dezbracă haina și scutură zăpada pe coridor înainte de a se întoarce în boxă.

— Logodnicul tău, Dugald, n-avea minte nici cât o muscă dacă și-a închipuit că un vrej de iederă poate susține greutatea unui bărbat în toată firea. Ți-e mai bine fără el.

— N-am să fiu amanta ta doar fiindcă toată lumea crede asta despre mine! se răsti Fiona pe un ton ascutit, înfășurându-și strâns brațele în jurul ei. Crede-mă, am avut oferte destule, mai ales în primul an după moartea lui Dugald.

Byron încremeni, simțind un val fierbinte de furie urcându-i spre cap.

— Sugerai să ți se cațäre la fereastră, presupun?

— Am auzit toate mizeriile pe care ți le poți imagini legate de iederă, zise ea, străduindu-se vizibil să adopte un ton nepăsător, dar fără a reuși. Sunt o femeie compromisă, dar asta nu înseamnă că poți pur și simplu să profiți de

mine.

Byron își impuse să uite de toată acea furie pentru moment, promițându-și în gând că avea să-i smulgă numele tuturor acelor nenorociți de scoțieni. Se așeză pe călcâie pentru a ajunge la același nivel cu Fiona. Bătrânul ponei ridică somnoros capul, iar Byron îl scărpină între urechi.

— Am vrut să mă retrag în camera mea, dar n-am avut liniște, așa că am pornit să te caut. Am rătăcit prin casă și am discutat cu Lady Cecily o vreme.

— E foarte drăguță. Ar trebui să te însori cu ea, îl sfătui Fiona.

— Nu vreau s-o fac.

— Nu poți să ai tot ce vrei în viață, spuse ea, privindu-l cu o expresie în care se amestecau furia și durerea. N-ai învățat nici măcar atât, Byron?

— Au fost multe lucrurile pe care mi le-am dorit. Mângâie blând urechile poneiului, care și le mișcă în somn. Mi-am dorit ca tatăl meu să țină la mine. Mi-am dorit ca mama mea să se întoarcă acasă. Mi-am dorit să fiu numai puțin singur.

— Bea ceva, îi recomandă Fiona arătând spre sticla de vin.

— Mi-am dorit o soție care să nu mă înșele niciodată.

— Nu m-am gândit la asta până acum, dar constat că vinul e destul de bun să aline o inimă frântă.

— Dar inima ta e frântă?

Întregul corp îi încremeni, așteptând răspunsul. Nu știa ce făcea, ce spunea, dar căzuse cu totul pradă nebuliei.

— Despre ce ai discutat cu Lady Cecily? se interesă Fiona, ignorând întrebarea și ferindu-și privirea de el.

— Am vorbit despre diferența dintre ceea ce crede lumea despre o persoană... și cine ar putea fi acea persoană cu adevărat.

Byron își spuse că era posibil ca acea singură frază, acel unic gând, să-i fi schimbat pentru totdeauna cursul vieții.

— Lumea crede că Lady Cecily e extrem de drăguță, chiar dacă ușor plictisitoare, și din câte am văzut în ultimele câteva zile, chiar așa e, zise Fiona.

— Eu nu o găsesc plictisitoare.

— Minunat. Însoară-te cu ea. Reputația ei e fără îndoială imaculată și binemeritată.

— Tu crezi că eu sunt exact așa cum mă consideră lumea?

Fiona îl privi și, preț de o clipă, în ochii ei sclipi ceva pur și intens și plin de dorință. Își reveni însă imediat.

— Probabil că nu, spuse ea, pe un ton apatic. Se lipi în nou de burta poneiului și îl anunță: Plec din țară.

— *Poftim?*

— Plec din Scoția. Nu știu de ce nu m-am gândit la asta până acum.

— Desigur, zise el, calmându-se imediat. Vii în Anglia. „Cu mine”, adăugă în gând, simțind până în măduva oaselor adevărul acelei afirmații. Dă-te puțin la o parte, te rog. Am să mut animalul în boxa alăturată. Nu e loc suficient pentru toți trei.

— Nu, nu, nu în Anglia, spuse ea, mult prea veselă, deși se ridică în capul oaselor ca el să poată îndemna poneiul să se ridice în picioare. Intenționez să trăiesc în Italia. Viile, lumina soarelui, ruinele romane antice... va fi minunat! Și după ce mă voi sătura de gondole, am să merg pur și simplu mai departe. Mi-ar plăcea să văd o cămilă. Mi-ar plăcea să *călăresc* o cămilă!

— Pe toți dracii, n-ai s-o faci, mârâi Byron.

Deschise poarta cu piciorul și conduse poneiul, privind-o peste umăr.

Fiona se întinse după sticla de vin pe jumătate plină sprijinită de perete, dar se întrerupse:

— Nu cumva tocmai m-ai înjurat?

— Nu.

Byron deschise boxa alăturată; bătrânul ponei intra agale și se prăbuși pe o grămadă de paie. Se întoarse la ea,



închizând ușa boxei în urma lui.

— Mă bucur că nu m-ai înjurat. Ți-am oferit un zâmbet care-i dezvăluie dinții albi și frumoși. Fiindcă nu ai nici un cuvânt de spus cu privire la ceea ce fac cu viața mea.

Byron îi rânji și el, savurându-i îndărătnicia. Fără a mai vorbi de felul în care mantia îi alunecase până la talie, astfel încât vedea curba delicioasă a unui sân ascuns în umbră.

— Cum vei finanța aceste călătorii? se interesă, așezându-se pe o grămadă de paie în fața ei.

— O, am moștenit averea mamei, spuse ea trăgând o dușcă din sticlă. Nu ți-am spus? Presupun că am mai mult decât Marilla, dacă pui totul laolaltă. Am pământuri întinse.

Byron întinse mâna, luă sticla și o ridică în lumina felinarului.

— Cred că jumătatea asta e a mea.

— De fapt, e toată a mea, îl corectă solemn Fiona. Deși poți să iei o înghițitură dacă dorești. O să am vin din belșug după ce mă mut în Italia. Ți-am spus că intenționez să mă mut în Italia? Cum Byron se mulțumește s-o contemple, urmărește pe un ton meditativ: Presupun că da. Ei bine, fiindcă se pare că nu-ți place acest subiect de conversație, hai să găsim altul. De ce naiba ai încerca să salvezi o ființă atât de jalnică precum sunt eu, în loc s-o lași să adoarmă grațios într-un troian? Nu mi-ai spus chiar azi după-amiază că o reputație nepătată e cea mai mare binecuvântare posibilă? Eu nu am așa ceva, în caz că n-ai fost atent când s-a făcut anunțul.

— Presupun că am spus ceva de genul acesta.

— Mama lui Dugald a încetat să mai scuipe când mă vede. Ezită. Știi că se spune că în tot răul există și un bine? Detest s-o spun, dar faptul că nu o am pe femeia aia ca soacră e o oarecare binecuvântare.

Byron mai luă o înghițitură de vin și puse sticla deoparte. Apoi se întinse, dădu la o parte capa de blană și se târî în față până când mâinile îi ajunseră de-o parte și de cealaltă a umerilor ei.

— Nu ești tu stăpânul conacului, să știi, mormăi ea încruntată, fără a-și putea reprima un sughiț. Stăpânul grajdului. Să nu-ți închipui c-am să te sărut din nou, fiindcă n-am s-o fac. Am terminat cu sărutatul.

Byron coborî privirea spre roșeața trandafirie din obraji ei, spre ochii ei lichizi, ușor încețoșați, spre buzele pline, și se simți cuprins din nou de acel val de bucurie.

— Ai terminat cu sărutatul pentru totdeauna?

— O, nu, spuse ea, încrețindu-și gânditoare fruntea, în decis să fac excepții.

— Bun, rosti el blând. Poți să faci una pentru mine.

— Nu. Clătină din cap. Doar pentru amantul meu italian.

Șuieratul ce-i scăpă contelui printre dinți nu era un sunet demn de un om civilizat.

— Dugald nu era italian, așa-i?

— Poftim? Nu. Se încruntă spre el. N-ai vrea, te rog, să nu mai stai peste mine ca un soi de felină nebună suradimensionată?

Byron se lăsă pe coate și, cu mișcări foarte lente, își coborî corpul peste al ei. O auzi gemând și îi răspunse cu un geamăt prea puțin înăbușit.

— Nu vei avea niciun amant italian, o informă el ritos, înăbușindu-și orice manifestare primitivă și ridicolă de masculinitate.

— Cu ce drept pretinzi asta? întrebă ea, cu ochii întunecându-i-se, chiar în timp ce își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Nu ești logodnicul meu.

— Știu; el e mort.

— Și m-a compromis și pe mine murind, sublinie ea.

— Așa-i.

Byron hotărâse deja că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Dugald. Dacă el, conte de Oakley, avea să încalce principiile tatălui său, avea s-o facă în stil mare. Cu alte cuvinte, nu numai că avea să o ia de soție pe cea mai bârfită femeie din Scoția (dacă era s-o creadă), dar nici nu avea să-i

reproșeze vreodată că intrase în patul conjugal cu inocența nu tocmai perfectă, pătată de un logodnic ticălos care fusese îndeajuns de stupid cât să-i distrugă și ei reputația când își pierduse viața căzând de la fereastra ei.

— Chiar ar trebui să încetezi să mai flirtezi cu mine. Deși ăsta nu s-ar putea numi flirt, bombăni ea.

— Dar ce e? se interesă Byron, așezându-se ceva mai ferm peste ea și simțind cum trupurile li se îmbină perfect.

— Ceva mai rău.

— Sau mai bun, spuse el, aplecându-se pentru a mușca mărunț de lobul urechii.

— Știu că în opinia ta nu contează, dar aș prefera să las lumea să creadă că m-am zbenguit și cu tine, nu doar cu Dugald. Deja sunt privită ca o femeie de moravuri ușoare din Babilon. Versiunea din Highlands, desigur.

— E chiar atât de grav?

Urechea ei era încântătoare: mică, fină, rotundă feminină.

— Ți-am spus că mama lui Dugald traversează pe cealaltă parte când mă vede. După ce scuipă.

— Cum rămâne cu amantul italian?

— Ce-i cu el?

— Cum îl cheamă? întrebă Byron, păstrând un ton relaxat.

Nu voia ca Fiona să știe că italianului îi era hărăzit la modul metaforic, aceeași soartă ca și lui Dugald.

— Ei bine, de unde naiba să știu eu? Nu l-am cunoscut încă.

O mare de fericire explodează și se revărsă în pieptul contelui, care își pleacă fața spre gura ei. Avea gust de vin și Fiona, o combinație mai îmbătătoare decât cel mai puternic whisky.

— Vai de mine, șopti Fiona, când el se desprinsese de pe buzele ei și coborî cu sărutări pe linia bărbiei. Mă scot din minți, pe cuvânt!

— Ți se simte accentul când ești beată, îi șopti el drept

răspuns.

— Nu sunt beată! Sunt doar puțin amețită, atât.

— Și ai decis să-ți iei un amant italian? Fiona confirmă din cap. Părea să nu observe că mâinile ei îi explorau spatele, fiecare atingere făcându-l să se apese cu și mai multă forță între picioarele ei.

— *Ti amo, amore mio.*

— Acum te dai drept italian, tu, cel mai scorțos conte din întreaga Londră?

— Nu sunt amantul tău italian. Sunt soțul tău italian, corectă Byron presărându-i meticulos un șir de sărutări pe gât.

Ochii ei erau închiși, dar la auzul acestor cuvinte îi deschise în două fante înguste.

— Nu înțelegi cine sunt?

— Cea mai scandaloaasă femeie din întreaga Scoție, zâmbi el. Care l-a sedus și ucis pe un idiot pe nume Dugald. Mi-a scăpat ceva?

— Probabil că nu.

— Viitoare contesă, adăugă el calm. Văzând cuta care i se formase între sprâncene, se repezi să i-o sărute.

— Ai înnebunit, declară ea, părând cât se poate de convinsă.

— Nu-mi pasă. Îi asedie din nou gura, abandonându-se într-un sărut plin de dorință, violent și arzător. O mână își croi drum până la sânul ei, moment în care, cu un suspin, Fiona se arcui spre el, provocându-i un val de fierbințeală în vintre.

— Dar dacă te răzgândești? șopti ea în cele din urmă, cu un tremur abia perceptibil în glas.

— În familia mea nu ne răzgândim niciodată. Asta a fost problema tatei, să știi.

— Avea o problemă?

— Mama mea a plecat când eram mic, își începu Byron povestea. Se rostogoli de pe corpul ei și o înveli grijuliu cu mantia, apoi îi trasă cu un deget conturul nasului delicat.

Într-o zi mi-am dat seama că nu mă mai chemase în camera ei de câteva zile. Într-un final am ajuns la concluzia că probabil murise, cel puțin judecând după cât de vizibil afectat era tatăl meu.

Fiona se ridică într-un cot, ținându-l cu ochii ei frumoși.

— Ai crescut fără mamă.

— La fel ca tine, murmură el sărutând-o pe vârful nasului. Așa am știut că singurul lucru pe care n-ai lăsat-o pe Marilla să ți-l ia ar fi fost, probabil, un portret al mamei tale.

— Of, îmi pare atât de rău, Byron! îi șopti Fiona cutremurată.

Durerea de moment pe care o simți contele nu însemnă mai mult decât o împunsătură de ac.

— Mama mea nu era foarte afectuoasă. Credeam... credeam că dacă mi-aș găsi o soție care să nu dea nici cel mai mic semn de pasiune, nu i-ar da prin gând să ne părăsească pe mine și copiii noștri pentru un alt bărbat.

— Probabil ai fost devastat la plecarea ei.

— Nu am cunoscut-o suficient de bine cât să sufăr într-atât, însă tata a fost distrus. A devenit aspru și dificil. Chiar și după ce am crescut, nu i-am pus întrebări despre ce s-a întâmplat. Aveam impresia că ar putea să cedeze nervos.

— Și ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi cedat nervos?

— Cred că toate acele emoții acumulate în timp s-ar fi revărsat, zise el după o clipă de reflecție. Ar fi fost jenant pentru amândoi.

— Deci nu l-ai întrebat niciodată unde e?

— Am pus cap la cap informațiile, treptat, din cele ce am auzit de ici, de colo. A fugit cu fratele tatei, cu fratele lui mai mic.

— Trebuie să fi fost oribil pentru tatăl tău! icni Fiona,

— Da. Întotdeauna vorbea despre fratele lui ca despre un bărbat dus în ispită de o femeie malefică. Multă vreme habar n-am avut că mama era femeia malefică la care se

referea.

— Asta e îngrozitor de trist. Nici nu-i de mirare că ai fost învățat să acorzi atâta grijă reputației tale.

— Nu reputația mea e miezul problemei. Se mută puțin mai aproape, doar atât cât să-i poată cuprinde talia cu brațul. Îmi place să te ating.

— Dacă nu e vorba despre reputația ta, atunci ce este? iscodi Fiona.

— Nu suportam gândul că aș putea deveni ca el, îi explică Byron. Credeam că dacă nu mă îndrăgostesc și îmi aleg o femeie absolut castă, aș putea evita acest risc.

— Lady Opal...

— N-o cunoșteam deloc. Dar părea pură ca zăpada spulberată de vânt.

— E evident că ea a ajuns să te cunoască suficient cât să-și dea seama exact ce te-ar fi pus pe fugă, chicoti tânăra femeie.

— Aș fi în stare să ucid un profesor de dans dacă l-ai săruta.

Vocea îi răsună aspru, despuiată de poleiala omului de lume, dezvăluind un bărbat posesiv până în pânzele albe. Doar un bărbat. Avu impresia că inima încetase să-i mai bată cât așteptă, cu răsuflarea încremenită în piept, ca ea să răspundă.

Durerea ascuțită pe care o simțea acolo se domoli doar atunci când ea se aplecă spre el și murmură:

— Nu sunt a ta, așa că n-ai avea dreptul să strâmbi din nas.

În vocea ei răsunase o făgăduială provocatoare.

Byron inspiră adânc, înălță o rugăciune de mulțumire mută oricărei zeități l-ar fi ascultat în acel moment și începu să desfacă agil șiretul corsetului ei de catifea.

— Ce faci? scheună Fiona, moment în care degetele lui încremeniră.

— Cât ești de beată? o întrebă el îngrijorat, observând totuși că ochii i se limpeziseră.

— Se pare că m-am trezit aproape complet. Dar poate ar trebui să-mi dai sticla. Sunt destul de sigură că trăiesc un vis, și nu vreau să se sfârșească.

— Nu se va sfârși.

Încet, îi deschise larg jacheta. Desigur, era îmbrăcată mai multe straturi... O bluză, un corset, o cămașă de corp.

Reușise să-i dea jos bluza și tocmai îi desfăcea șiretul setului când ea îl întrebă:

— Byron, de ce faci asta?

— Fiindcă am să mă însor cu tine.

— Mi-a scăpat cumva momentul când mi-ai cerut mâna? se interesă ea după o clipă de gândire.

— Da. Probabil ai băut prea mult, zise el aruncându-i deoparte corsetul.

Dar Fiona clătină din cap când se întinse spre cămașa ei de corp:

— Byron. Nu!

— Te doresc, spuse el, cu o voce care aducea înspăimântător de mult a mârâit. Nu am dorit niciodată pe nimeni așa cum te doresc pe tine. Eu... eu cred că...

Dar ea îl întrerupse înainte să apuce să termine fraza.

— Vrei să mă iei de soție, dată fiind reputația mea?

— Tu ești femeia potrivită pentru mine, declară el, renunțând să se ocupe de cămașa ei de corp și prinzându-i fața în palme. Nu știu de ce. Tot ce știu e că din clipa care te-am văzut, viața mea s-a schimbat. S-a schimbat ceea ce-mi doream de la viață. Nu-mi doresc să mă însor cu o femeie care mă găsește atât de dezagreabil încât e în stare să însceneze un scandal cu un profesor de dans. Nu vreau să fiu cuminte și prudent. E adevărat că dacă mă părăsești voi ajunge ca tatăl meu, rătăcind cu inima frântă și cu o atitudine oribilă. Prefer să-mi asum acest risc decât să nu fiu cu tine.

— Dar ești atât de frumos! Ești conte, ești genial și dacă renunți la atitudinea ta atât de înspăimântător de distantă, femeile îți vor cădea la picioare. Nu trebuie să te

căsătorești cu mine doar pentru a dovedi că te-ai schimbat.

Cu gesturi blânde, îi dădu jos mâinile de pe fața ei.

— Te-ai mărita cu mine dacă logodnicul tău nu și-ar fi pierdut viața căzând de la fereastra ta? întrebă Byron. Nu doar fiindcă sunt conte, ci... pentru mine?

## Capitolul 17

Inima îi bubuia atât de tare, încât aproape că nu auzi întrebarea discretă. Își impusese dintotdeauna să nu-și *dorească* nimic, iar acum își încălca toate regulile proprii. Era bizar, de-a dreptul înspăimântător să constate cât de mult își dorea să-l prindă pe Byron în brațele ei, să-l sărute, să-l liniștească, să facă să-i dispară din ochi acea minusculă licărire de nesiguranță.

— Da, spuse ea, vocea răsunându-i puternic în grajd. Aș face-o și dacă ai fi unul dintre oamenii lui Taran, și dacă ai fi un băiat de la grajduri, și dacă ai fi pur și simplu un amant italian.

— Dar nu sunt. Sunt bărbatul care îți va deveni soț.

La un moment dat privirile li se întâlniră și contele se aplecă spre ea. Fiona închise ochii, cufundându-se în vârtejul întunecat de emoție și dorință provocat de atingerea buzelor lui.

După care nu se mai împotrivi când ajunse la cămașa ei de corp. La scurt timp după aceea, Byron se ridică în fața ei, cu pielea albă presărată cu picături de umbră aruncate de felinar, mușchii puternici ai feselor lui continuându-se în coapsele musculoase, pulpele zvelte...

— Îmi plac chiar și gleznele tale, murmură ea, devorându-l din priviri.

Corpul lui era masiv și excitat, dincolo de orice își imaginase.

Byron nu-i răspunse, ci se lăsă în genunchi în fața ei,



studiind-o lacom din priviri, lăsându-și mâinile să-i alunece în sus pe picioare într-un gest lent, seducător. Peste tot pe unde treceau, degetele lui erau urmate de un șir de săruturi fierbinți și nerăbdătoare.

Fiona se zvârcoli pe păturile vechi, arcuindu-și instinctiv șoldurile spre el, strigându-și plăcerea când buzele pătimașe își aleseră o altă parte a corpului ei ca s-o tortureze.

— Eu... eu... strigă ea, vrând să spună că nu auzise niciodată ca o persoană respectabilă să facă astfel de lucruri.

El reacționează însă depărtându-i ușor picioarele și mai mult. Auzi un mârâit de plăcere răsunându-i din fundul gâtului.

Făcea dragoste cu tot atâta atenție precum făcea orice altceva: era când delicat, când aspru, experimentând pentru a vedea ce anume îi smulgea strigăte de plăcere alternând cu... Fiona nu-și mai putea căuta cuvintele, căci era prea ocupată încercând să inspire, apoi mintea ei se goli cu totul și nu mai știa nimic, zvârcolindu-se sub mâna lui, încercând, încercând... În cele din urmă, Byron lăsă să-i alunece un deget lat în ea, aproape făcând-o să țipe.

Și chiar țipă, într-un sfârșit, când lumea explodă în jurul ei, învâluind-o în cioburi minuscule de lună care erau, în același timp, străfulgerări de senzații. Se revărsară prin corpul ei în val după val.

Byron râse, apoi își coborî din nou capul. Fier se întinse exact la timp și îl prinse de mână:

— Nu mă atinge!

— De ce nu?

Auzi râsul din vocea lui, dar îl ignoră. Aerul rece îi zgâria plămânilor, ca și cum ar fi încetat să respire o vreme.

— Sunt... sunt... pur și simplu n-o face. Este prea mult. Prea intens.

Byron se încruntă doar pentru sine. Evident, Dugald fusese prost din mai multe puncte de vedere. Ridică din umeri în sinea lui. Dacă idiotul de scoțian nu se pricepuse

să-i ofere plăcere logodnicei sale, cu atât mai bine pentru el.

Fiona era întinsă în fața lui ca un desert de căpșune cu frișcă, cu pielea înroșită de plăcere, cu părul stacojiu revărsându-se ca niște șiraguri de rubine pe păturile aspre de lână. Prea înțepătoare pentru spatele ei, își spuse. Nu se îndoia de faptul că, în clipa în care aveau să se împreuneze, avea să-și piardă controlul. Simțea dorința violentă invadându-i trupul, ca un fel de nebunie.

Nu-și pierduse niciodată stăpânirea de sine în timpul unui act sexual, însă cu Fiona până și cel mai fin sărut îl aducea în pragul smintelii. Ea îl făcea să se simtă ca un lunatic, înnebunit de dorința de a o posedea, de a o face *a lui*. Nu-l ajuta cu nimic dacă știa cât era de stupid.

Byron mai găsi în el exact atâta judecată cât să-și dea seama că Fiona avea să se aleagă cu niște julituri urâte pe spate. Îi ridică trupul moale și se rostogoli dedesubt, coborând-o peste el.

Tânăra femeie își echilibra greutatea prinzându-se de pieptul lui, apoi își strânse buzele în cea mai senzuală expresie de îmbufnare pe care o văzuse el vreodată.

— Ce faci?

Byron desenă cu un deget conturul generoasei ei buze de jos.

— Mă gândeam să încercăm așa pentru prima noastră dată, spuse el, străduindu-se să ascundă dorința dureroasă care-l străfulgera la simpla vedere a sânilor ei... și dând greș cu totul. Aceștia erau plini și maturi, având mărimea perfectă pentru a îngenunchea un bărbat sub imperiul pasiunii. Geamătul ce se desprinsese de pe buzele lui aducea mai mult a mârâit când se ridică să prindă un sfârc trandafiriu în gură, ocupându-se mai întâi de acesta, apoi de celălalt.

Fionei îi plăcu. Degetele ei se încleștară în părul lui, iar de pe buze i se desprinseră strigăte sacadate. Prin ceața furtunoasă a dorinței, Byron găsi răgaz să reflecteze cât de norocos fusese să găsească o femeie căreia nu-i era teamă de uniunea conjugală. Care să nu-l împingă deoparte și să

tremure dezgustată așa cum făceau majoritatea fecioarelor, cel puțin din câte auzise el din surse sigure.

Când simți că aproape nu mai putea respira, iar vintrele îi erau în flăcări, îi spuse pe o voce gâfâită:

— *Acum!*

Capul ei era dat pe spate, cu tot acel păr superb revărsându-i-se până la șale, dar la porunca lui se îndreptă și-și sprijini mâinile pe pieptul lui.

Era ceva bizar și nesigur în expresia ei, iar Byron își dădu seama într-un moment de revelație orbitoare că prostănacul de Dugald nu doar îi refuzase orgasmul pretinsei lui iubite, ci, aparent, nu făcuse dragoste cu ea decât în cele mai convenționale moduri.

Ceea ce însemna că le rămânea lor mai mult să descopere împreună, chibzui el, străpuns de o plăcere violentă care făcu să i se întărească și mai mult mădularul. Își puse mâinile pe șoldurile generoase ale Fionei și o ridică în aer, poziționând-o cu grijă, apoi îi dădu drumul.

Era copleșit de o dorință disperată, tânjind nebunește să fie în ea. Gura ei formă un cerc perfect când el se împinse în sus. Îi simți trupul de parcă ar fi fost mătase lichidă, fierbinte și strâmt.

Era atât de strâmtă, încât văzu alb în fața ochilor, învăluit fiind într-o ceață voluptuoasă de plăcere. Își dădu capul pe spate, strângându-și degetele pe șoldurile ei arcuindu-se astfel încât de data aceasta, această primă dată, să fie îmbrăcat în întregime de ea. Un geamăt răzbătu din gât când se retrase și se împinse din nou sus, chiar și cea mai mică mișcare provocându-i o expresie de plăcere ce-l străbătea până în vârful membrelor. Era atât de strâmtă! *Foarte strâmtă.*

Byron căscă brusc ochii. Fiona stătea aplecată în față, sprijinită pe pieptul lui. Nu arăta ca și cum ar fi avut dureri, dar pe chipul ei se citea neliniștea.

Încremeni, cu spatele încă arcuit, cu mâinile strânse pe rotunjimea șoldurilor ei. Un blestem anglo-saxon de modă

veche îi zbură de pe buze.

— Nu e cazul să te exprimi astfel, îl dojeni ea.

— Tu... tu...

Cuvintele îi ieșiră gătuite, aspre și întunecate.

— Sunt fecioară, îl ajută Fiona. Sau poate ar trebui să spun că eram fecioară. Își roti șoldurile, iar Byron își înăbuși un geamăt, strângând-o mai tare. Nu e tocmai îngrozitor.

— Fereastra, găfâi el. Și... și *iedera*?

— Chiar crezi că aș putea fi atât de proastă încât să invit un amant să-mi intre în cameră cățărându-se pe plante? Ochii îi străluceau, deși tensiunea vizibilă de pe bărbia ei îi spuse că senzația de strâmtoare care îl făcea pe el să tremure din toate încheieturile nu ere atât de delicioasă pentru ea. Dădu s-o ridice de pe el, însă ea își strânse degetele pe pieptul lui și spuse: Nu!

Byron se opri imediat.

Fiona se lăsă să alunece la loc, până când bărbatul ajunsese din nou învăluit în teaca ei strâmtă. Nu se putu abține: șoldurile i se arcuiră, și îi strigă găfâind numele.

— Ți-a plăcut asta? întrebă ea, abandonând tonul obișnuit de amuzament calm și sec și înlocuindu-l cu ceva diferit. Aproape ca un tors de felină.

Se sprijini de pieptul lui și se ridică puțin, apoi se lăsă să cadă cu toată greutatea.

Un strigăt aspru se desprinsese de pe buzele lui, după care se împinse din nou în ea, cucerind și acel ultim milimetru, îngropându-se în căldura ei umedă și lunecoasă.

Fiona râse, iar sunetul căzu peste el ca o binecuvântare. Ea se aplecă în față și repetă mișcarea, iar el își recăpătă în cele din urmă controlul suficient cât să-și desprindă mâinile de pe șoldurile ei, deși era destul de sigur că îi lăsase vânătăi pe piele. Odată eliberate, mâinile lui se îndreptară, firesc, spre sânii ei. Își redobândise stăpânirea de sine, chiar dacă stătea într-un fir atât de delicat încât s-ar fi putut compara cu o șuviță din părul ei. Trebuia s-o tragă după el în acea plăcere îmbătătoare și lacomă ce i se

pregătea.

Fiona își ținea ochii închiși, clătinându-se ușor, cu mâinile așezate peste ale lui, care îi țineau în căușul palmelor sâni, frecându-i neobosit sfârcurile superbe. De fiecare dată, simțea un fior delicat străbătându-i corpul.

Se abandonase unui sentiment atât de senzual, încât nici măcar nu știa cum să-l numească. Era ca furtuna de afară, ca și cum ar fi fost prinsă în ceva atât de puternic, încât esența ființei ei se pierdea în mijlocul unui vârtej. Acolo unde nu existase nimic exista brusc acest... tare, fierbinte... acest... Nu-i venea în minte cuvântul potrivit.

Iar Byron îi mângâia sâni, și de fiecare dată când își trecea degetele mari peste sfârcurile ei se împungea în sus, doar o idee, doar atât cât să-i aducă aminte că era acolo.

Parte din ea.

Simplul gând i se revărsă ca un șuvoi de aur lichid peste piele. În sfârșit, ea, Fiona, nu mai era singură. Deși se cunoșteau de foarte puțin timp, știa asta cu siguranță care-i inundă întregul corp. Chipul lui, un chip superb, superb, era schimonosit, sălbatic, lipsit de grație... din cauza ei.

— Ai să mă iubești întotdeauna, nu-i așa? reuși să îngaime. De fiecare dată când se mișca, Byron îi provoca spirale de fierbințeală care îi înfiorau picioarele.

El deschise ochii când auzi întrebarea. Fiona știa instinctiv că nu exista femeie în Londra care să fi recunoscut, sau chiar să fi văzut, acea expresie de posesie sălbatică pe care o zărea ea acum pe chipul civilizatului și finului conte de Oakley.

— Întotdeauna. Ești a mea, mârâi el, împingându-se din nou în sus.

Corpul ei se obișnuise acum, îl acceptase.

Mai mult, îl primea călduros, întrucât îi provoca de fiecare dată străfulgerări fierbinți. Fiona se clătină, se prinse de pieptul lui, strângându-i între degete mușchii tari.

Pleoapele i se închiseră. Își simțea tot corpul concentrându-i-se asupra unui singur punct, asupra

acestui...

Măinile lui mari o prinseră de umeri și o ridicară ușor în aer, în răcoarea neplăcută. Lăsă să-i scape un suspin, dar Byron, iute ca un vârtej, aruncă pe jos mantia de blană, o întinse blând pe spate și se sprijini pe mâini deasupra ei.

— Trebuie să te am, îi spuse, cu gura de-abia atingând-o pe a ei, cu vocea găfâită, dar blândă. E latura asta al naibii de posesivă a mea, Fiona. Trebuie să... trebuie să...

Fiona ridică privirea spre el, simțind fierbințeala alergându-i în vene când începu să intre în ea, și știu că acesta avea să fie întotdeauna punctul lor de sprijin.

El avea să simtă nevoia de a o posedea, de a ști că nu avea să-l părăsească niciodată, de a crede acest lucru cu fiecare fibră din ființa lui. Iar ea avea să simtă nevoia la fel de disperată de a ști că o iubea. Că avea să fie tandru, să stea drept scut între ea și gura lumii și s-o apere întotdeauna.

Era adevărul incandescent din ochii lui, răzbătând clar din felul în care corpul uriaș încremenise peste al ei, chiar dacă se străduia vizibil să se controleze. Stătea prijit în coate, cu mâinile încleștate lângă corpul ei.

Fiona își trecu degetele cu voluptate pe spatelui lui, coborând până la mușchii tari ai feselor.

— Te doresc, îi șopti, vocea vibrându-i de adevărul cuvintelor rostite. Nu sunt întreagă fără tine.

Foamea din glasul ei își găsi ecou în geamătul tunător ce izbucni din gâtul lui. O pune la încercare și o completa. Apoi se pierdură amândoi în lumină, Byron aplecându-și capul astfel încât să o poară acoperi cu sărutări dulci, să-i guste respirația găfâitoare, să deseneze cu limba conturul buzelor ei...

În timp ce o purtă spre extaz.

Și ea pe el.

Își vorbiră fără cuvinte, își făcură promisiuni fără cuvinte, se iubiră fără cuvinte.

Capitolul 18

*Câteva ore mai devreme, la scurt timp după cină*

— Ei bine, Taran, mi-ai găsit femeia perlei ia, recunosc. Robin ridică paharul într-un toast batjocoritor, înainte de a-i da pe gât conținutul.

Lipsise de la încă o cină. Lipsise? Fugise, pur și simplu. Nu că i-ar fi păsat cuiva, în afară de Oakley, și asta doar fiindcă punea familia într-o lumină proastă. Ea cu siguranță n-ar fi avut nimic împotriva absenței unui libertin notoriu. Își îngustă ochii, cu privirea ațintită asupra tăciunilor aprinși ce licăreau în căminul bibliotecii.

— Naiba să te ia, Taran, bombăni el.

— O!Asta e un cuvânt foarte, foarte urât, nu-i așa?

Robin se răsuci pe călcâie. Marilla Chisholm stătea în prag într-o poză studiată, sprijinindu-se de cadrul ușii, astfel încât sânii îi ieșeau în față ca prora unei corăbii. Trei dintre degetele ei micuțe acopereau ovalul perfect al buzelor.

— Îmi cer scuze, domnișoară Chisholm, spuse Robin. Nu mi-am dat seama că am companie.

— O! repetă Marilla, pornind cu mișcări sclifosite spre el. Vrei să spui că... suntem singuri?

Se opri suficient de aproape cât să poată fi ușor atinsă cu mâna și își înclină capul pe spate, clipind stupid. Lui Robin îi evocă un cocker spaniol miop, încercând să compenseze prin entuziasm ceea ce-i lipsea din discernământ.

— Nicidecum singuri, o asigură el. Nu numai că ușa bibliotecii e larg deschisă, dar toți servitorii lui Tartan rătăcesc pe-aici, trăgând cu urechea. Nu m-ar surprinde să găsesc vreun bătrân ghemuit sub pernele alea.

Arătă spre canapeaua veche și noduroasă din bibliotecă, așezată în fața șemineului, cu spatele spre ei.

— Unchiul tău nu se numără printre favoriții mei în momentul de față, zise Marilla aruncând o privire bănuitoare spre canapea. A îndrăznit să mă ridice de la masă în timpul

cinei și să-mi țină o predică despre buna purtare. Robin fu sincer uluit, căci Taran era ultima persoană căreia i s-ar fi putut aplica definiția expresiei „bună purtare”. S-a purtat cât se poate de dezagreabil cu mine!

— Este cât se poate de dezagreabil, consimți vicontele. Dar ce cauți aici, domnișoară Marilla? Pe sora dumatăle?

— Dumnezeuule bun, nu. A dispărut undeva, într-un moment de enervare, spuse Marilla indiferentă. Apoi zâmbi, strecurându-se mai aproape de el. Nu te ofensează grija pe care o port reputației mele, nu-i așa? O lady nu mai e nimic fără reputația ei. Uită-te, de exemplu la Fiona...

Se întrerupse brusc și se grăbi să-și ducă din nou mâna la gură, prefăcându-se șocată de indiscreția pe care fusese cât pe ce s-o comită.

— Vai, oricât ar fi de tentant, trebuie să refuz.

— Ah. Marilla se încruntă, lăsându-și mâna să cadă. Asta da, obraznicie!

— Din nou, îmi cer iertare.

Tânăra femeie îl bătu jucăușă în piept, apoi lăsă acele câteva bătăi să se transforme într-o mângâiere, împletindu-și degetele prin deschizătura cămășii lui.

— Pe de altă parte, tu ești un bărbat foarte, foarte obraznic, nu-i așa?

Degetele ei i se strecurară sub nasturi, atingându-i pielea goală de dedesubt.

Biata ființă era atât de lipsită de subtilitate, încât era aproape înduioșătoare. Aproape. Evident, Marilla nu fu sigură de abilitatea ei de a-l domestici pe Byron și încerca să-și reducă din riscuri. Presupunea că ar fi trebuit să fie flatat că-l lua în considerare ca posibil candidat la căsătorie.

— Draga mea domnișoară Chisholm, spuse el, prinzându-i mâna insinuantă și desprinzându-i-o ușor, oricât de „obraznic” aș fi, nu sunt atât de necuviincios încât să profit de tine ori să-ți provoc *absolut orice fel* de probleme. Zâmbi pentru a mai atenua duritatea cuvintelor care urmau: Cu atât mai puțin să te compromit.



Marilla tocmai începuse să-și croiască drum cu mâna liberă înapoi sub cămașa lui, dar acum încremeni, bosumflându-se.

— N-ai face-o? încercând să păstreze o expresie serioasă. Robin clătină din cap. *De ce nu?* izbucni ea, întunecându-se la față de supărare.

— Fiindcă apoi aş fi obligat să te iau de soție.

— Ei bine, da. Bineînțeles, spuse ea, dându-și ochii peste cap. Așa funcționează lucrurile astea. Și ce dacă?

Dumnezeule bun, dacă ar fi avut un dram de inteligență, fata ar fi fost înspăimântătoare! își zise vicontele.

— Nu vrei să te măriți cu mine.

— Ei bine, nu inițial, recunosc ea. Nu ai fost prima mea alegere. Nu ai deloc bani și nici măcar nu ești un conte adevărat, fiind doar un viconte *francez* – și trebuie să adaug că mi se pare foarte de prost gust că lași oamenii decenti să creadă că *ești* un conte adevărat, dar sunt dispusă să trec peste asta.

— Ți apreciez indulgența.

— Adică, serios, cum ai putea fi prima mea alegere sau prima alegere a oricui, mai ales când sunt disponibili un duce adevărat și un conte adevărat?

— Bineînțeles că n-aș putea fi.

O expresie vicleană apăru în ochii ei albaștri și rotunzi.

— Dar apoi mi-am dat seama cât de mult mi-ar plăcea să fiu castelană în propriul meu castel, în special unul pe care aş putea să-l redecorez pe gustul meu. Așa că... Eu am banii, tu ai castelul. Și ne aflăm în Scoția. Nu avem nevoie decât de o pereche de martori.

Robin se răzgândi. Chiar și fără inteligență, era înspăimântătoare.

— Ce aş putea să spun? Mă onorezi mai mult decât merit. Și, la drept vorbind, așa era. Chiar ar fi trebuit să se gândească bine la oferta care i se făcuse. Era o partidă mai bună decât oricare alta la care ar fi avut dreptul să aspire. Dar apoi, își aminti Robin cu o ușurare sinceră, el nu avea

aspirații. Să înțeleg că nu s-a ales nimic din tentativele tale nici cu Bretton, nici cu Byron? o iscodi.

Marilla reflectă vizibil dacă să-l mintă, dar decise ori că nu s-ar fi lăsat păcălit, ori că nu merita efortul.

— Da. Adică nu. Nu încă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi trebuit s-o ia de soție măcar pentru faptul că o asemenea ambiție orbească merita să fie recompensată. Atâta că... atâta că *Cecily*. Ce neghiob era. Ce ființă ridicolă și jalnică. Izbucni în râs.

— Râzi de mine? se îmbufnă ea.

— Nu, râd de mine însumi. Deși sunt flatat de interesul și amabilitatea ta, mă tem că nu pot să-ți fac propunerea pe care o dorești.

Când auzi acestea, Marilla se dădu înapoi și, pentru o clipă, Robin se temu că avea să fie pălmuit. I se mai întâmplase de câteva ori în circumstanțe identice – tinere fecioare tentate să guste un fruct interzis – și recunoștea semnele: pe chipul ei frumos se strânseseră nori grei de furtună; sprâncenele i se adunară laolaltă; buza de jos îi ieși în față. Dar apoi, pe neașteptate, furia îi dispăru și ridică din umeri. Veni mai aproape, iar mâinile începură iarăși să danseze pe pieptul lui.

— De unde știi? toarse ea. S-ar putea să fiu mai deschisă spre sugestii decât te aștepți.

Spunând acestea, se ridică pe vârfuri și îi depuse un sărut direct pe buze.

Îl surprinse atât de tare pe Robin, încât, pentru o clipă, acesta nu reacționează. O parte din el era îngrozită de cutezanța ei, o alta era amuzată de acea groază pe care i-o stârnise, dar cea mai mare parte din el nutrea doar un fel de simpatie ezitantă față de tânăra femeie. De astfel, fiindcă în adâncul sufletului Robin era un om bun, îi răspunse la sărut cu unul atent și cast, cu buzele închise, apoi, înainte ca ea să poată merge mai departe, o înlătură blând.

— Și cu asta, basta, draga mea.

— Dar... dar *de ce?*

— Fiindcă nu m-a tentat niciodată să fiu premiu de consolare, spuse el, păstrându-și tonul molcom.

— O... rahat! făcu Marilla. Pufnind iritată, se răsuci pe călcâie și tropăi furioasă către ușa bibliotecii.

Relaxat, Robin ridică din nou paharul de vin pe care îl pusese jos la intrarea ei. Îl reumplu, murmurând:

— Acum poți să te ridici de pe podea, unchiule.

— Ba nu pot, răsună o voce certăreată din apropierea canapelei. Sunt năucit de uluire. Ai avut o moștenitoare în brațele tale și ai refuzat-o. Aș putea să mor pur și simplu de groază.

— Nu face promisiuni pe care nu ai de gând să le onorezi.

Capul sur al lui Taran apăru peste spătarul canapelei după care se aruncase la sosirea Marillei.

— Ți-ai ieșit naibii din minți, băiete? Are o avere uriașă și e cea mai drăguță dintre toate, ba are și sângele fierbinte. Ce-i drept, e o drăcoaică împelițată, dai un bărbat puternic ar putea s-o îmblânzească. Și, ceea ce contează cel mai mult, te vrea pe tine. În vocea lui răsună o urmă de gelozie. Ar fi bine să accepți ceea ce ți se oferă pe tavă.

— Nu mă vrea pe mine; vrea un castel.

— E același lucru. Cu articulațiile genunchilor pârâind și scârțâind, Taran se ridică în picioare. În plus nu mai ai de unde alege.

— Serios? Întrebă Robin trăgănat. Cum așa?

— Ei bine, ducele i-a cerut mâna Catrionei Burns, lui Oakley i s-au aprins călcâiele după Fiona Chisholm și știu că nu ai cuteza să te bagi peste ceea ce a revendicat deja vărul tău.

— Și eu care m-am crezut un om de onoare în toți acești ani!

— Tu chiar n-ai picătură de sânge scoțian în vine. Un Ferguson își ia ce dorește indiferent ce spune legea.

— Aha, făcu Robin, dând din cap cu înțelepciune. Brusc, încep să înțeleg toate ramurile terminate brusc din

arborele genealogic. S-au dus să împodobească cu totul alt arbore, cel al familiei Tyburn.

— Pfff, scuipă Taran degustat.

— Dar ai spus că nu am nicio altă opțiune, spuse vicontele, revenind la subiectul anterior. Cum rămâne cu Lady Cecily?

Fu satisfăcut de cât de indiferent reuși să pară.

— N-ai șanse cu ea. Nu mai ai, lătră Taran.

— Și de ce?

— Fiindcă nicio femeie cu un dram de mândrie nu va accepta după ce a văzut-o pe Marilla frecându-se de tine ca o pisică în călduri.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin șocat.

— Lady Cecily a trecut pe hol adineauri. Tocmai voia să intre când v-a văzut pe voi doi bot în bot. A încremenit pe loc, zău! N-ai pierdut mare lucru, după părerea mea. În ciuda zestrei bogate.

— Taran... în vocea lui Robin răsună un ton de amenințare pe care prea puțini îl auziseră de-a lungul timpului.

— O, e destul de drăguță, recunosc unchiul său netulburat, dar mironosiță. A tresărit de parcă v-ar fi văzut goi pe podea.

Robin inspiră adânc și își îndreptă umerii. Ce conta? După cum îi spusese și Marilla atât de succint, era un om foarte, foarte rău, iar dacă Lady Cecily nu știuse acest lucru deja, îl aflase acum.

Foarte calm, foarte atent, ridică paharul și, dintr-o sorbitură prelungă, îl goli.

Lady Cecily Tarleton era nu doar drăguță, bine plasată în societate și hărăzită să primească o zestre inimaginabil de mare în momentul căsătoriei, ci îi respecta totodată pe cei mai în vârstă ca ea și nu se punea niciodată pe primul loc. Iar dacă unii o considerau doar anostă, iar alții spuneau că era prea bună pentru a fi adevărată, ba câteva pisici bătrâne mârâiau că și o statuie ar fi fost mai vie, toți aceștia nu erau decât niște invidioși. Marea majoritate a matroanelor din lume socoteau că Lady Cecily avea toate attributele unei nuri perfecte.

Motiv pentru care faptul că încă nu era nora nimănui le părea extrem de supărător.

Ce naiba nu era în regulă cu Maycott? De ce nu aproba cererea în căsătorie a vreunui băiat, și să termine dată cu asta?

Nimeni nu se gândise vreodată că nu Maycott constituia cheia misterului și că Lady Cecily cea sfioasă nu era nici atât de sfioasă, nici atât de maleabilă pe cât se credea, ba în plus fusese încurajată încă de la naștere să-și asculte inima. Cu privire la alegerea unui soț, i se spusese să-l aștepte pe acel „cineva special”, iar când întrebase cum avea să-și dea seama cine era respectivul, mama ei o asigurase că „îți vei da seama când îl vei întâlni”.

Din nefericire, singurul tip de bărbați atrași de ea erau indivizi sumbri și serioși care credeau în mod eronat că descoperiseră în ea un suflet-pereche la fel de grav, așa că după trei sezoane Lady Cecily începuse să se teamă că nu avea să-l întâlnească niciodată pe bărbatul pe care, după cum îi promisese mama ei, avea să-l recunoască la prima vedere, și avea să sfârșească nemăritată. Sub imperiul acestei amenințări, în acest ultim sezon tânăra femeie hotărâse să lase deoparte visele despre săruturi fierbinți, hohote de râs relaxate și nopți pline de pasiune și să se concentreze pe realizarea unor scopuri mai realiste: o cameră plină de copii dragi și conversații serioase cu un... cu un

bărbat foarte amabil.

Îi spusese aşadar tatălui ei să-şi dea aprobarea pentru bărbatul care îi plăcea cel mai mult dintre cei care-i ceruseră mâna. Moment în care tatăl o îmbarcase, împreună cu restul familiei, într-o călătorie spre Scoţia, unde, departe de ceea ce ar fi distras-o la Londra, putea „să facă singură o alegere”.

Astfel ajunsese Cecily să se afle în proaspăt renovata sală de bal a castelului Bellemere când un grup de bărbaţi masivi, cu bărbi sure şi îmbrăcaţi în kilturi nu tocmai curate, dăduseră buzna înăuntru şi o luaseră pe ea şi încă vreo câteva domnişoare, le aruncaseră peste umăr şi le duseseră cu ei, în aplauzele încântate ale celorlalţi invitaţi, care crezuseră că totul făcea parte din programul serii.

Deşi Cecily ştia foarte bine că răpirea nu avea legătură cu banchetul, nu se speriasse prea tare. În primul rând, fiindcă una dintre celelalte tinere răpite, Catriona Burns, îi cunoştea evident pe bărbaţi şi îi declarase inofensivi; în al doilea rând, fiindcă la scurt timp după aceea descoperiseră că şi ducele de Bretton se afla în trăsura lor – sau mai degrabă a lui; şi, în sfârşit, fiindcă în momentul sosirii lor la castelul Finovair un bărbat scandalos de chipeş, cu bucle negre moi şi un zâmbet poznaş, o prinsese de mână şi o privise cu ochii lui superbi, amuzaţi, umbriţi de gene negre, iar ea avusese o revelaţie: „Mama a avut dreptate”.

Căci în clipa aceea o emoţie bizară se trezise undeva adâncul inimii sale, însoţită de o stare de bine percepută până în măduva oaselor, ca şi cum ar fi ajuns în sfârşit la destinaţie, fără să fi ştiut măcar că se îndrepta spre ea. Astfel se întâmplă ca Lady Cecily Tarleton, fiica supusă şi cuviincioasă a contelui de Maycott, să recunoască fără urmă de îndoială că găsise în Robin, viconte Rocheforte, derbedeu incorigibil, sărăntoc autoproclamat, scandalosul Prinţ al Crailor, bărbatul cu care urma să se căsătorească.

Ştia cine era şi îi cunoştea reputaţia, desigur. Îi fusese arătat pe străzile din Londra. Nu conta. Singura întrebare era cum avea ea să abordeze situaţia.

Era o întrebare ce o tulbura tot mai mult, mai ales că Robin se remarcase în ultimele două zile prin absența lui la fel de mult cum se remarcase Marilla plin disponibilitatea ei. La drept vorbind, hotărârea lui de a nu-și face apariția începea să-i amenințe serios planul de a-l lua de soț. Intenția îi era fermă, căci acum că găsisse dragostea nu vedea niciun motiv să renunțe la ea.

Însă nu putea să-i spună pur și simplu că îl iubea. Încă de la naștere fusese învățată temeinic că o lady *aștepta* ca gentlemanul să o observe, apoi să înceapă să o curteze. Dar metoda nu avea să funcționeze în situația de față. Timpul era esențial. În curând furtuna avea să oprească, trecătorile aveau să se deblocheze, iar tatăl ei avea să sosească la Finovair.

Prin urmare, când Robin nu-și făcuse apariția nici la cina din acea seară, Cecily plecase în căutarea lui, iar acum stătea într-un hol întunecat în fața bibliotecii castelului, cu obrajii încinși și ochii înnotându-i în lacrimi. Făcuse uz de întreaga ei stăpânire de sine ca să se abțină să nu intre furtunos în bibliotecă, împingând-o pe Marilla Chisholm din brațele lui Robin și luându-i locul.

Un singur lucru o împiedicase să acționeze: dar dacă Robin nu voia ca ea să-i ia locul Marillei?

Nu avea niciun motiv să creadă că ar fi vrut așa ceva. Nimic nu-i confirma certitudinea că simțea și el are tă... această *legătură*, în afară de modul în care o privise când se întâlniseră în fața trăsorii lui Bretton, sugerând o trezire profundă a conștiinței care trecuse dincolo de amuzamentul lui și îl lăsase, preț de o clipă grăitor zdruncinat și vulnerabil.

Se îndepărtă discret de pragul ușii și începu să se plimbe, gândurile oscilându-i între speranță și disperare. Nu băgă de seamă în ce direcție o purtară pașii până nu auzi o voce masculină strigând-o:

— Lady Cecily? Ești bine? Se întoarse și îl văzu pe lordul Oakley venind cu pași mari spre ea. Nu părea nicidecum încântat să o vadă. Ai cotit în direcția greșită. Te-

ai rătăcit?

— Poftim? Aruncă o privire în jurul ei și își dădu seama că, distrată fiind, ajunsese într-o parte a castelului pe care nu o recunoștea. Holul nu era luminat, nu avea covoare și era friguros. S-ar putea, zise după o clipă.

— Cred că ești aproape înghețată.

— Nu. Mi-e chiar bine, spuse ea, ceea ce era adevărat

Bucata de catifea pe care o recuperase din camera ei pentru a-i servi drept șal era călduroasă, chiar dacă deloc elegantă.

Pe sub șal îmbrăcase din nou rochia de seară de muselină albastră în care sosise, căci rochia neagră pe care o purtase dimineața se desfăcuse la cusături cu câteva ore în urmă.

— Mă îndoiesc, zise Oakley, atrăgându-i din nou atenția. Dă-mi voie să te conduc spre o parte mai caldă a castelului.

Părea nerăbdător și, în mod evident, gândurile lui erau îndreptate spre alte probleme.

— Mulțumesc, spuse ea, întorcându-se în direcția indicată.

Deși nu-l întâlnise niciodată pe Oakley la Londra, îi cunoștea reputația de aristocrat rigid până în măduva oaselor. Îl văzuse de mai multe ori în compania lordului Burbett, cel mai solemn curtezan al ei, dar nu ceruse niciodată să-i fie prezentat. Părusse genul de om care întotdeauna găsea ceva de criticat la oricine, iar Lady Cecily nu căuta niciodată motive suplimentare pentru a se îndoii de ea însăși.

Acum Oakley, profund încruntat, mergea alături de ea cu mâinile ținute la spate.

— Îmi cer scuze pentru toate astea, zise el într-un final. Burbett o să mă ucidă când va afla.

Cecily se încruntă. Aparent Oakley credea că Burbett se bucura de o poziție mult mai importantă în viața ei decât era cazul. Dar nu putea nicidecum să-l informeze pe conte că



refuzase cererea în căsătorie a prietenului lui. Burbett era cel căruia i se cuvenea să dezvăluie această informație în orice lumină ar fi dorit.

Interpretând tăcerea ce se lăsase între ei ca pe o muștrare împotriva excesului de familiaritate, Oakley roși.

— Iar acum trebuie să-mi cer scuze din nou.

— Dumnezeu, milord, este a opta sau a noua oară când îți ceri scuze pentru una sau alta. Doar nu poți să te consideri vinovat pentru tot. Te asigur că eu nu gândesc astfel.

— Având în vedere că nimeni altcineva din familia mea nu pare să înțeleagă gravitatea situației ori să-și asume vina de a o fi provocat, sunt nevoit să mi-o asum eu, măcar de dragul demnității.

— Nu ești de părere că unchiul tău sau... sau vărul tău au muștrările de conștiință ce se impun?

— Unchiul Taran nu are conștiință, bombăni Oakley.

— Și vărul tău? insistă ea.

Pentru o clipă se temu că avea s-o mustre pentru îndrăzneală, însă rigiditatea ce părea să fie o parte esențială din purtarea lui dispăru, fiind înlocuită de un zâmbet melancolic.

— Pentru a fi corecți, dacă mă absolvi pe mine de orice vină, trebuie să faci același lucru și pentru Robin. Deși e aproape imposibil să-ți dai seama după aparențe, suspectez că e la fel de șocat ca mine de apucăturile neghioabe ale lui Taran.

— Chiar e? „Iată un subiect mult mai interesant decât Burbett”, își zise ea.

— Nu pot decât să sper. Byron îi oferi din nou un zâmbet neașteptat – și surprinzător de șarmant.

Oportunitatea de a afla mai multe despre Robin se dovedi irezistibilă.

— Pentru un gentleman cunoscut pentru., aprecierea pe care o arată tinerelor domnițe, vicontele reușește să rămână absent o mare parte din timp.

Era teribil de îndrăzneț din partea ei să spună ceva, și aproape nu-i venea să creadă că o făcuse.

Oakley o privi ușor surprins, dar îi răspunse oricum.

— Vărul meu preferă să-și păstreze *aprecierea* doar pentru doamne care nu mai sunt tinere fecioare.

„Ha! își spuse Cecily posomorâtă, Marilla Chisholm pare să-i fi schimbat gusturile.”

— Ei bine, nu e foarte politicoasă, spuse într-un târziu.

— Nu trebuie să te simți ofensată, o rugă Oakley. Conte era probabil distras de ceva – sau de cineva din moment ce renunțase la rezerva lui legendară. Robin încearcă probabil să se asigure că nu ajunge accidental să afecteze reputația cuiva prin asociere cu el.

— Sau e pur și simplu hotărât să nu intre în jocul planurilor matrimoniale ticluite de unchiul vostru, sugerează ea.

— E posibil, dar mă îndoiesc.

— Cum așa?

— Nu cred că Robin se așteaptă ca vreo tânără lady cu reputație bună să-l considere un candidat dezirabil pentru căsătorie. Nu, există un alt motiv pentru se poartă ciudat, iar grija față de reputațiile voastre e singurul pe care mi-l pot imagina.

— Pari supărat, observă ea.

— Asta fiindcă Robin este supărător. Și enervant. Și neghiob.

— S-ar părea că e exact opusul tău, milord, răspunse pe un ton de gheață, neputând să se abțină de la a-i lua apărarea lui Robin. Înțeleg de ce un gentleman atât de prietenos ar pune la grea încercare răbdarea unuia care pare a fi atât de sobru.

— Personalitatea pe care ți-o conturează lumea și personalitatea ta adevărată, pe care ți-o cunoști doar tu, nu sunt întotdeauna unul și același lucru, replică Byron cu buzele strânse.

Cecily înțelegea mai bine decât majoritatea. Știa că restul lumii o considera insipidă, dar câtă vreme familia și

prietenii săi apropiați știau că nu era așa, nu-i păsa. Privindu-l pe Oakley, îi veni o altă idee:

— La cine te referi? întrebă ea. La tine, sau la viconte?

— Poate la amândoi. Chiar și dumneata, Lady Cecily. Burbett te-a proclamat ca fiind cea mai prudentă domnișoară din câte a cunoscut, și totuși, iată-te acum punându-mi întrebări despre vărul meu. Cecily simți o roșeață fierbinte urcându-i în gât și obraji, însă contele urmă cu o patimă care o surprinse: Pe de altă parte, ce știu eu despre femei? *Nimic*. Iartă-mă. N-am vrut să fiu aspru cu dumneata. Ca un neghiob ce sunt, insist să văd lucrurile prin ochii societății, nu printr-ai mei. În situația de față, făceam referire la nepăsarea lui Robin. E o mască pe care a adoptat-o. Cecily așteptă, sperând că avea să-i ofere mai multe explicații, și, după o clipă, tăcerea îi fu răsplătită: Disponibilitatea lui Robin – sau mai exact *hotărârea* lui – de a se subevalua e o invitație și pentru ceilalți să facă la fel. A moștenit o podgorie de la tatăl său și, prin simpla forță a voinței lui, a reușit, după lupte îndelungi, s-o scoată din ruină. Peste vreo zece ani va produce unul dintre cele mai bune vinuri de Bordeaux din lume. Însă *bârfitorii* – scui-pă cuvântul cu dispreț – și gurile sparte și fițuicile cotidiene nu menționează niciodată *asta*. Nerozii vorbesc doar despre experiența lui în alte domenii. Iar el îi încurajează. Rosti ultima parte scrâșnind din dinți. El recunoaște cu seninătate nu doar ceea ce a făcut cu adevărat, ci și nelegiuiri pe care nu le-a comis niciodată. Poți să înțelegi de ce ar face un om așa ceva?

Dumnezeule, unde dispăruse rezerva de oțel a celui mai faimos aristocrat de piatră al Londrei? Cecily avea impresia bizară că Oakley nu se mai referea la Robin, ci la cu totul altceva sau altcineva.

— Poate că speră să combată preventiv bârfele; dacă e primul care își asumă zvonurile, are măcar satisfacția de a le fi furat celorlalți plăcerea unui anunț scandalos și evită durerea pe care ar putea s-o provoace acuzațiile nefondate.

— S-ar putea să ai dreptate, murmură Oakley privind-o

atent. Robin e, din multe puncte de vedere, un bărbat extraordinar. Dar aş fi cu adevărat o gazdă proastă dacă le-aş permite oaspeţilor mei să se expună neintenţionat bârfelor. Ai grijă, Lady Cecily, adăugă el sever, dar nu cu răutate. Avem un prieten comun care nu ar permite niciodată ca numele lui să fie asociat, oricât de pe departe cu o necuviinţă cât de mică.

Se referea la Burbett din nou, avertizând-o că, dacă îşi făcea de cap cu Robin, prietenul său avea să renunţe la a-i mai face curte.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, Lord Oakley. Nu am de gând să cochetez cu vărul tău.

Nu. Ea avea cu totul alte idei.

— Nu aş îndrăzni niciodată să cred aşa ceva, Lady Cecily, spuse contele, recăpătându-şi rigiditatea. E cât se poate de evident că nu eşti genul de femeie care să încurajeze bărbaţii să... Buzele i se curbară într-un mârâit ce exprima mai mult frustrare decât furie... să se caţăre pe iedera de sub geamul ei.

Lady Cecily habar nu avea la ce se refereau ultimele lui cuvinte, dar, evident, era vorba de ceva important. Însă nu irosi prea mult timp reflectând asupra acestui lucru, fiind cu totul prinsă de o idee născută din afirmaţia lui.

— Iederă, murmură ea, arcuindu-şi sprâncenele, concentrată.

Oare ce bărbat ar fi putut să interpreteze greşit intenţiile unei lady dispuse să recurgă la aşa ceva? Ei, în niciun caz.

Se gândea la modul metaforic, desigur, dar dacă Robin refuza să-i facă el curte, avea să fie pur şi simplu nevoită să-l seducă pe Prinţul Crailor.

## *Foarte devreme, a doua zi dimineață*

Cerul încă era cenușiu-închis, pălind spre trandafiriu la orizont, când Robin începu să se plimbe prin galeria de portrete de mult abandonată a castelului Finovair. Furtuna trecuse, iar castelul era acoperit de mantii albe grele, cu turelele și zidurile exterioare înclinate, strălucind sub gheață. Era mai frumos acum decât avea să fie vreodată sau, cât se poate de probabil, decât fusese vreodată. Însă Robin de-abia dacă îi remarcă frumusețea. Imaginația lui era concentrată pe un cu totul alt tip de frumusețe.

Cine ar fi ghicit că Lady Cecily Tarleton avea să se dovedească a fi cea mai periculoasă femeie din Marea Britanie? Desigur, nu pentru lume în general, ci pentru el însuși.

— Dacă n-ar fi atât de amuzant, ar fi jalnic, murmură el bucuros să constate că-și regăsise umorul, cu respirația ieșindu-i într-un norișor în aerul coridorului neîncălzit.

Umorel îl părăsise aproape complet din clipa când o văzuse stând în fața trăsorii lui Bretton, scăldată în lumina torțelor. Zăpada i se agățase în gene, împodobindu-i părul bogat, de culoare închisă, ca o diademă pe voalul Titaniei, și se topise pe obraji ei trandafirii. O expresie subtilă de uluire licărise peste finețea de efigie a chipului ei, o emoție ce se amplificase în ochii de culoarea chihlimbarului când privise în jurul ei ca și cum răpirea ar fi fost un eveniment obișnuit, și nu avea altceva de făcut decât să se bucure de interludiul dintre furt și salvare.

Cum fusese aruncat încă din naștere la cheremul sorții – și cum descoperise astfel că acceptarea amuzată era cel mai bun aliat împotriva disperării –, Robin aprecia aceeași atitudine și la alții. În special la o „alta” atât de drăguță.

Când Byron o prinsese de mână, Robin își dăduse seama că voia să fie în locul lui; întrucât rareori își refuza ceva ce dorea, mai ales că *întotdeauna* avea grijă ca dorințele

să corespundă pe deplin posibilităților, îl împinsese pe Oakley într-o parte și se prezentase el. După cum era de așteptat de la un crai, făcuse un comentariu ușor scandalos și rânjise poznaș, anticipând icnetul ei de rigoare în astfel de situații – sau, eventual, dacă era o domnișoară mai vioaie, un chicot de râs.

Ea nu reacționase defel după cum se așteptase viconte.

Ridicase privirea spre el. O expresie bizară de recunoaștere, care îi furase inima lui Robin, strălucise în ochii ei ca mierea, iar buzele pline și delicioase se întredeschiseseră, fără a lăsa totuși să le scape niciun cuvânt, iar el fusese uluit de forța unei dorințe atât de neașteptate încât aproape îl îngenunchease. În clipa aceea înțelesese cât de periculoasă era Lady Cecily. Fiindcă, în mod cu totul illogic, deși ar fi trebuit să fie imun în fața unor asemenea nimicuri, făcuse ceea ce era de neconceput și se îndrăgostise.

Și încă se îndrăgostise la prima vedere.

Robin nu mai fusese niciodată îndrăgostit, și tocmai din acest motiv recunoscuse senzația cu o asemenea siguranță absolută. La scurt timp după aceea, fugise – refuză să-și menajeze vanitatea alegând un alt termen – evitând părțile locuibile ale castelului Finovair și retrăgându-se în cele care începeau să cadă în ruină, reprezentând o proporție considerabilă, după cum constată el cu melancolie. Fugise dintr-un motiv foarte simplu: chiar dacă era îndrăgostit, nu era și nebun, și ar fi fost cu adevărat o nebunie să pornească în urmărirea a ceva ce nu avea nicio șansă să obțină.

Învățase acea lecție încă din primii ani ai tinereții, când fusese trimis la Londra. Matroanele din înalta societate se grăbiseră să-și prevină fiicele să se ferească de fiul unui viconte francez fără bani. Iar tații lor se grăbiseră la fel de tare să-l ia pe Robin deoparte – însoțiți de cei mai solizi dintre servitorii lor – ca să se asigure că înțelegea avertismentul.

Prin urmare, își alesese aventurile exclusiv din rândurile doamnelor care nu cereau să fie luate în căsătorie pentru a accepta zbunguieli în pat. Și chiar dacă numărul cuceririlor lui nu era nici pe departe atât de mare pe cât presupunea Byron – iar Robin îl lăsa să presupună – fuseseră destule cât să nu-i dea prilej de a-și plânge soarta.

Și de ce ar fi făcut-o? se întrebă el oprindu-se să privească pe geam, fără a vedea curtea înzăpezită de dedesubt. Se bucura de sănătate, prieteni buni, câțiva acri de podgorie pe care încă reușea să o țină pe linia de plutire și – aruncă o privire ostilă pe coridorul cu resturi de tencuială căzută și ziduri deteriorate – într-o bună zi avea să moștenească un castel scoțian.

Ce altceva și-ar mai fi putut dori?

*Pe ea.*

Se încruntă în fața acestui gând trădător.

Iritat, se răsuci pe călcâie să plece, însă chiar în acea clipă auzi inconfundabilul, chiar dacă vagul sunet al unei femei înjurând. Bucuros că avea ce să-i distragă atenția, zâmbi, întrebându-se dacă nu cumva, pe lângă toate celelalte moșteniri nedorite pe care Taran – naiba să-i ia vintrele sterpe – intenționa să i le arunce în cârcă, avea să se numere și o fantomă. Deși considera că până și fantomele aveau atâta minte cât să nu bântuie prin asemenea locuri neprimitoare.

Aruncă o privire spre capătul coridorului, de unde auzise sunetul, chiar în momentul în care o grămadă de zdrențe de culoare roșiatică, încununată de un cap, apăru din pragul unei uși.

Un cap deosebit de brunet și drăgălaș.

Lady Cecily.

Se părea că, totuși, avea să fie bântuit, până la urmă.

Timp de o secundă, Robin fu ispitit să se prefacă a nu o fi observat – din nou – și să dispară pe un coridor lateral. Cum stătuse departe de ea până atunci, evitase să guste din ceea ce nu avea să i se ofere niciodată cu totul.

Într-adevăr, bunele maniere îi impuseseră să-și facă apariția la cină în prima seară, dar se așezase la celălalt capăt al mesei față de ea și dispăruse de îndată ce Marilla își începuse campania de a obține de la Bretton... Ei bine, dacă obținuse ceva de la Bretton, cu siguranță nu avea să fie niciodată inima lui. Pe de altă parte, orice neghiob care ar fi văzut cum se purta cu ducele și-ar fi dat seama în scurt timp că inima lui Bretton nu fusese niciodată obiectivul ei.

Dar acum Robin constată că nu putea rezista ocaziei de a petrece puțin timp între patru ochi cu Lady Cecily înainte ca salvatorii ei să năvălească furtunos prin trecători. Oricum, el avea să fie plecat cu mult înainte de sosirea lor. Nu avea câtuși de puțin intenția să privească impasibil cum Marilla Chisholm îl convingea pe tatăl ei că se petrecuseră anumite evenimente care impuneau numaidecât încheierea unei căsătorii. Mai ales dacă mirele era el.

În plus, poate că dacă stătea de vorbă cu Lady Cecily, avea să descopere că nu era așa cum o proclamase fiecare fibră din inima lui, ci pur și simplu o tânără ale cărei maniere elegante însumau tot ceea ce era sau ce aspira să devină. Cel puțin, își spuse el, pornind cu pași mici în direcția ei, putea să spere.

— Lady Cecily, o salută, tot mai amuzat pe măsură ce se apropia.

Renunțase la zdrențele purtate în dimineața anterioară, înlocuindu-le cu o rochie de bal și mai veche, datând dintr-o eră când femeile erau nevoite să se întoarcă în lateral pentru a încăpea pe ușă. Dar fără susținerea arcurilor de dedesubt, fustele grele se târau pe pământ de-o parte și de alta, ca două aripi frânte. Mătasea ce fusese cândva de un roșu aprins ca rubinele căpătase o culoare prăfuită, iar broderia



masivă de fir argintiu de pe mâneci și tiv se înverzise în timp. Trandafiri uriași din resturi de mătase, ce fuseseră albi odinioară, dar acum erau spălăciți și îngălbeniți, atârnav trist de pe coatele, talia și șoldurile ei.

Chiar și în zilele de glorie ale domniei regelui George III-lea, când rochiile care dezgoleau umerii erau în vogă, decolteul acestei rochii ar fi fost considerat indecent, dar pe corpul mărunț al lui Lady Cecily stătea atât le larg, încât fusese nevoită să-și înfășoare un fel de șal de catifea în jurul gâtului, ca pe un fular, și să-i îndese capetele în corset pentru a-și salva pudoarea. Aparent, acest efort făcuse ca părul să i se desprindă din coc, astfel încât și acesta fusese prins sub șal.

Imaginația lui Robin se aprinse la gândul imaginii pe care i-ar fi oferit-o dacă nu s-ar fi învelit cu atâta zel în nenorocitul acela de șal; cu părul revărsându-i-se peste umerii goi, cu buclele lejere ajungându-i la piept. O dorință fierbinte îi înfioră corpul. Nemilos, alungă viziunea chinuitoare.

— Dumnezeule, ce cauți aici? întrebă Lady Cecily.

„Te evit pe tine, dragostea mea.”

— Îmi fac plimbarea de dimineață. Doctorul meu mi-a prescris să mă cațăr printre grămezi de moloz la temperaturi extrem de scăzute de cel puțin trei ori pe zi, explică el, iar tânăra femeie îi dădu satisfacția de a râde la această absurditate. Îmi dai voie să te întreb același lucru?

Cecily coborî privirea spre fustele ei târâte pe jos și îi oferă un zâmbet neașteptat de poznaș.

— Nu poți purta o rochie mai mult de două ori până să renunți la ea. Cu siguranță știi asta, nu? Am găsit-o în cufărul pe care l-a adus domnul Hamish în cameră, cât despre asta... Se strâmbă, trăgând de șal. Robin făcu ochii mari. Doamne sfinte, nu era un șal materialul pe care și-l înfășurase în jurul umerilor, ci o draperie veche de baldachin. O recunosc, deoarece provenea din cameră pe care o ocupase cândva, în copilărie! Aparent, Cecily o

smulsese de la locul ei. Am să plătesc, desigur paguba, adăugă ea.

— Draga mea, spuse el, clătinând din cap mohorât, nici nu știu ce să spun. Nu găsești asemenea relicve trecând pur și simplu la tot pasul!

— Nu, răspunse ea. Le găsești *atârând* la tot pasul.

Robin își înăbuși un chicot de râs, încercând să pară sever.

— Ceea ce e și mai tulburător decât faptul că ai prădat casa unchiului meu e gândul că, după ce ai smuls tapiseriile familiei de la locul lor pentru a te împodobi, ai pornit acum în căutarea altor prăzi de război.

— Îngrozitor, știu, recunosc ea, fixându-l cu o privire tulburător de directă. Mă tem că atunci când descopăr ceva ce îmi doresc, lupt până la capăt pentru a obține acel lucru.

Robin o scrută admirativ. Acestea nu fuseseră nicidecum cuvintele unui model de bună-cuviință, iar expresia ei încântată și deopotrivă sfidătoare întreaga tabloul. Într-adevăr, buzele ei pline tremurau sub efectul unei veselii prea puțin suprimate.

„La naiba”, își zise.

— Ce lăcomie din partea ta, spuse într-un târziu, dându-și seama că nu trebuia să se mai holbeze. Pe de altă parte, cum te-aș putea învinovăți? Mai ales că am fost acuzat de metehne similare.

— O! Asta e o meteahnă? Întrebă ea cu inocență, privindu-l din colțul ochilor splendizi.

Cu fiecare cuvânt și fiecare privire, Robin o găsea și mai delicioasă.

Era cu mult mai rău – și mult mai bine – decât așteptase. Conversațiile pe care le purtase cu domnișoarele în cursul primului sezon monden se limitaseră la schimburi anoste: amabilități fade, discuții lejere despre ultima piesă de teatru, despre vreme, despre cele mai recente expoziții. Nu existase nici urmă de replici amuzante, de subtext, nici – Dumnezeu să-l aibă în pază – de flirt.

Trebuia neapărat să plece de la Finovair înainte de prânz.

— În plus, urmă ea, vărul tău afirmă că ești un adevărat model de stăpânire.

Din nou, îl luase pe nepregătite, făcându-l să izbucnească în râs.

— Ori mă iei peste picior, Lady Cecily, ori ai descoperit un văr care mi-e cu totul necunoscut și care, evident, știe la fel de puține despre mine, la rândul lui.

— Părea destul de sigur pe el. Pe de altă parte, nu poți să știi niciodată când e vorba de bărbați, nu-i așa? Întotdeauna par a fi siguri de orice. Trebuie să fie extenuant, nu-i așa?

— Cum eu nu sunt sigur de nimic, în special de această conversație, nu îndrăznesc să răspund.

— O, eu cred că te consideri foarte sigur vizavi de cine și ce ești, viconte.

Robin detectă amuzament în vocea ei și nu știu cum să replice, așa că surâse pentru a-și ascunde disconfortul.

— Te rog, nu este cazul să-mi folosești titlul. Trebuie să-mi spui Robin, mai ales că Marilla a anunțat că ne va striga toți pe numele mic.

Lumina din ochii ei extraordinari păli ușor.

— Mi-ar plăcea să-ți spun Robin la rugămintea ta, nu a altcuiva.

— *Chiar este rugămintea mea.* Mi-ar plăcea să-mi spui Robin.

Auzi ușoara notă imploratoare din propriul glas, dar nu avea cum s-o stăpânească. Își dorea s-o audă rostindu-i numele pe toate tonalitățile posibile: strigat cu fericire, șoptit în intimitate, pronunțat cu o familiaritate destinsă.

— Doar dacă îmi vei spune și tu Cecily.

— Tatăl tău nu ar fi nicidecum de acord.

Cuvintele îi zburară de pe buze fără să vrea. Când devenise atât de pedant? Era adevărat însă că nu fi trebuit să-i dea voie unui crai să-i folosească numele de botez.

— Dar el nu e aici, și nu aș îndrăzni niciodată să ghicesc ce anume ar aproba sau dezaproba el, rosti Cecily cu o aroganță prefăcută. Ți permiți cam mult făcând dumneata asta.

Sofismul îl încântă la fel de mult ca vioiciunea minții ei. În plus, ce era rău dacă se jucau de-a prietenii... și chiar ceva mai mult, timp de câteva ore scurte?

— V a d că nu am încotro și trebuie să mă înclin fața măreței tale înțelepciuni, Lady... pardon, Cecily. Până când mi se va comunica altceva de către însuși gentlemanul în discuție, mă voi supune judecății tale superioare. Acum spune-mi, ce cauți pe aceste tărâmurî neospitaliere la o oră atât de matinală?

— După cum ți-am zis, caut ceva de îmbrăcat. Ceva care să-mi vină mai bine decât asta, îi arată ea, trăgând de fustele ce atârnau fără vlagă. Vânătoarea m-a adus încoace.

— Mă tem că vei fi dezamăgită. Această parte a castelului nu a mai fost locuită de câteva generații. Orice merita să fie păstrat a fost luat cu mult timp în urmă.

— La naiba.

— Exact, făcu el rânjind la auzul mărunțului blestem. Îmi pare rău.

— Nu contează. Am să caut în altă parte. Trebuie să existe ceva.

Robin se îndoia, dar de ce să-i strice buna dispoziție când era atât de evident că vânătoarea de comori îi făcea plăcere?

— Te gândeai la un loc anume unde să cauți?

— Nu prea. Am fost deja în fiecare cameră de pe coridorul acesta.

— Atunci poate îmi vei permite să te conduc spre un domeniu de vânătoare mai bogat? Chiar dacă nu e foarte mare, castelul Finovair poate fi derutant. Intenționat.

— Cum așa?

— Totul face parte din moștenirea noastră națională. Gândește-te la toți acei iacobini și susținători ai casei de

Hanovra care ne-au bântuit ținutul în lung și-n lat, complotând și răsturnând comploturi, dând la iveală secretele noastre și ascunzând altele. Nici nu-i de mirare că vechile castele scoțiene tind să fie adevărate cuiburi de pasaje secrete și coridoare înfundate, ascunzători și cămăruțe tainice pentru îndrăgostiți. Iar clanul Ferguson a fost cel mai rău dintre toate. Prin urmare, e normal ca fortăreața lor să fie una dintre cele mai labirintice. Da. Chiar ar trebui să-mi dai voie să te însoțesc...

Cecily ridică mâna, râzând:

— Ajunge, Robin! M-ai convins. Chiar atât de nerăbdător părușe? Probabil fusese, într-adevăr, vrăjit. Sângele lui rece era legendar. Și, fără îndoială, accept, continuă ea. Nu mi-ar plăcea deloc să mă rătăcesc printre aceste ziduri pentru totdeauna. Ia-mă și du-mă unde vrei. Sunt a ta!

Inima lui se opri brusc la auzul acestor cuvinte; îi aruncă o privire discretă să vadă dacă înțelegea ce-i oferise, însă nicio urmă de prudență nu-i umbrea fața. Îi zâmbea radios, ca de pe un pedestal. Nimeni n-ar fi îndrăznit să o agreseze. În fond, era fiica unui conte.

Copilă naivă, era mult prea drăgălașă pentru ca el să nutrească asemenea gânduri. În fond, fusese luată pe sus, nu-i așa? Răpită și târâtă printr-o furtună, adusă într-un castel păgân și înghețat, cu scopul declarat de a deveni mireasa celui care avea să-l moștenească.

Mireasa *lui*.

Ideea pluti ispititor în prim-planul imaginației lui. Cum ar fi fost să rămână și să o curteze? Să o seducă? Să-și folosească talentele atât de lăudate pentru a încerca s-o cucerească și s-o facă a lui? Ar fi cedat ea oare?

Dar *el*?

Cecily își vârî mâna sub brațul lui îndoit, fără a ghici impulsurile păcătoase care-l înfiorau.

— Recunosc, gândul de a mă rătăci aici îmi trezește o imagine amuzantă în minte: sărmanul meu spirit gemând

jalnic prin pereți către urmașii tăi, iar aceștia răspunzându-i că îmi merit soarta fiindcă nu am acceptat să mă însoțești. Ridică privirea spre el printre genele cu vârfuri aurii: Cel puțin presupun că urmașii tăi nu le-ar arăta prea multă milă neghiobilor care nu au minte să accepte ceea ce li se oferă.

Robin se opri brusc, surprins de o posibilă interpretare a acelor cuvinte la care ea, fără îndoială, nu se gândise. Cecily îl studia, toată numai inocență și încredere, Bărbatul înghiți nodul care i se pusese în gât.

— Crezi că mă cunoști suficient de bine cât să poți ghici atitudinile urmașilor mei? Întrebă el, descoperind că îi plăcea ideea că îl cunoștea; îi plăcea chiar și ideea că ea credea că îl cunoștea. Deși, desigur, nu avea cum. Amantele lui se plâneau adesea că râsul și ironiile lui împiedicau orice speranță de a ajunge la o altfel de intimitate decât cea trupească.

Dar acolo, în acel moment, cu acea fată îmbrăcată într-o rochie prea mare și cu o draperie pe post de șal, arătând ca o copilă care prădase dulapul bunicii pentru a se costuma, plimbându-se pe un coridor în care gerul se târa pe tavan ca un lichen argintiu, făcând ca respirația lor să înflorească în mici norișori, pe acest bizar tărâm de basm strălucind în lumina de dinaintea zorilor și poleiala discretă a gheții, atitudinea familiară a lui Cecily îi dădu o stare de căldură, prietenie și... de *bine*.

Poate că, până la urmă, nici nu era nevoie să o evite. Poate că reușeau, totuși, să fie doar prieteni...

Dar apoi o privi, numai pentru o clipă, și remarcă felul în care lumina piezișă îi zugrăvea buzele pline, linia elegantă a nasului, strălucirea fină a părului bogat și mica vale umbrită ce se vedea doar o idee peste linia unde își îndesase materialul de catifea în corset, și își dădu seama că nu, nu puteau fi doar prieteni.

— Am îndrăznit să presupun prea mult? Întrebă ea, fără a părea câtuși de puțin rușinată. Îmi cer scuze.

— Nicidecum, spuse el calm. Mă îngrozește doar

constatarea că sunt atât de previzibil, încât poți ghici înainte care dintre trăsăturile mele li se vor transmite urmașilor mei.

— Ești bun la suflet, Robin, zise ea, cercetându-l cu privirea.

Cuvintele ei îl tulburară. Era un crai și un derbedeu, un sărăntoc. Cecily știa fără îndoială toate acestea.

O trase din nou lângă el și porniră cu un pas lejer, ca și cum s-ar fi plimbat în parcul St. James în plin sezon monden, nu pe coridorul înghețat al unui castel în ruină, în toiul iernii.

— Se prea poate să fi intuit corect cum vor fi posibilii mei urmași. *Dacă* s-ar ajunge ca acest castel să fie locuit pe viitor de viconții de Rocheforte. Mă îndoiesc însă că asta se va întâmpla.

— Cum vine asta? Gentlemanul mai în vârstă mi-a dat înțeles că tu vei moșteni Finovair.

— Gentlemanul mai în vârstă? A, te referi la Taran. Nu prea e un gentleman, deși e cu siguranță mai în vârstă. Într-adevăr, cum mama mea a avut proasta inspirație de a mă naște prematur și astfel am venit pe lume cu două săptămâni înaintea lui Byron, Taran m-a ales pe mine ca moștenitor, vârându-mi pe gât această construcție măreață. Adoptă un ton fățiș de indiferență amuzată: Dar până și mie, cu toată puterea mea convingere, și pot fi foarte convingător – îi aruncă o privire șăgalnică și fu răsplătit cu o roșeață ușoară –, până și mie mi-ar fi foarte dificil să conving o lady să locuiască aici, cu atât mai puțin să-și crească odraslele într-un asemenea loc.

— De ce? Cecily se opri și ridică ochii spre el, părând sincer derutată.

„De ce?” Privirea lui străbătu până în capăt galeria căzută în ruină. O plantă agățătoare se strecurase printr-o crăpătură din fereastră și atârna din tavan golașă și strâmbă, ca degetul unei vrăjitoare, arătând acuzator spre un scaun rupt sprijinit ca un om beat de un perete pătat de apă. Întrebarea ei era nesinceră. Nu putea fi altfel.

— Cele mai recente tendințe în modă, rosti el cu un aer de nepăsare supremă, exclud buzele vinete. Cel puțin așa mi s-a spus. Iar eu refuz să am o soție care să nu fie la modă.

Cecily izbucni în râs, iar Robin nu putu să nu observe că buzele ei începeau, într-adevăr, să capete o nuanță albastruie. Își dădu jos jacheta și, fără a-i cere permisiunea, i-o puse pe umeri.

Tânăra femeie se dădu înapoi un pas când el îi făcu acest serviciu nesolicitat, surprinsă vizibil de îndrăzneala lui. Robin profită pentru a supralicita, aranjând strâns gulerul în jurul gâtului și scoțându-i blând o viță de păr de sub jachetă. Apoi i-o netezi pe umăr, zâmbindu-i și înaintând încet spre ea, cu fiecare pas pe care ea îl făcea în retragere, până când umerii i se loviră de zidul din spate.

— Îmi cer iertare, Lady Cecily, spuse el, venindu-și în fire. Pur și simplu mă asigur că Scoția nu rămâne în urma Londrei. Buzele tale începuseră să se învinețească, draga mea.

Nu intenționase să facă nimic mai mult, dar ochii ei aurii îl prinseră în capcană și totul dispăru din jurul său, în afară de bătaia inimii și sunetul respirației gâfâite. Apoi, uluitor, imposibil, ea își dădu capul spate, închizând leneș ochii și oferindu-și buzele într-o invitație delicioasă.

Un sărut. Ceva care să-i aducă aminte de ea. Cât rău ar fi putut să facă un sărut?

Nu ar fi fost în stare să-i refuze chemarea mută așa cum nu ar fi fost în stare nici să refuze să respire. Își plecă fruntea și, atent, își lipi buzele de ale ei.



Dorința explodează în clipa în care o atinse, străbătându-l pe Robin ca un fulger. Se apropie, ținându-și mâinile strânse în pumni pe lângă corp, dorindu-și mai mult, dar convins că dacă ar fi întins mâna după ea, ar fi fugit.

Mai multe săruturi. Era tot ce își dorea. Nu era mare lucru, mai nimic, de fapt, doar... totul.

Cecily îi răspunsese cu un sunet încântător, pe jumătate de surpriză, pe jumătate de plăcere, simultan un icnet și un oftat, și se întinsese în sus spre el, sprijinindu-se cu o palmă pe pieptul lui.

Robin mai făcu un pas, picioarele încurcându-i-se în fustele grele, dar nevrând s-o sperie. Într-o încercare de a se stăpâni, își sprijini antebrațul pe peretele de deasupra capului ei, înclinându-și propriul cap pentru a ajunge mai bine la savoarea perfectă a buzelor tinerei femei, pentru a-și trece fugar limba peste îmbinarea lor dulce, până când – îndurare! — gura ei se deschise, iar limba ei o găsi pe a lui.

Viconteletu gemu, abandonându-se plăcerii de a se supune explorării ei neștiutoare. Preț de câteva clipe lungi, de extaz, o sărută până când îi simți mâna alunecându-i în sus pe piept, apoi Cecily își încolăci brațele pe după gâtul lui, trecându-i degetele prin păr. În replică, trupul lui deveni tare ca de piatră. Doar câțiva centimetri îi despărțeau de atingerea care ar fi făcut-o să simtă clar cât era de excitat. Voia s-o sărute, nu s-o șocheze. Cu bărbia tensionându-se de frustrare, se dădu înapoi, eliberându-i gura.

Cecily clipi, surprinsă de neașteptatul abandon. Robin își feri privirea, inspirând adânc pentru a se liniști. Emoțiile îi erau haotice și necunoscute, un amalgam inconfortabil de dorință fizică și nevoia de a o proteja. Cecily n-ar fi trebuit să se afle acolo cu el. Era o greșeală. O indulgență stupidă și masochistă.

— Dumnezeuule bun, *chiar* că te pricepi la treaba asta cu seducția, nu-i așa? șopti ea cu respirația tăiată.

— Nu știi? Bineînțeles că sunt. Draga mea, eu sunt Prințul Crailor.

Îi aruncă o privire sardonică, porecla altcândva amuzantă zburându-i ca un blestem de pe buze.

Brațele ei alunecară din jurul umerilor lui. Robin coborî privirea, pregătit să-i ofere un zâmbet arogant cu buza răsfrântă, dar încercarea lui eșuă când o văzu. Arăta nedumerită și mohorâtă, cu obraji roșii, cu ochii luminoși și înspăimântător de sinceri.

— Bineînțeles că ești, spuse ea. Adică, *auzisem* asta. Ai într-adevăr o reputație care a ajuns departe. Dar auzi atât de multe, despre atât de mulți oameni, și odată ce îi cunoști îți dai seama că zvonurile nu au făcut decât să exagereze ceva ce nu e, de fapt, deloc extraordinar.

Robin râse, surpriza făcând să i se risipească proasta dispoziție. Cecily îl zăpăcea, îi răpea hotărârea, sângele rece, reputația. Îi distrugea toate prejudecățile despre domnișoarele din lumea bună, lăsându-l fără cea mai vagă idee după care să se ghideze. Îl fascina și îl deruta. Ce făcea? Ce era cu ea?

— Înțeleg, murmură el. Cred că te-am cam dezamăgit, nu-i așa?

— O, nu! Deloc. Ba chiar mi-ai depășit așteptările, se grăbi ea să-l asigure, cu o asemenea lipsă de falsitate, și atâta grijă entuziastă față de reputația lui de crai, încât nu se putu abține să nu râdă din nou. Nu am fost niciodată sărutată atât de... atât de *convingător*.

— Acum tu ești cea bună la suflet, Lady Cecily, zise deși se simți ușor rănit de felul în care folosisese cuvântul „convingător”.

Crezuse că nu făcea decât să joace un rol. De fapt, nu i se mai întâmplase niciodată să se piardă cu totul într-un simplu sărut și îl irita faptul că ea nu-și dăduse seama.

— Pe de altă parte, însă, poate ar trebui să ceri părerea domnișoarei Marilla, sugeră ea. S-ar putea ca ea să te aprecieze diferit.

Robin tresări și se holbă la ea, uluit că făcuse aluzie la sărutul la care fusese martoră. Un mic tăciune licări în

profunzimile ochilor ei de culoarea chihlimbarului. „Gelozie?” se întrebă el.

Apoi Cecily îi zâmbi cu o asemenea simplitate amețitoare, încât i se tăie respirația și ridică mâna să o atingă, dar ea se întorsese deja și pornise pe coridor. Se grăbi s-o ajungă din urmă, oferindu-i din nou brațul. Ea i-l acceptă cu o nonșalanță uimitoare, venind la atât de scurt timp după sărutul lor fierbinte. Cel puțin, își spuse el, tot mai consternat, *lui* i se păruse fierbinte...

— Sinceră să fiu, continuă ea, ca și cum discuția n-ar fi suferit nicio întrerupere, nu cunosc prea mulți crai.

— Sper și eu că nu, zise el, surprins din nou de turnura pe care o lua conversația.

Cecily ar fi trebuit să roșească ori să-l mustre fiindcă profitase de ea, sau, eventual, să îl ispitească să-și încerce norocul din nou, reacții cu care era obișnuit și la care se aștepta. Nu ar fi trebuit să se poarte ca și cum momentele de dinainte nu s-ar fi întâmplat, ca și cum sărutul lor ar fi fost neimportant. Era important pentru el!

Nu se mai aflate niciodată într-o asemenea situație. Îl adusese într-o stare de confuzie deplină, sfidându-i prejudecățile, cu tot corpul tensionat de dorință, cu tot aplombul redus la neant și inima bubuindu-i sub efectul unei emoții pe care n-o putea descrie decât ca pe o poftă nebună... de a o atinge, de a o săruta.

— De fapt, urmă ea, nu am cunoscut decât doi crai adevărați: pe tine și un văr îndepărtat despre ale cărui fapte nu vorbim decât pe șoptite.

— Să nu-mi spui că există un rival la coroana mea? se indignă Robin în glumă, chinuindu-se să-i imite nepăsarea. Nu poate avea o reputație comparabilă!

— O, e cu mult mai rea decât a ta. Știu din surse sigure – adică din gura ticălosului însuși – că a sedus mai bine de optzeci dintre cele mai respectate doamne din înalta societate.

— Ți-a spus el asta? întrebă Robin, surprins că tinerei

femei i se dăduse voie să converseze cu un crai faimos, ba mai mult, că discuția se învârtise în jurul unui asemenea subiect.

— Da. Deși nu când se mai aflau persoane prin preajmă care să-l audă. Cu siguranță, nu în apropierea părinților mei. O, nu, spuse ea, surprinzându-l cu un chicot de râs, nu le-ar fi plăcut să afle despre *acea* conversație. Absolut deloc.

Nici lui Robin nu-i plăcu. Un sentiment de gelozie mai coroziv decât un acid i se strânse ca un nod în stomac. Oare nu cumva o sărutase acest libertin necunoscut? Și, după aceea, fusese la fel de relaxată ca acum.

— Nu, continuă ea, a așteptat până am rămas singuri la balul organizat de părinții mei în Surrey anul trecut. Ei erau ocupați cu întâmpinarea oaspeților când Marmeduke m-a convins să ies la o plimbare pe terasă. „Marmeduke?” Era deci atât de apropiată de acest netrebnic încât să-l strige pe numele mic?

— Nu mai era nimeni altcineva prin preajmă, iar el a profitat cu nesimțire de intimitatea ce ni se oferise pe neașteptate. Îi aruncă o privire scurtă. Presupun că ar fi trebuit să plec de îndată, căci am lipsit din sala de bal mult prea mult timp. Dar poveștile lui erau atât de fascinante, încât nu am putut rezista tentației de a rămâne să ascult. Sunt sigură că oaspeții noștri se întrebau deja ce se alesese de noi, încheie ea.

Robin se îndoia de această ultimă parte, dintr-un motiv irefutabil: dacă Lady Cecily ar fi dispărut pe o terasă cu un destrăbălat vestit suficient de mult timp cât să dea naștere la întrebări, reputația ei ar fi fost întinată pe vecie, iar asta, după toate aparențele, nu se întâmplase. Făcuse o eroare. O judecase greșit. O crezuse fină cunoscătoare a subtilităților lumii mondene, dar Cecily părea să ignore cât de aproape fusese de dezastru, la fel ca un copil mic ce coboară în fugă un șir de trepte abrupte. Era un pericol pentru ea însăși. Cineva ar fi trebuit să-i păzească reputația și, evident, nimeni

ne se ocupase de acest lucru.

Departa de el să intervină, dar nu-i putea permite să navigheze prin societate fără un ghid și un protector. Când tatăl ei avea să-și facă apariția pentru a o duce acasă, Robin avea să solicite o întrevedere ca să-i expună gentlemanului sarcinile de părinte.

Oare ce tot spunea acolo? Nici nu avea să se afle la castel pe când sosea tatăl ei. Dar... dar putea să meargă la Londra.

Limbile se dezlegau ușor în cluburile mai puțin pretențioase ale bărbaților din Londra, în afara sezonului, când nu prea existau alte activități în afară de bărfă. De îndată ce se întorcea în oraș avea să-l găsească pe acest... acest Marmeduke și să discute cu el, pentru a se asigura că nenorocitul înțelegea ce înseamnă discreția, căci, chiar dacă reputația de seducător a lui Robin era exagerată, reputația lui de persoană cu care nu se putea glumi avea perfectă acoperire în realitate.

— Care e numele complet al rivalului meu, dacă îmi dai voie să te întreb?

Cumva, reușise să adopte un ton de pură curiozitate.

— Marmeduke, Lord Goodhue.

Robin se încruntă. Ar fi putut jura că-i cunoștea pe toți desfrânații din Londra.

— Nu cred că l-am mai întâlnit vreodată pe acest gentleman.

— Nu m-ar surprinde. Nu vizitează decât rareori capitala, locuind exclusiv în Surrey.

— E vecin cu domeniul de la țară al familiei tale?

*Unde* anume în Surrey? Dintotdeauna își dorise să viziteze acel comitat.

— Nu stă *lângă* casa noastră, ci *în* casa noastră. A devenit oaspetele nostru permanent după ce și-a pierdut averea acum câțiva ani și nu mai avea unde să meargă. De fapt, părinții mei i-au dat camere chiar lângă ale mele.

Robin se holbă la ea, cuprins de o senzație bizară. Pe

toți dracii, probabil că era șocat. Nu mai fusese șocat de la cincisprezece ani, când soția profesorului de latină îi oferise un cu totul alt gen de lecții.

— Ei bine, nu prea ar fi putut să-l găzduiască în aripa servitorilor, se apără ea. Deși nu mă îndoiesc de faptul că ar fi fost mai pe gustul lui. Chiar și așa, cameristele ne tot amenință cu demisia.

Nu era pur și simplu un lucru uimitor că reputația fetei rămăsese intactă; era un nenorocit de *miracol*.

— La naiba, chiar așa, mormăi el în barbă, iar Cecily izbucni în râs.

Întregul chip i se luminează de veselie, cu ochii dansându-i jucăuș, râsul gata să se reverse de pe buze și dinții dezvăluindu-i-se într-un rânjel larg. Îi tăie răsuflarea.

— Desigur, acum are optzeci și trei de ani și suferă de gută, are șanse mai mari să câștige cursa de cai de le Derby decât să prindă o cameristă, reuși ea să îngaime printre chicote. Sau pe mine. Nu că ar încerca vreodată. Are și el standarde, ca toți craii. Îi aruncă o privire piezișă. Sau cel puțin așa mă asigură Marmeduke.

Începu iarăși să râdă, și de data asta i se alătură și el, îl dusesse de nas de la bun început, făcându-l să plătească fiindcă o provocase să-i laude sărutările.

— *Touché, ma petite*, spuse el când se opri în sfârșit din râs. Îi oferi brațul, iar ea i-l luă, și își reluară drumul pe coridorul înghețat.

Preț de câteva minute agreabile, rămaseră tăcuți, iar Robin absorbi fericit senzațiile care i se ofereau, căldura degetelor ei odihnindu-se pe brațul lui, parfumul vag de vanilie și iasomie ce-i gâdila nările din când în când, simpla plăcere a companiei ei...

— Chiar dacă e rece, Finovair are un farmec considerabil, observă ea după o vreme. Însă, din câte înțeleg, tu consideri că soția ta va fi mai fericită la Londra decât aici.

Ar fi trebuit să evite subiectul, să lase comentariul ei să treacă nebagat în seamă, dar simțea nevoia să-i spună – nu,

simțea nevoia să-și amintească lui însuși cât de înalt era pedestalul ei.

— Soție? repetă el. Draga mea Cecily, am și mai puțin de oferit unei soții la Londra decât aici.

Orice altă fată ar fi roșit ori și-ar fi cerut scuze sau, în cel mai bun caz, l-ar fi privit dezgustată. În fond, tocmai comisese unul dintre păcatele cardinale ale înaltei societăți: își recunoscuse sărăcia. Dar începuse să se obișnuiască să fie luat prin surprindere de ea, și la fel se întâmplă și acum.

— Dar neîndoindu-te vreai să te căsătorești și să ai o familie, rosti ea cu seriozitate.

— Cu siguranță. Dar mi s-a spus că, atunci când îți iei o soție, ai obligația de a lua în considerare și dorințele ei. Dorințe pe care am slabe șanse să le îndeplinesc. Poate că sunt un crai, Lady Cecily, dar nu sunt un ticălos.

Ea îl contemplă îndelung, apoi i se adresează cu o sclipire ciudată în ochi:

— Înțeleg. Deci îți imaginezi o soartă asemănătoare cu a lui Marmeduke? „Pe toți dracii din iad, nu!” Înainte ca Robin să poată respinge cu glas tare această idee hidoasă, Cecily se grăbi să adauge, cu aerul unei persoane care se străduiește din răspuțeri să încurajeze victima unui destin sumbru: Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta.

Dumnezeule bun, oare îi era hărăzit să alerge șchiopătând după cameriste, odată ajuns la bătrânețe, cu degetele noduroase întinse cu speranța de a ciupi măcar o ultimă amărâtă iute de picior? Așa îl vedea ea?

— Mă înspăimânți.

— A, da? Oare de ce, mă întreb?

— Cea care mă înspăimântă e viziunea ta despre mentorul meu.

— Ți se pare? Marmeduke e chiar un scump. E mare favorit printre surorile mele mai mici.

Ideea de a ține pe genunchi niște copii angelici, oferindu-le povești cenzurate considerabil despre faptele lui din tinerețe, îl înfioră la fel de tare pe Robin ca gândul de a

alerga după cameriste; decise să-i ignore întrebarea, punând el alta în schimb:

— Ai mulți frați și surori?

— Patru. Am doi frați mai mici, gemeni. Au fost trimiși la Eton anul trecut și mi-e foarte dor de ei, deoarece surorile mele consideră că orice joc ce le impune cu oarecare dexteritate fizică e sub nivelul lor. Deși cred că ar găsi astfel de jocuri încântătoare dacă s-ar pricepe cât de cât, îi mărturisi ea cu o licărire arogantă în ochi pe care Robin o găsi adorabilă. Tu ai vreun frate sau vreo soră? îl întrebă la rândul ei.

— Nu.

— Dar l-ai avut pe Oakley să-ți țină socoteala păcatelor

— Nu, zâmbi el. Nu prea. Deveni brusc serios: eu și Oakley am fost ținuti separați.

Robin nu-l cunoscuse pe Byron decât la vârsta adultă. După ce părinții lui muriseră de gripă, orgoliul, nu compasiunea, îl determinase pe tatăl lui Byron să plătească pentru educația micului viconte. Însă morocănosul bătrân nu văzuse niciun motiv pentru a-i permite moștenitorului său să se tragă de șireturi cu odrasla unui franțuz lefter. Așa că, în vreme ce Byron studiasse la Eton, Robin fusese trimis la Rugby. Nu fusese niciodată invitat să-și petreacă vacanțele la casa Oakley. În schimb, directorii colegiului Rugby fusese plătit pentru a-l lua pe Robin la el acasă în acele perioade.

Dar nu avea niciun rost s-o deranjeze cu astfel de detalii.

— Câte surori? o întrebă.

Ea îl privi gânditoare preț de câteva clipe înainte în a-i răspunde:

— Două. Una are nouăsprezece ani, iar cealaltă, care are șaptesprezece, tocmai și-a făcut ieșirea în societate. Ba chiar cu mare succes, adăugă Cecily cu o notă de mândrie. Le iubea, își dădu el seama, având față de familie o afecțiune necomplicată și sinceră, și simțindu-se iubită la rândul ei. Ideea îi stârni dorința de a fi inclus în cercul ei magic. Se



încruntă la acest gând: terminase cu asemenea prostii cu ani buni în urmă. Ambele au primit cereri în căsătorie de la gentlemen la care țin destul de mult, continuă ea. Ajunseseră aproape la capătul coridorului acum. Se vedeau scările largi ce coborau spre partea locuită a castelului, o strălucire caldă ridicându-se dinspre parter. Ard de nerăbdare să se mărite și să-și întemeieze propriile familii. Din păcate însă, tata nici nu vrea să audă de asta.

— Tinerii sunt inacceptabili? întrebă Robin, simțindu-se înfrățit cu sărmanii flăcăi.

— Nicidecum, atâta că tatăl meu este de modă veche, ceva teribil. Refuză să le permită surorilor mele mai mici să se mărite până nu mă vede pe mine la casa mea. De fapt, de asta ne aflăm în Scoția.

La aceste cuvinte Robin simți un nod oprindu-i-se în piept, iar inima îi bubui fără vlagă în piept. Așa se explica prezența familiei Maycott în Highlands, și faptul că organizaseră un bal: contele avea să anunțe logodna fiicei lui. Cine era nenorocitul? Scoțian, probabil, altfel de ce ar fi târât înalta societate până acolo, în miezul iernii? Dar *cine* anume?

Ajunseseră la capătul galeriei, în vârful scării ce dădea spre foaietul aflat chiar lângă sala mare. Sunetul unor chicote de răs se ridică până la ei. Bretton și iubita lui. Locul lui Cecily era acolo, printre ei, în lumină și căldură. Nu cu el, în frig și ruină.

— Ești jignitor de distras, Robin, observă ea pe un ton de reproș. Îndrăznesc să afirm că n-ai auzit nimic din tot ce-am spus.

„Ba ți-am auzit fiecare silabă, ți-am simțit fiecare răsuflare.” Vicontele reuși să zâmbească:

— Bineînțeles că da. Ai venit în Scoția să-ți anunți logodna.

— Nu, îl contrazise ea, încrețindu-și sprâncenele. Am venit să decid *pe care* dintre cererile în căsătorie să o accept.

— Pe care? repetă el uluit. Au fost atât de multe?

— Cinci.

— Cinci?

Izbuti cumva să pară doar vag amuzat, manifestând un interes politic. Poate că merita să se gândească la o carieră pe scenă.

Cinci. Și, fără îndoială, fiecare dintre ei capabil să-i ofere lucrurile pe care orice părinte iubitor și le dorea pentru copilul său: siguranță, bogăție, un rang înalt. Altfel Maycott i-ar fi refuzat de la bun început. Însă nu îi era promisă altcuiva. Nu încă.

— Și, spuse el, având grijă să privească doar în față, e vreunul care se ridică mai presus de ceilalți?

— Nu, oftă Cecily. Tocmai asta e problema. Nu e nici unul printre ei la care să țin mai mult decât la ceilalți,

Un sentiment absurd de ușurare îl copleși. Era laș. Era ridicol. Însă tot nu se schimba nimic.

Durerea acestei înțelegeri îl săgetă din cap până în picioare, tăioasă și adâncă. Nu putea să-și exprime sentimentele fățiș. Avea și el orgoliu, chiar dacă nimic altceva. Fusesse singurul lucru în privința căruia refuzase să cedeze în scurta lui viață plină de compromisuri.

— Tu ce crezi că ar trebui să fac? întrebă ea concentrată, renunțând la tonul lejer.

Robin simți că i se cerea să joace un rol peste puterea lui, însă era nevoit să se supună.

— Ei bine, trăgăună el, dacă ți-ai amâna decizia încă un sezon, probabil ai putea atrage alte cinci oferte. Atunci ai avea o întreagă echipă de crichet și ai putea pur simplu să-l alegi pe cel mai bun jucător.

O roșeață delicată îi urcă tinerei femei pe gât și îi pătă obrajii fini și palizi. Fără un cuvânt, își dădu jos jacheta lui și i-o întinse.

— Mulțumesc, viconte, rosti ea pe un ton de gheață. Am să reflectez asupra sugestiei dumitale.

Se întoarse să coboare scările, ducând cu ea toate visurile pe care Robin nici nu știuse că le nutrise, dar care ea le scosese în mod dureros la lumină.

Nu avea de gând s-o lase. O prinse de cot și, fără urmă de bună-cuviință sau rafinament, o răsuci înapoi spre el și o trase în brațe. O înclină ușor, iar gura lui coborî peste a ei într-un sărut nemilos și lacom. Toți anii în care nu avea s-o atingă, s-o vadă, să fie cu ea, se revărsară în acel sărut; pierdere și nevoie urgentă, furie și neputință. Apoi, la fel de repede cum o luase în stăpânire, o puse din nou pe picioare și se îndepărtă, lăsându-și mâinile să-i cadă pe lângă corp.

Preț de o clipă prelungă, rămaseră față în față, respirând amândoi gâfâit, cu privirile înlănțuite ca într-o întrecere în care nu avea să existe niciun învingător.

Robin așteptă ca ea să-l dojenească, să-l pălmuiască, să-l insulte, să facă toate lucrurile pe care avea dreptul să le facă nu doar acum, ci și drept răspuns la sărutul lui de mai devreme. Dar, din nou, ea nu reacționează. Se mulțumi să stea acolo, cu umerii drepecți, cu fruntea semeată, cu ochii în flăcări. Robin habar nu avea ce gândea, ce simțea Cecily. Furie? Dezgust? *Milă?*

Într-un final nu mai putu să îndure:

— Nu ai de gând să spui nimic? întrebă el disperat.

— Dar tu? replică ea pe același ton.

Doamne, da, cât de mult ar fi vrut să vorbească, să-i jure credință, să-i dezvăluie cât îl tulburase, să-l ceară implorator mâna. Dar nu putea s-o facă. N-ar fi fost corect.

— Nu.

Capul ei zbură în spate ca și cum ar fi lovit-o, moment în care mâna lui se ridică să se întindă după ea.

Dar Cecily pornise deja în fugă în jos pe scări. Lăsându-l pe el în urmă.

Oare ce nu era în regulă cu omul acela? O sărutase nu o dată, ci de două ori, apoi o îndepărtase de fiecare dată – deși ea îi arătase limpede cu luminii zilei că nu voia să fie îndepărtată – după care, în replică la tentativa ei jalnică de a-i stârni gelozia, îi sugerase să strângă o echipă de crichet. O echipă de *crichet*? Doar la atât îl dusesese mintea?

Cecily coborî valvârtej scările, cu fustele de catifea foșnindu-i furios în jurul gleznelor. Dar rări pasul când își atinse buzele, simțind din nou foamea din lăuntrul lui, dorința lui sălbatică. Slavă Domnului că stâlpul galeriei din spatele ei o sprijinise în timpul aceluia prim sărut, căci altfel s-ar fi prăbușit sub atacul senzual, și Robin însuși o sprijinise la cel de-al doilea sărut, care fusese și mai intens. Chiar și acum amintirea îi tăia răsuflarea și făcu să-i tremure genunchii.

Își dădu seama că nici măcar nu se obosise să o îmbrățișeze în timpul aceluia prim sărut. Când Robin se desprinsese de ea, Cecily își imaginase că fusese oarecum dezamăgit, că sărutul ei fusese prea inocent pentru gusturile lui de bărbat experimentat, și astfel, căutând cu frenezie o replică, ceva care să nu sune oribil de insipid, rostise primul lucru care îi trecuse prin cap, un comentariu smintit despre cât de bine se pricepea să sărute. Iar asta, dintr-un motiv sau altul, păruse să-l irite la culme.

Ce putea să înțeleagă din toate astea? Și de ce o sărutase din nou? Și de ce păruse acel al doilea sărut atât de furios, dar totodată atât de disperat? Și de ce o întrebase el „Nu ai de gând să spui nimic?” *El* fusese cel care o sărutase pe ea. Și, în sfârșit, și ceea ce conta cel mai mult, de ce naiba nu o urma acum...

Ajunse la capătul scărilor și se împiedică în tivul rochiei oribile. Frustrată, smuci de fuste, însă gestul deranjă perdeaua din catifea pe care o purta în jurul umerilor. Aceasta îi căzu grămadă pe talie, trăgând cu ea decolteul larg și dezgolindu-i umerii înainte de a se agăța în jurul șoldurilor ei ca un uriaș șarpe boa. Cecily încremeni temându-se că cea

mai mică mișcare ar fi putut s-o lase complet goală în partea de sus a corpului.

Lacrimile îi inundară ochii. Ce se alesese de ea? Arăta ca o ȝigancă bătrână și prăfuită și mirosea ca un câine plouat. Nici nu era de mirare că o lăsase să plece. Probabil ar fi trebuit să se bucure că nu-i dăduse un șut în dos.

— Lady Cecily? o strigă o voce ezitantă de femeie.

„O, nu!” Ultimul lucru pe care și-l dorea era să aibă martori la nefericirea ei. Trăgându-și nasul cu toată forța, și-l șterse delicat, încercând să-și vină în fire înainte de a se întoarce. Catriona Burns venea spre ea, cu o atitudine prudentă și o expresie pe care se străduia s-o păstreze neutră. *Ei* îi venea bine rochia. O lacrimă se scurse din ochii lui Cecily și îi alunecă pe obraz.

— Bună, domnișoară Burns, spuse ea, știind că vocea îi suna spartă și falsă. Te-ai trezit devreme dimineața asta. Își feri privirea, încercând să-și recapete calmul, dar lacrimile nu făcură decât să se reverse și mai abundent. Le ignoră cât de bine putea. Se pare că ni se arată o zi minunată, nu crezi?

— Minunată, consimți Catriona, venind lângă ea. Fără cea mai vagă intenție de a-și cere voie, prinse capătul desfăcut al materialului catifelat și-l înfășură din nou peste umerii goi ai lui Cecily, uimind-o prin acel gest neașteptat de bunătate. Cred că nu prea o să mai vedem zăpadă în curând, spuse ea calmă, ca și cum să ajute o tânără înlăcrimată să-și salveze pudoarea era ceva ce făcea în fiecare zi. Cea care a căzut deja nu va rezista prea mult. Nu rezistă niciodată. Presupun că în câteva zile se va topi în cea mai mare parte. Termină de înnourat perdeaua și se dădu înapoi, privindu-și opera cu un ochi critic. Uite. Cum e acum?

Cecily coborî privirea spre rochia ei spălăcită, cu broderia hidoasă și trandafirii ofiliți, și spre perdeaua zdrențuită de catifea îndesată din nou în corset.

— Îngrozitor, gemu ea. Absolut îngrozitor, apoi își lipi mâna peste gură, zgâindu-se consternată la Catriona, căci nu intenționase nicio clipă să pară nerecunoscătoare, atâta

că...

— Așa e, recunosc această, cu privirea ațintită asupra rochiei. Absolut și indescritibil de oribilă. Catriona ridică capul și ceva din expresia ei exagerat de mohorâtă o făcu pe Cecily să suradă, apoi să rânjească, după care începură amândouă să hohotească asemenea unor nebune. Acum o să bem o ceașcă de ceai și-o să ne delectăm cu biscuiții doamnei McVittie, o informă Catriona când se liniștiră. Își trecu brațul pe sub cel al lui Cecily, trăgând-o în camera în care se pregătea micul dejun. După aceea poți să îmi spui toată povestea.

Ceea ce tânăra aristocrată și făcu.

Peste vreo oră, Cecily ieși din dormitorul noii sale prietene simțindu-se mult mai bine, deopotrivă fizic și emoțional. Catriona Burns, care avea să devină în curând ducesă de Bretton – și o ducesă mai drăguță mai greu ar fi putut cineva să-și închipuie – găsisese teancuri întregi de haine băiețești în cufărul adus în camera ei, inclusiv o uniformă de paj, și insistase ca Cecily să le probeze. Lăsând deoparte buna purtare, Cecily le încercase și descoperise cu satisfacție că ea și pajul aveau aproximativ aceeași mărime și aceleași forme – cu excepția unei ușoare stânjeneli în dreptul bustului și al șoldurilor. Așteptând cu nerăbdare să ia în sfârșit o gură de aer proaspăt după ce stătuse închisă în castel atâta timp, Cecily își terminase toaleta punându-și pe cap o șapcă tricotată pe care o găsisese în cufăr.

Îmbărbătată de Catriona și de propria ei euforie provocată de travestiul scandalos pe care-l acceptase, Cecily porni la luptă, hotărâtă să-l găsească pe viitorul ei iubit și să-și reia tentativele de seducție. Singura problemă era că nu știa unde s-ar fi putut afla și nu putea nicidecum să întrebe unde era dormitorul lui. Oricât de curajoasă ar fi devenit în aceste ultime zile, existau câteva limite pe care nu era dispusă să le încalce. Aceasta era una dintre ele.

Și *chiar* devenise mai îndrăzneță, reflectă ea, străbătând coridorul, întredeschizând uși și aruncând câte o

privire discretă dincolo de ele. Câți dintre cei care o cunoșteau și-ar fi imaginat vreodată că ar fi putut fi atât de curajoasă, angajându-se într-un schimb de replici spirituale cu un crai, plănuind să-l seducă pe fustangiul respectiv și deghizându-se în haine de bărbat în acest scop? Nimeni.

De fapt, găsindu-se pentru prima dată în afara micului cerc familial, se simțea ea însăși și îi era bine în pielea ei. Un fior o străbătu. Cum ar fi fost dacă nu ar fi venit niciodată în Scoția, dacă l-ar fi acceptat pe unul dintre acei bărbați vrednici care îi făcuseră curte? Cum ar fi fost dacă n-ar fi fost răpită și nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Robert Parles, viconte de Rocheforte?

Și-ar fi petrecut tot restul vieții trăind viața altcuiva, cunoscând emoțiile doar de la distanță, vagi și indistincte, asemenea durerii provocate de lovirea unei răni bine strânse în bandaj. N-ar fi suferit, nu tocmai, dar nici n-ar fi fost vie cu adevărat, trebuind să suporte în permanență un strat bont de convenții și așteptări între el și inima ei.

Fiorul deveni mai profund și mai rece. Dar dacă Robin o refuza? Dacă nu voia să o ia de soție? Ce s-ar fi întâmplat atunci? Ar fi putut să se mulțumească apoi cu mai puțin? Ar fi putut să încheie o căsătorie de conveniență și să spere că, în cele din urmă să se înfiripe dragostea în sânul acelei uniuni? Avea să opteze pentru celibat, păstrând amintirea celor câteva minute foarte intense și foarte rare, în loc de promisiunea unei familii?

Rări pasul, iar entuziasmul ei de mai devreme păli. Avea nevoie să-și limpezească mintea.

Se încruntă și privi în jur. Cufundată în gânduri o luase spre partea din spate a castelului, lângă bucătării, și se afla acum în dreptul unei ferestre înguste ce dădea spre o curte înzăpezită la capătul căreia se aflau grajdurile. Lângă fereastră se afla o ușă scundă ce ducea afară.

Ridică zăvorul și o deschise, trezindu-se în dreptul unui șir de trepte ce coborau spre un strat gros de zăpadă. Deasupra capului, soarele de dimineață pulsa pe un cer

azuriu, făcând ca întinderea de alb pur să scânteieze ca o lumină. Mirosul înțepător de brad îi ajunse la nări, iar aerul răsună de cântecul păsărilor.

Cum stătea acolo, văzu ușa grajdului deschizându-se, de după ea apăru un cuplu, un bărbat înalt și blond cu brațul încolăcit protector în jurul unei femei cu părul roșcat. Tresărind, Cecily îi recunoscă pe lordul Oakley și pe Fiona Chisholm, al cărei păr i se revărsa peste umeri și al cărei râs răsună cristalin în aer când ridică privirea spre el cu o expresie șăgalnică. Chiar și de la distanța la care se găsea, Cecily reuși să distingă tandrețea cu care îi răspunse bărbatul.

Nu exista absolut nicio șansă de a înțelege greșit acea imagine. Sângele îi năvăli în obraji. Ceea ce o tulbura cel mai tare era că nu se simțea de fapt șocată... se simțea invidioasă.

Dădu să se întoarcă, rușinându-se că le încălcase fără să vrea, intimitatea, însă Oakley o observă și ridică o mână în semn de salut. Fără a-i spune un cuvânt Fionei, se aplecă și o ridică în brațe. Ea țipă ușor, dar contele începuse deja să-și croiască drum prin zăpada ce-i ajungea până la coapse, înaintând spre locul unde se afla Cecily.

O clipă mai târziu se opri la celălalt capăt al treptelor pe care stătea ea, fără a se arăta dornic să-și lase iubita jos.

— Lady Cecily! exclamă el cu un zâmbet larg cum nu-și închipuise vreodată că ar putea să vadă pe chipul contelui.

— Lord Oakley.

Înclină capul, așteptând ca el s-o mustre pentru ținuta ei. Dar își dădu seama imediat că acestuia nu-i păsa defel, sau poate că nici măcar n-o remarcase.

— Bună dimineața, Lady Cecily, spuse Fiona, cu un zâmbet aproape la fel de larg ca cel al lui Oakley. Apoi se întoarse, încruntându-se cu o expresie deloc convingătoare spre bărbatul care o ținea. Lord Oakley, ești bun să mă lași jos?

— Lady Cecily, rosti contele, așezând-o pe Fiona cu



doar o treaptă mai jos de cea pe care stătea ea. Aș dori să fii prima care află că domnișoara Fiona Chisholm mi-a acordat onoarea de a accepta să-mi devină mireasă.

Ridică mâna Fionei și o întoarce, aplecându-se pentru a depune un sărut pe interiorul încheieturii.

O roșeață intensă inundă fața Fionei, iar Cecily surprinse privirea arzătoare pe care o coborî spre creștetul auriu al lui Oakley.

Grație unei alchimii bizare a inimilor, Oakley simți că logodnica lui îl scruta, căci ridică și el ochii. Privirile le rămaseră înlănțuite pentru o clipă, apoi ea se apleci doar o idee spre el. Oakley încă mai era îngropat în zăpadă până la coapse, dar o smulse de pe treaptă într-o îmbrățișare violentă și...

„O, vai!” Neștiind prea bine ce să facă, Cecily își dresе vocea. Nimeni nu o băgă în seamă. Și-o dresе din nou. Mai tare. De data aceasta Oakley ridică privirea cu o expresie iritată:

— Dacă ți-e frig, Lady Cecily, îmi dai voie să-ți sugerez să te retragi în camera de zi?

— Byron, murmură Fiona, mărturisesc că mi-e puțin cam rece.

Nu fu nevoie de mai mult ca Byron s-o tragă strâns lângă el, urcând-o în brațe scările. Fiona abia apucă să-i arunce lui Cecily o privire de scuze, înainte să dispară amândoi.

Uluită de această turnură a evenimentelor, Cecily porni pe cărarea îngustă formată pe lângă zidurile castelului, acolo unde zăpada fusese spulberată în troiene înalte, alcătuiind un mic coridor. Aparent, castelul era un adevărat cuibușor de nebunii. Catriona și Bretton, Oakley și Fiona; ba îl văzuse chiar și pe Ferguson cedând unui impuls romantic și sărutând-o pe Marilla Chisholm în timpul jocului lor de-a v-ați ascunselea.

Singurul care nu era afectat de toată această atmosferă era însuși faimosul crai, Robin, deși trebuia să admită că nici

el nu rămăsese cu totul imun la magia ce plutea peste Finovair. O sărutase, *totuși*. Într-adevăr, o sărutase cât se poate de pasional. Atâta că nu manifesta nicio intenție de a o răpi și a o duce în grajduri, sau de a o lua pe sus în brațele lui, sau... sau de a se căsători cu ea.

Se opri brusc, enervată, și în acel moment observă o siluetă ocolind castelul în direcția grajdurilor. Făcu ochii mari. Era Robin. Acesta aruncă o scurtă privire înspre ea, dar nu se opri. Aparent o confundase cu vreun biet băiat de la grajduri pe care unchiul său îl costumase în veșminte de epocă pentru a-și impresiona oaspeții.

Privirea ei îi urmări pașii, haina de iarnă ce i se legăna de pe umerii lați, cizmele ce înaintau hotărât prin zăpadă, mâna înmănușată ce ținea strâns cureaua de piele a sacului de călătorie pe care și-l trecuse peste umăr... Dumnezeu, se pregătea să plece!

Nu putea pleca. Cum ar fi putut să-l convingă de necesitatea căsătoriei dacă el era altundeva? Trebuia să-l oprească. Dar până ar fi străbătut toată acea întindere de omăt – care probabil îi venea până la talie – el ar fi ieșit de mult pe cealaltă ușă a grajdului. Iar dacă îl striga, era posibil să n-o audă sau, mai rău, s-o audă și să o ignore.

Înnebunită, privi în jurul ei, când îi veni o idee. Cu o expresie de hotărâre întipărită pe chip, strânse două mâini zdravene de zăpadă grea și umedă și formă un bulgăre bine închegat, ignorând frigul mușcător ce îi rănea mâinile. Cum participase la sute de bătăi cu zăpada cu frații ei mai mici, ambii excelenți trăgători, lucra repede, dar cu atenție, căci un bulgăre insuficient de compact, cu o formă incorectă nu putea fi lansat cu precizie.

Într-un sfârșit, fu mulțumită. Robin aproape ajunsese la ușa grajdului, așa că avea o singură șansă să-l oprească.

Înălțând o rugăciune scurtă, făcu un pas în față, își arcui brațul și dădu drumul bulgărelui.

Acesta păru să zboare exact la țintă, în mijlocul spatelui lui Robin. Atâta că... atâta că, în loc de spate, îl izbi

pe Robin în ceafă și, cu o bufnitură răsunătoare, se sparse.

Preț de o clipă, vicontele păru să încremenească, rămânând cu un picior în aer. Apoi, ca și cum timpul s-ar fi derulat cu încetinitorul, sacul de călătorie îi alunecă de pe umăr, genunchii i se înmuieră și căzu cu fața în jos în zăpadă, dispărând de sub privirile lui Cecily.

Ea se puse în mișcare încă înainte ca Robin să ajungă la pământ. Se aruncă printre troienele înalte de zăpadă dând haotic din brațe, convinsă că tocmai îl omorâse pe singurul bărbat pe care avea să-l iubească vreodată.

## Capitolul 24

Cecily înaintă cu greu prin curtea înecată în omăt, reușind în cele din urmă să ajungă la Robin. Acesta zăcea nemișcat, cu fața în jos, cu un braț întins și cu celălalt strâns sub obraz. Genele lui negre ca funinginea i se întindeau ca un covor pe pomeți. Nici urmă de răsuflare nu clinea zăpada de lângă buzele lui.

Tânăra femeie strigă, luptându-se să străbată ultimii câțiva metri până la el, și tocmai voia să se lase în genunchi când o mână se întinse brusc, o prinse de picior și o trase la pământ. Ateriză pe burtă cu un vâjâit, ceva aflat sub zăpadă lovind-o drept în diafragmă, tăindu-i respirația și amețind-o.

— Ha! Mică odraslă a satanei! strigă Robin triumfător, trăgând-o spre el de gleznă. Câteva palme peste fund o să-ți aducă aminte care e pedeapsa pentru astfel de glume. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai zbate și acceptă-ți soarta ca un bărbat!

Cecily reuși să scoată un sunet găuit de protest. Căciula moale pe care și-o pusese pe cap alunecase acoperindu-i fața, astfel încât nu-l putea vedea pe Robin. Și nici el nu-i putea vedea chipul.

— Bine atunci, nătărăule, bombăni Robin, părând

dezgustat. N-am să ridic mâna asupra ta. De data asta.

Îi eliberă glezna, prinzând-o în schimb de cureaua din jurul taliei. Îl simți mișcându-se și își dădu seama cu groază că venise să se așeze călare pe coapsele ei. Nereușind încă să articuleze cuvinte coerente, Cecily reîncepu să se zbată și mai tare. Dintr-o singură mișcare rapidă, Robin o apucă de încheieturi, răsturnând-o pe spate și ținându-i mâinile de o parte și de cealaltă a capului.

— Acum hai să-ți vedem mutra, băiete!

Prinzându-i strâns încheieturile deasupra capului cu o singură mână, îi dădu la o parte căciula. Părul i se agăță în lâna tricotată și i se desfăcu din strânsoare, căzându-i liber în jurul capului.

Robin se holbă la ea uluit.

— Sfântă Fecioară! Ce cauți aici?

— Trebuia să te opresc! izbucni ea. Te pregăteai să pleci. Te pregăteai... te pregăteai să pleci.

— Ei bine, da, recunosc el, lăsându-și privirea să-i alunece pe fața ei.

Părea să fi uitat că o ținea prizonieră; mâinile lui îi apăsau în continuare încheieturile în zăpadă, coapsele lui erau strânse în jurul șoldurilor ei.

— De ce? strigă ea.

— Pare cea mai înțeleaptă decizie. Tatălui tău nu-i va plăcea deloc să mă vadă aici. Astfel, nu mă va vedea.

Dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, logica răspunsului o înfurie. Se cambră, încercând să-l răstoarne, iar când făcu acest lucru, își împinse părțile femeiești direct în pubisul lui. Simți de îndată dovada virilității lui. O dovadă foarte tare și evidentă.

Robin inspiră șuierat, însă Cecily aproape că nu-l auzi. Acel contact de câteva clipe stârnise un vârtej de senzații în locul unde i se uneau coapsele, o durere pe care o resimțea ca pe o plăcere intensă, un gâdilat ce aducea a zvâcnire...

Înjurând în barbă, Robin se dădu jos de pe ea, ridicându-se în picioare dintr-o singură mișcare fluidă, după

care o ajută să se ridice la rândul ei. De-abia atunci îi observă ținuta. Ochii i se îngustară, iar pe chip îi apărură o expresie tensionată.

— Unde ai dat de hainele alea? vru el să știe.

— Catriona Burns le-a găsit.

— Și ți le-a dat ție? Să le *porți*? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Da, spuse ea sfidătoare. Sunt ceva mai confortabile și cu mult mai călduroase decât ceea ce purtam înainte. Și reușesc să mă îmbrace cuviincios!

— Ba nu, scrâșni el. Porți haine de băiat. Jacheta ți-e prea strâmtă peste... Când privirea îi căzu asupra sânilor ei, păru să uite ce voia să spună, mulțumindu-se să încheie: Hainele astea sunt prea strâmte.

— Exact, replică ea. Croiala masculină nu poate fi socotită defel provocatoare.

— Te asigur că nu există *nimic* masculin în silueta ta, rosti el sumbru. Pantalonii ăia îți vin pe picior ca o doua piele, de la pulpă la genunchi la... De data aceasta privirea lui întunecată alunecă spre locul unde materialul se întindea peste triumghiul dintre coapsele ei, iar acea privire reuși la fel de bine ca o atingere să-i deștepte violent germenul fierbinte al dorinței. Își întoarse capul, fixându-și ochii asupra peretelui de la grajd. Ce nu e în regulă cu femeia aceea? mormăi el furios.

— Care femeie? întrebă Cecily, cu mâinile în șolduri.

— Catriona Burns. Credeam că o duce mai mult capul. Încearcă să te compromită?

— Să mă compromită? repetă ea, nevenindu-i să creadă urechilor.

— Da, spuse el, lăsându-și din nou privirea să alunece spre fața ei. Nu poți să apari în public așa... cu asta... Flutură o mână spre hainele ei.

— Nu suntem nicidecum în public și da, pot și am s-o fac, îl asigură Cecily, cu mânia întărită la auzul tonului pe care i se adresase.

Se purtase întotdeauna în conformitate cu standardele acceptate, oferise întotdeauna replicile convenționale, se lăsase ghidată de așteptările și regulile societății. Dar în toți acești ani în inima ei dormise, probabil o ștregăriță ce așteptase bărbatul potrivit care s-o scoată din ascunzătoare: un bărbat care nu accepta tot ceea ce impunea societatea, care recunoștea valoarea unei persoane înainte să-i afle averea, care nu stătea să judece, ci mai degrabă să râdă.

Robin era bărbatul respectiv – chiar dacă în acel moment reușea să-l imite destul de bine pe vărul lui, Oakley. Sau cel puțin pe Oakley așa cum fusese acesta înainte de a o cunoaște pe Fiona.

— *Ba* nu, se răsti el, și spunând acestea o ridică, o aruncă peste umărul lui și porni înapoi spre castel.

Era insuportabil! Oakley o ținuse pe Fiona în brațe, lipită de pieptul lui, ca și cum ar fi fost cel mai de preț lucru văzut vreodată, în vreme ce Robin se purta cu ea de parcă ar fi fost un sac de făină.

— Acesta nu e nicidecum un comportament cuviincios, dacă asta urmărești, îi strigă ea, cu părul lung legănându-se ca un pendul peste spatele lui lat.

— Te las pe tine să *urmărești*, Cecily. Nu-mi prea dai de ales.

— Oricum nu-ți dau de ales, doar dacă nu cumva intenționezi să mă dezbraci și să mă îmbraci tu în altceva!

Probabil nu ar fi trebuit să spună asta. Simți umerii masivi de sub ea tensionându-se, iar brațul muscular înfășurat în jurul coapselor ei o strânse ceva mai tare.

— Dumnezeu să mă aibă în pază, murmură el, adăugând ceva ce tânăra femeie nu mai reuși să distingă.

— Poftim?

— Nimic.

— Nu poți să pleci, spuse Cecily, zvârcolindu-se în încercarea de a se elibera.

— Poftim? Brațul lui o strânse cu și mai multă vigoare.

— Nu poți să pleci de la Finovair. Nu poți să fugi pur și

simplu! țipă ea, exasperarea răsunându-i clar în voce.

— Nu fug. Ți-am explicat deja...

— Dacă pleci, toată lumea va crede că fugi de ceva, iar dacă fugi de ceva, toată lumea va presupune că există un motiv, și își vor închipui *cel mai grav* motiv posibil.

Își sprijini palmele pe spatele lui lat și se ridică puțin, străduindu-se să-i vadă fața, însă nu zări decât o bărbie foarte hotărâtă din profil.

— Dumnezeuule, gemu el.

— Ar fi mult mai bine dacă ai rămâne și ai face ca lucrurile să apară într-o lumină pozitivă, nu înțelegi? spuse Cecily, sperând că disperarea nu-i răzbătea și în voce.

— Dacă ar fi atât de simplu...

— Nu ești de acord? insistă ea.

— Ba da! recunosc vicontele, părând să-și smulgă cuvintele din piept. Da. Admit că ai dreptate.

— Deci nu vei pleca? spuse ea, reușind să se elibereze și lăsându-se să alunece de pe el.

Simțise fiecare centimetru din acel drum... sânii ei apăsăți pe umerii lui, apoi pe spate: atâta duritate în el și atâta moliciune în ea.

— Nu de îndată, spuse el gătit, încercând să se poarte ca și cum n-ar fi observat același lucru.

— Deloc, zise Cecily, cu un fior de exaltare.

— Am să plec cât de curând posibil, anunță Robin, însă focul din ochii lui îi dezminți promisiunea.

## Capitolul 25

Robin intră în bibliotecă și se opri brusc. Cecily stătea în picioare în fața șemineului, silueta ei desenându-se pe fundalul focului ce ardea vesel. Încă mai purta acei nenorociți de pantaloni băiețești, dar se dezbrăcase de jachetă, dând la iveală cămașa fină și largă de dedesubt.

Cum strălucirea flăcărilor o lumina din față, i se vedeau ușor toate rotunjimile prin materialul subțire.

Și avea rotunjimi.

Efectul era năucitor. Micuța ei cutie toracică se îngusta în dreptul taliei subțiri înainte de a se lăți din nou, treptat, pe curbura dulce a șoldurilor. Iar când se aplecă să scormonească în foc, îi văzu sânii tremurând delicios în maniera savuroasă în care materialul pantalonilor se întindea peste fesele ei bine proporționate.

Chiar dacă era viitoare ducesă, Catriona Burns ar fi trebuit muștrată aspru fiindcă încurajase această nesocotință a lui Cecily ce ar fi pus la grea încercare stăpânirea de sine a oricărui bărbat.

— Hamish mi-a spus că vrei să mă vezi, anunță el posomorât. Iată-mă.

Cecily se întoarse și ochii i se luminară când îl văzu. De ce era atât de fericită? Fiindcă, își dădu el seama, îl plăcea. Nu-i plăceau doar săruturile lui... îl plăcea *pe el*. Ceva tare și dureros i se opri ca un nod în piept.

— Mulțumesc, spuse ea, ocolind canapeaua veche și deformată pentru a veni spre el. Voiam să mă asigur că ești bine. Sper că știi că nu am vrut să te nimeresc în cap.

— Bineînțeles că nu. N-ai de ce să-ți chinui conștiința. Byron spunea mereu că am cel mai tare cap din Anglia. Voi fi bine.

Cecily avea un zâmbet superb, poznaș și spontan, iar în scurt timp el nu avea să-l mai poată vedea. Zvonurile cum că ar fi fost anostă, fără viață, și alte comentarii și mai răutăcioase se dovediseră cu toate false. Nu se potrivea nicidecum cu reputația ei și nu mai avea decât puțin timp la dispoziție ca să se bucure de compania femeii neașteptate pe care o descoperise în ea.

Unul dintre oamenii lui Taran se întorsese la amiază cu vestea că zăpada se topea rapid, iar trecătorile aveau să se deblocheze, cel mai probabil, până în ziua următoare. Fără îndoială că oamenii lui Maycott se ocupau deja de asta. Tatăl



ei avea să sosească, iar Robin avea să își joace rolul pe care i-l atribuisese ea.

Avea să se străduiască să pară exasperat și indiferent. Poate avea să facă un efort de a-l împiedica pe Maycott să-l spânzure pe Taran – deși în acel moment nu era sigur dacă voia să reușească –, apoi urma să plece. Poate că avea să o vadă întâmplător prin Londra, într-o bună zi la brațul soțului ei.

Cecily se opri în fața lui, iar zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Încă mai ești furios. Nu, nu are rost să negi. O văd pe chipul tău. „Te înșeli, fată dragă. Aia e neliniște nu furie”, își zise el. Presupun că asta și merit, urmă ea tristă.

— Nu sunt furios. Pe cuvântul meu. Sunt pur și simplu – încercă să găsească o scuză pentru expresia lui întunecată – mâhnit că nu mi-ai ascultat sfatul de a te schimba în alte haine.

— Spui asta fiindcă ții la reputația mea? întrebă ea. Apoi adăugă, cu un zâmbet atât de plin de speranță încât îi frânse inima. Sau fiindcă ții *la mine*?

Să țină la ea. Un termen călduț pentru ceea ce simțea el. Dar de ce să facă situația și mai dificilă, în special pentru Cecily?

— Nu vreau să ai de suferit doar fiindcă ai încercat și te îmbraci călduros.

— Am să mă schimb de îndată ce suntem anunțați că se apropie o trăsură. Dar deocamdată, ce rău poate fi în asta?

— Foarte mare. N-ai vrea să se răspândească vorba prin Londra că, pe lângă faptul că ai fost închisă timp de patru zile cu bărbați din afara familiei și fără o damă de companie adecvată, ai mai și defilat prin castel într-o pereche de pantaloni strâmți.

Cecily își mușcă buza, iar el avu impresia clară că o făcuse pentru a nu izbucni în râs. Nu că n-ar fi înțeles-o. Era absurd, dar, tunete și fulgere, *chiar* se transformase în

Byron!

— Și cine dintre cei de aici ar descrie o asemenea scenă? Întrebă ea. Catriona Burns e ocupată cu ducele și cu nunta ce se apropie, la fel și Fiona cu nunta ei cu Oakley. Și nu cred că Bretton sau Oakley ar fi genul de gentleman care să-și irosească timpul discutând despre hainele unei lady.

— Poftim?

— Nu cred că vărul tău sau Bretton...

— Nu, bineînțeles că nu. Dar ce spuneai despre domnișoara Chisholm și nunta ce se apropie?

— E adevărat. Mi-au spus-o chiar ei – sau, mai exact, Oakley s-a lăudat cu asta – în fața grajdurilor, azi-dimineață, înainte să apari tu. Robin își simți capul învârtindu-i-se. Cecily îi observă probabil confuzia, căci repetă, accentuând cuvintele: Lordul Oakley i-a cerut mâna domnișoarei Fiona Chisholm, iar ea a acceptat să-i devină soție. Râse cristalin, străbătând scurta distanță care-i despărțea. Se pare că planul nebunesc al unchiului tău s-a bucurat de un succes neașteptat. Se opri și își dădu ușor capul pe spate pentru a-l privi direct în ochi. Mai puțin în cazul tău, desigur. Și, dacă îmi amintesc bine, tu erai ținta întregului complot. Ce ironie a sorții!

— Într-adevăr.

— Probabil te simți puțin lăsat pe dinafară, îl tachină ea.

— Nu sunt singurul care nu a căzut victimă complotului. Marilla Chisholm a scăpat și ea cu inima neatinsă,

Buzele lui Cecily se strânseseră, iar expresia îi deveni arogantă. Aparent, nu o plăcea pe Marilla.

— Da, spuse ea, deși nu cred că asta îi dă vreun motiv de bucurie. Dar dacă tot îi feliciți pe cei care au reușit să stea departe de săgeata lui Cupidon, cu siguranță trebuie să mă adaugi și pe mine pe listă. Rămân și eu nelogodită.

— Asta doar pentru moment, spuse el și, înainte să apuce să reflecteze, adăugă: Te-ai mai gândit la alegerea ta?

Cecily îl privi cu o expresie indescifrabilă.

— Viconte de Rocheforte, se întâmplă cumva să-mi oferi sfatul? Să mi-l oferi *sincer*?

— Dumnezeuule bun, nu, exclamă el uluit. Bineînțeles că nu. Nu aș îndrăzni niciodată.

Cecily își puse o mână pe pieptul lui, într-un gest inconștient de rugămintă. Robin îi simți atingerea fiecărui deget.

— Mi-aș fi dorit să o faci. Singurii mei sfătuitori sunt surorile mele...

— Am convingerea că ele sunt mult mai potrivite să te îndrume decât mine. În plus, ele îți cunosc cele mai intime sentimente.

— La fel ai putea și tu să le cunoști, murmură ea cu o voce gravă și răgușită.

Inima lui bubuia sub palma ei, și Robin fu cuprins de impulsul de a o prinde în brațe și de a o săruta cu mult mai multă pasiune decât o făcuse pe coridorul înghețat de la etaj.

Dar nu se clinti. Nu spuse nimic, și după câteva clipe, Cecily oftă, lăsându-și mâna să-i cadă de pe piept.

— În ceea ce privește valoarea lor ca sfătuitori, sunt două fete prostuțe, înnebunite după croiul jachetei unui gentleman sau felul în care stă în șa. Cea mai mică dintre ele s-a îndrăgostit de tânărul ei curtezan fiindcă renunțase la perucă și își purta părul tuns scurt. Robin nu se putu abține să nu râdă, iar ea rânji, apropiindu-se și mai mult de el. Tu, pe de altă parte, cu reputația ta de călău de inimi, ai putea să-mi împărtășești cunoștințe neprețuite: cum să-mi dau seama dacă un gentleman îmi va fi fidel și îmi va păzi reputația, dacă îmi va deveni partener de joacă, sfătuitor și amant tandru.

Ei ar fi fost toate acestea. Dar cum ar fi putut să-i spună așa ceva? Întreg trecutul lui nega o asemenea pretenție. Și chiar dacă ar fi fost astfel, cum ar fi putut să-l convingă pe tatăl ei?

„Lord Maycott, e adevărat că m-am culcat cu

nenumărate femei, dar niciuna dintre ele nu era fecioară și niciuna nu locuia cu soțul său când m-am strecurat în așternuturile ei. Totul cât se poate de respectabil, nu credeți? Și da, titlul mi-a fost dat înapoi de către un regim care ar putea la fel de bine să mi-l retragă în orice clipă. Totuși, e un titlu, nu? Și nu, nu am nicio avere propriu-zisă, dar, din fericire, voi moșteni acest castel splendid și am câțiva acri de pământ bolovănos lângă Bordeaux care, peste vreo zece ani, îmi vor aduce suficient profit cât să-mi cumpăr o cabrioletă mică. Dar între timp îndrăznesc să afirm că ne va ajunge zestrea fiicei dumneavoastră – nu că mi-ar păsa de moștenirea ei. Oare cum v-ați putea imagina altceva?"

Ar fi trebuit să râdă la acest gând. Ar fi trebuit; dar nu ar fi putut, nici dacă ar fi depins viața lui de asta.

— Robin? Cecily nu avea habar ce îi cerea. Își dădu la o parte părul de pe frunte, privind oriunde, numai nu spre ea. Mă înșel, Robin, când cred că există simpatie între noi? Că, deși ne cunoaștem de atât de puțin timp, am recunoscut unul în celălalt un prieten? Vicontele nu putu să reziste tonului ei rugător și coborî privirea, fiind prins de îndată în adâncurile sumbre ale ochilor ei, în expresia ei serioasă. Dacă mă înșel, te rog, corectează-mă acum. N-am să mă simt jignită, spuse ea. Dar fii te rog sincer cu mine, adăugă, întinzându-i mâna.

Cum ar fi putut s-o refuze? Îi cuprinse încet mâna într-a lui.

— Mi-ai cerut sfatul, așa că ți-l dau. Alege-l pe acel gentleman pe care îl agreează cel mai mult tatăl tău, un bărbat capabil să-i câștige respectul și căruia să i te poată încredința, pe viitor, cu inima ușoară.

Lumina focului dansă pe părul ei, făcându-l să lucească precum mahanul lustruit.

— Tatăl meu își dorește să fiu fericită. Ar accepta orice bărbat pe care l-aș iubi.

Robin râse scurt, fără umor:

— N-aș pune răvășag pe o asemenea idee.

O trăgea blând, dar inexorabil, spre el, pe măsură ce vorbea, ca și cum corpul lui ar fi avut o voință separată de cea a minții. Cecily nu păru nicidecum să se împotrivească. Pe de altă parte, după cum spusese chiar ea, Robin se pricepea la astfel de lucruri.

Din proprie inițiativă, degetele lui îi traseră o linie verticală pe valea blândă a șirei spinării, urcând spre ceafă și oprindu-se sub nodul greu de păr, îndepărtând agrafele care-l țineau. Pletele ei astfel eliberate i se revărsară peste dosul palmelor, reci ca mătasea și la fel de fine. Un parfum de lavandă și săpun, incredibil de erotic, se ridică din părul ei desfăcut. Fără a se gândi, Robin se aplecă în față pentru a-i inhala parfumul.

Cecily îl privi serioasă, materialul delicat al bluzei înfiorându-se cu fiecare respirație a ei. Își umezi buzele cu vârful limbii, iar privirea lui se repezi asupra lor ca un hoț asupra unor bijuterii. Se imagină gustând-o din nou, explorând adâncimea dulce a gurii ei.

— Ar accepta decizia mea, șopti tânăra femeie într-un târziu.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet ușor, distras de frumusețea ei.

— Doar dacă ar fi decizia corectă. Ia pe cineva ca mine, de exemplu.

— Ce-i cu tine? Întrebă ea, trupul încremenindu-i aproape complet.

— Cum ar fi dacă cineva de teapa mea s-ar duce la tatăl tău și ți-ar cere mâna? Privirea ei o căuta pe a lui, dar el abia dacă observă, mângâind-o ușor ca fulgul pe linia bărbiei. Incapabil să se oprească, merse mai departe, desenând cu degetul mare curba plină a buzei ei. Cecily se înfioră. Robin se apropie și mai mult: Să presupunem că, sub efectul unei febre puternice, ajungi să crezi, dintr-o toană sau într-un moment de nebunie, că ești îndrăgostită de unul ca mine.

— Să presupunem asta, repetă ea cu o voce stranie.

— Cum ar reacționa tatăl tău?

Robin rămase nemișcat, așteptând răspunsul ca și cum însăși viața lui ar fi depins de el, cu toate că îl știa deja.

După un suspin din rărunchi, Cecily râse scurt, tremurător:

— Dar discuția nu-și are nicidecum rostul, spuse ea, cu ochii strălucindu-i de... veselie? Nu i-aș cere niciodată tatălui meu...

— Aici erai!

Robin își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp și se dădu un pas în spate, simțindu-se ca și cum ar fi fost lovit direct în piept cu un berbec de spart ziduri. „Neghiobule. *Neghiobule!*”

— Te-am căutat peste tot!

Apatic și lent, viconte le privi în jur tocmai când Marilla Chisholm își făcea intrarea în bibliotecă. Simți un fel de ușurare vagă acum că fuseseră întrerupți. Cel puțin îl scutise de a mai auzi restul frazei: „Nu i-aș cere niciodată tatălui meu să accepte un bărbat ca tine”.

— La cât e de mic castelul, unii se descurcă grozav să se piardă în el, continuă Marilla neobosită. Dar nu contează, te-am găsit. Ne-am hotărât asupra unui joc nou și avem nevoie de tine ca să... Dumnezeu mare! Se opri dintr-odată, căscând ochii mari și rotunzi. Aia este Lady Cecily în spatele tău? Ce naiba... O! Mâna îi zbură peste gură. Ce *naiba* porți, Lady Cecily?

Cecily îi aruncă o privire posomorâtă.

— Acum știi cine ar răspândi bârfe despre ținuta ta, îi spuse Robin încet, înainte de a se întoarce spre Marilla. Lady Cecily se pregătește să joace o scenă din *Romeo și Julieta*, pentru distracțiile din seara asta. Dânsei îi revine rolul lui Mercutio.

— Aha, făcu Marilla suspicioasă.

— Nu-i așa că a fost o idee genială din partea ei să se deghizeze într-un tânăr gentleman pentru a conferi mai multă veridicitate rolului? Întrebă el, golul din pieptul lui

devenind tot mai dureros cu fiecare clipă.

— Cred că da, mormăi tânăra femeie. Dar nu jucăm teatru. Am ales un alt joc și *trebuie* să participi și tu, Refuz să plec dacă nu vii cu mine. Îi aruncă o privire lui Cecily. Poți să vii și tu.

— Mulțumesc, răspunse aceasta, dar privirea ei nu se desprinsese nicio clipă de pe chipul lui Robin și se încruntă când îi văzu expresia.

Oare era chiar atât de evidentă durerea lui? Săraca, draga lui fată. Probabil își închipuise că aveau să râdă împreună de ideea unei cereri în căsătorie din partea lui, iar acum că el își dezvăluise sentimentele, iar ea era o tânără lady cu inima sensibilă, o tulbura faptul că îl rănise fără să vrea.

Dacă ar fi rămas în bibliotecă lângă ea, dacă ar fi refuzat să li se alăture celorlalți, nu se îndoia că Cecily l-ar fi căutat și i-ar fi oferit scuzele ei sau, mai rău, ar fi vrut să-l consoleze.

— Trebuie să ne grăbim. Ceilalți ne așteaptă, și habar nu ai cât mi-a luat să-i găsesc pe toți și să-i adun într-un singur loc, spuse Marilla. Atâtea cupluri care se sărută și gânguresc ca și cum ar fi singuri pe lume și nimeni altcineva nu mai contează și nu mai are nevoie de distracție! Presupun că n-ați auzit că lordul Oakley i-a cerut mâna surorii mele vitrege. Se pare că e oarecum fascinat de femeile care poartă ochelari. Destul de bizar, după părerea mea, dar presupun că nu există explicații pentru ciudățeniile unui gentleman.

Clătină din cap și își trecu brațul pe sub cel al lui Robin și începu să-l tragă spre ușă. Iar el o urmă.

— Jocul se numește gajuri, anunță Marilla pentru întregul grup. Și e la mare modă pe continent.

Cecily, așezată într-un fotoliu capitonat lângă foc, nu avea niciun chef de jocurile Marillei, dar nimeni altcineva nu părea să-i împărtășească bosumflarea. De fapt, toți păreau detestabil de fericiți și relaxați.

Oakley stătea pe o canapea mică, cu brațul întins pe spătar, ținând-o pe Fiona aproape. Din când în când o mângâia pe obraz cu marginea degetului mare, ca și cum nu s-ar fi putut sătura să o atingă. La celălalt capăt canapelei, Catriona Burns ocupa o poziție similară lângă Bretton și, deși ducele reușea să-și țină mâinile departe de ea, privirea în care o învăluia era la fel de grăitoare și fierbinte ca o atingere.

Chiar și Taran era într-o formă de zile mari. Pentru prima dată, își schimbase kiltul zdrențuit și murdar cu unul surprinzător de curat, pe sub care purta ciorapii și accesoriile necesare. În partea de sus îmbrăcase o jachetă de catifea care, deși demodată de câteva decenii, era cel puțin bine croită; având la gât și o cravată de dantelă de un alb improbabil, arăta aproape elegant.

O singură persoană din încăpere arăta la fel de mohorâtă cum se simțea ea. Robin stătea în picioare lângă șemineu, cu un braț sprijinit pe poliță și privirea ațintită în foc. Nici măcar nu ridicase ochii când Cecily intrase în încăpere, sosind mai târziu căci hotărâse să-i urmeze sfatul și să se schimbe din hainele băiețești. Se străduise să se descurce pe cât posibil cu rochia albastră de bal, dar, din necesitate, își înfășurase din nou „șalul” de catifea în jurul umerilor.

— Și ce presupune jocul acesta, fetițo? Sunt incluse și săruturi? întrebă Taran plin de speranță.

— Nu e obligatoriu, chicoti Marilla, aruncându-i priviri piezișe lui Robin. Dar nu m-ar surprinde dacă anumite persoane mai poznașe ar profita de un anumit element al jocului pentru a fura un sărut.

Cel puțin, remarcă Cecily, Robin îi acorda la fel de



puțină atenției Marillei ca și ei.

— Îmi place acest joc, declară Oakley. Care-s regulile?

— Un gentleman e ales să părăsească încăperea. Toți cei rămași aleg câte un obiect ce le aparține și îl pun pe masa aceea. Când gentlemanul revine, organizăm o licitație pentru diversele obiecte pe care le-am oferit. Singura regulă e că nu poți licita în bani. Trebuie să oferi ceva ce îți aparține sau să faci vreun giumbușluc sau să cânți și așa mai departe. Poți să licitezi și pentru a-ți recăpăta propriul obiect.

— Și unde intervine sărutatul? se interesă Taran.

— Ei bine, presupun că dacă cineva ar dori suficient de mult să pună mâna pe ceva anume, persoana respectivă ar putea fi tentată să ofere un sărut pentru a-și atinge scopul.

— Pare catastrofal de plictisitor, declară Robin sec.

— Rob, exclamă Oakley, părând surprins.

— Așa e. Copilării. Suntem opt aici. Hai mai bine să jucăm whist la două mese.

— Eu nu joc whist, spuse Marilla, venind cu pași mărunți lângă Robin și bosumflându-se drăgălaș. Îmi doresc atât de foarte, foarte mult să mă joc! Și aș fi foarte, foarte dezamăgită dacă n-ai intra în joc... Robin.

— Dumnezeuule bun, ce-i cu tine, Rob? scăpără Taran. De când te știu nu te-am văzut niciodată să te porți atât de cu nasul pe sus. Este un joc simplu, iar doamnele sunt plictisite.

— Eu nu sunt plictisită chiar deloc, îl contrazise Fiona Chisholm.

— Eu da, replică Marilla, aruncându-i o privire întunecată surorii ei vitrege.

— Bine, acceptă Robin, am să joc.

— O, ce bine! se bucură Marilla. Vom trage la sorți prin metoda bățului mai scurt, să vedem cine organizează licitația.

Se grăbi să desfacă o mână de așchii dintr-o surcea și îi oferi fiecărui gentleman, pe rând, șansa de a trage una din pumnul ei. Robin trase așchia scurtă. Fără un cuvânt, ieși

din încăpere, lăsându-i pe ceilalți să aleagă ce voiau să scoată la licitație.

Oakley scoase o cărțuție din buzunarul de la piept și o puse pe masă. Fiona icni surprinsă și, cu toate că Oakley rămase la fel de sobru ca întotdeauna, îi prinse mâna într-a lui și o sărută. După ce-i eliberă mâna, ea își dădu jos ochelarii și îi așeză deasupra cărții.

— Eu n-am nimic, mărturisi Catriona Burns, roșind. Cu o tresărire de simpatie, Cecily își dădu seama că aceasta nu purta niciun accesoriu, cu excepția unei panglici de satin pe care și-o legase în jurul gâtului și al cărei capăt dispărea sub linia decolteului cuminte.

— Bineînțeles că ai, zise Marilla, pe un ton ușor iritat. Ce ai acolo, la gât?

Ezitând, Catriona își trase panglica de sub rochie. La capătul ei atârna un inel masculin cu pecete, din aur, având încrustat pe safirul masiv un portret superb. Dar nu apucă s-o dezlege, că mâna lui Bretton o acoperi pe a ei, oprindu-i degetele. Se aplecă și îi șopti ceva la ureche, apoi vârî mâna în buzunarul vestei și scoase un ceas și un lăntișor de aur. Le puse pe masă:

— Acestea vor fi de ajuns pentru domnișoara Burns și pentru mine.

— Dar sunt pereche, se împotrivi Marilla. Nu pot fi licitate separat.

— Exact, răspunse Bretton, conducând-o pe Catriona înapoi la scaunul ei.

— Unii vor să strice totul, bombăni Marilla, dar fu în scurt timp distrasă de Taran, care veni lângă ea, se aplecă și, cu un gest pompos, scoase un *sgian-dubh* cu lama scurtă din partea de sus a ciorapilor lui de mătase. Fluturându-l mândru în mână, îl puse pe masă.

— Privește, fetiço, îi spuse el Marillei, acolo se află singurul obiect cu adevărat valoros de pe toată masa asta. Când tânăra femeie ridică micul cuțit ținându-l de mânerul din sidef, o avertiză: Ai grijă, dacă te joci cu arma unui

bărbat s-ar putea să te înțepi.

În ochi îi jucă o sclipire lascivă.

La auzul acestor cuvinte, Oakley, care fusese prins într-o conversație cu Fiona, se răsuca să-l apostrofaze:

— Pentru numele lui Dumnezeu, unchiule! Cere-ți scuze imediat.

Dar Marilla se dovedi la fel de poznașă ca Taran. Ridicând cuțitul, zăbovi îndelung, cu gesturi foarte atente și foarte fățișe, să-și taie o şuviță din păr cu el. Apoi puse lama înapoi pe masă, remarcând indiferentă:

— Vechitura aia e tocită și are nevoie să fie pusă serios la treabă.

Taran izbucni într-un hohot răsunător. Catriona își mușcă buza, Bretton păru nedumerit, Oakley tuși pentru a-și ascunde râsul, iar Fiona întoarse capul, dar nu destul de repede ca să-și poată disimula zâmbetul. Cecily îi privi, cuprinsă de un val nefamiliar de invidie.

Erau toți atât de fericiți, chiar și Marilla, care încă nu-și dăduse seama că nici următorul gentleman de pe lista ei nu avea să-i satisfacă ambițiile matrimoniale mai mult decât o făcuseră ceilalți.

— Care e gajul tău, Marilla? întrebă Taran, când își recăpătă suflul.

— Ei bine, această buclă din părul meu, anunță ea, ridicând şuvița blond-roșcat. Presupun că oricine ar recunoaște-o ca aparținându-mi. Se referea la Robin, desigur. Cu asta am pus toți câte ceva. Putem să-l chemăm pe Robin înăuntru și... Ah, Lady Cecily! Am uitat de dumneata. Ce ai să oferi drept gaj?

— Cred că asta, spuse ea, desfășurându-și șalul de pe umeri și lăsându-l să cadă grămadă pe masă.

— Ăla? Nimeni nu va oferi nimic pentru așa ceva.

— S-ar putea s-o fac eu, zise Catriona. La ce-i servesc bijuteriile unui cadavru înghețat?

— Cum dorești.

Marilla ridică din umeri și se repezi nerăbdătoare să

deschidă ușa și să-l strige pe Robin.

Când acesta reapăru, protestele lui de mai devreme împotriva jocului păreau să se fi evaporat, căci expresia lui era agreabilă. *Hotărât* agreabilă, își spuse Cecily.

— Nu uita, îl instrui Marilla cu falsă severitate. Trebuie să ne obligi să plătim prețuri foarte, foarte mari pentru acele obiecte pe care vrem să le obținem.

— Înțeleg, spuse el. Se apropie de masă și luă ochelarii Fionei. Avem aici nici mai mult, nici mai puțin decât un obiect magic. Lentile din secolul nouăsprezece, cred, despre care se zvonește că i-ar permite celui care le poartă să detecteze lucruri care sunt aproape imperceptibile.

— Cum așa? se interesă Bretton, părănd cât se poate de amuzat.

— Ei bine, răspunse Robin, conform legendei, actualul lor posesor a reușit chiar să găsească inima ce bătea dincolo de chipul de lemn al unui anumit conte.

La auzul explicațiilor, Bretton izbucni în râs, iar Oakley i se alătură.

— Ei bine, cum sunt magice, cum aș putea să rezist? spuse contele. Sunt dispus să-mi ofer cizmele în schimbul lor.

— Cizme? pufni imediat Robin. Pentru magie trebuie să plătești mult mai scump decât cu o pereche de cizme Wellington. Cine mai licitează?

— În calitate de posesor actual al lor, trebuie să insist să se întoarcă la mine, căci încă nu am terminat de cercetat acel chip aristocratic de care ai pomenit. Sunt convinsă că mai am încă multe de descoperit și sunt hotărâtă să mă dedic trup și suflet acestei misiuni.

— Ți admiri dăruirea, domnișoară Chisholm, dar cu ce ești dispusă să plătești?

— Un sărut! strigă Taran.

Robin îi rânji lacom Fionei, care își feri privirea, fâstăcită:

— Da, spuse el. Cu un sărut s-ar putea cumpăra acești

ochelari. Dar pe cine să sărute? M-aș oferi, desigur, pe mine, dar n-aș vrea să se spună că am profitat mișelește de situație.

— De când? întrebă Oakley.

— Fata poate să mă sărute pe mine! sugeră Taran cu generozitate.

— Domnișoara Marilla a spus că prețul trebuie să fie ridicat, dar nu nesimțit de mare, preciză Robin, provocând noi hohote de râs. Nu, nu are de ales, trebuie să-l sărute pe Oakley pentru a-și recupera ochelarii.

Contele nu ezită să se asigure că ochelarii îi erau returnați posesorului. Se ridică brusc în picioare, prinzând-o pe Fiona de mână și trăgând-o într-o îmbrățișare strânsă. Cecily își feri privirea; pasiunea din sărutul lui îi rănea inima.

Când Oakley îi dădu drumul iubitei sale, într-un sfârșit, Robin clătină din cap:

— Vere, trebuie neapărat să înveți să fii atent. *Ea* trebuia să te sărute *pe tine*. Nu invers.

De îndată, Fiona se ridică pe vârfuri, prinse fața contelui între mâinile ei, îi trase capul în jos și îi depuse un sărut plin de forță pe buze.

— Mulțumit? întrebă ea, cu o notă neașteptată de cochetărie în voce.

— Scumpa mea, din păcate nu sunt deloc în stare să-ți răspund, îi oferi Robin o replică tipică pentru un crai. Întrebarea i se adresează lui Oakley.

Cecily își simți inima bubuindu-i surd în piept. Își dorea să se bucure o viață întreagă de zâmbetele poznașe și umorul neafectat al lui Robin, de râsul lui jucăuș și căldura lui.

Robin luă ceasul și lănțișorul:

— Ce să înțeleg din asta? E un obiect, sau două?

— Sunt două obiecte care nu pot fi cumpărate decât împreună, explică Marilla.

— Nici nu-i greu de ghicit a cui a fost ideea, pufni el disprețuitor. Întotdeauna mi-ai părut a fi genul posesiv,

Brett.

— Întotdeauna, consimți ducele agreabil.

— Și suspectez că orice încercare de a licita mai mult decât tine ar fi inutilă.

— Cu totul inutilă. Ai putea să-i ceri domnișoarei Burns să ofere un sărut.

— Nu. Nu cred că simțurile mele sensibile ar mai putea tolera o astfel de manifestare, spuse Robin.

— Eu licitez un dans. Un dans cu vicontele, anunță Marilla ridicându-se în picioare, ca și cum consimțământul lui Robin ar fi fost de la sine înțeles.

Micul grup izbucni în aplauze de aprobare.

Cecily nu credea că ar fi putut suporta s-o vadă pe Marilla în brațele lui Robin.

— Licitez și eu un dans, proclamă ea. Cu seniorul castelului Finovair.

Propunerea ei stârni și mai mult entuziasm. În scurt timp, toată lumea ajunsese să se întreacă în oferte, giumbușlucurile devenind tot mai complexe. La un moment dat, Taran chiar se oferă să valseze cu Hamish, ceea ce stârni o furtună de râsete. Bretton anunță într-un final că avea să se sacrifice pentru a le scuti pe doamne de un asemenea spectacol înfiorător și să recite cea mai recentă poezie a lordului Byron.

Robin îl declară pe el câștigător, iar Bretton se ridică în picioare și începu să recite... ceva. Încercarea de a stabili ce anume declamase constitui subiectul unor dezbateri aprinse, dar orice ar fi fost, cu siguranță *nu* îi aparținea lui Byron. Poezia făcea referiri la naiade și câțiva fauni, un personaj numit Despot și un întreg cârd de lebede vorbitoare. Și totul se petrecea într-o țară al cărei nume aducea cu un blestem.

Restul licitației se desfășură la fel, toată lumea părând să se simtă excelent. Deloc surprinzător, Marilla continuă să-și propună buzele, membrele și compania ei, oferindu-i-le lui Robin în schimbul a diverse obiecte. Cecily licită neabătut peste ofertele Marillei, iar de acolo interveneau inevitabil și

ceilalți cu tot soiul de glume și trucuri. Fiona ținu o lingură în echilibru pe nas; Taran cântă *The Bonnie Lass of Fyvie* pe o voce foarte credibilă de bariton, iar Cecily jonglă cu trei conuri de pin. Când, aproape de sfârșit, Marilla oferi un sărut pentru a-și recupera șuvița de păr, iar Taran fu singurul voluntar, ea se dovedi suficient de corectă cât să accepte fără nazuri, dând la fel de mult pe cât promise – iar Cecily fu surprinsă de cât de tentant părea ceea ce promise.

Într-un final, doar șalul lui Cecily mai rămase pe masă.

— Spune-ne, te rog, ce lucru minunat ai acolo, viconte, îl încurajă domnișoara Burns.

— Aici? murmură Robin. Timp de o clipă se mulțumi să-și treacă un deget pe materialul catifelat, expresia de pe chipul lui îndulcindu-se. Îl ridică, legănându-l ușor în aer. Aici avem o adevărată raritate. O relicvă de fapt.

— Dar ce anume e? întrebă Fiona, făcând gropițe în obraji.

— Cred că acest obiect a înveșmântat cândva trupul unei creaturi rarisime prin părțile acestea.

Înima lui Cecily își accelerează bătăile. Vocea lui Robin era caldă și tristă, melancolică și dulce-amăruie.

— Ce creatură e asta? întrebă Marilla.

— Ei bine, *Angliae optimadum heres*.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Taran.

— Cea mai bună moștenitoare din Anglia, traduse Fiona râzând.

Cecily simți o fierbințeală urcându-i în obraji și își feri privirea.

— Rob! spuse Oakley încet. Ai făcut-o de rușine pe Lady Cecily referindu-te la averea ei.

Zâmbetul încremeni pe chipul arătos al vicontelui.

— Nu am intenționat nicio clipă să fac asta, spuse el. Când privirea lui o surprinse pe cea a lui Cecily, își înclină capul. Îmi cer iertare, Lady Cecily, dar nu se poate să nu știi că valoarea ta depășește cu mult orice s-ar putea număra în bani lichizi.

— Bun, interveni Marilla brusc, Robin și-a cerut inimos scuze. Acum cine vrea să liciteze pentru asta?

— Sunt dispus s-o sărut pe Marilla Chisholm pentru șal, se oferi Taran.

Marilla chicoti.

— Dar cum rămâne cu tine, Rocheforte? interveni Catriona. Nu am auzit să existe vreo regulă care să-l împiedice pe organizatorul licitației să participe și el, însă tu nu ai făcut-o încă. Cu siguranță îți dorești să obții o asemenea relicvă rară.

Surprinse privirea lui Cecily, oferindu-i la rândul ei una în care licărea un impuls provocator.

Cecily își simți inima bubuindu-i tunător în piept și se trezi ținându-și respirația în așteptarea răspunsului lui Robin.

Acesta încremenise aproape cu totul la auzul cuvintelor Catrionei, zgâindu-se la bucata de material ieftin din mâinile lui ca și cum ar fi fost un voal fin gata să dispară. Atent, aproape respectuos, îl puse înapoi pe masă, netezindu-i o cută, apoi ridică privirea:

— Mă tem că n-am nimic de valoare ce-aș putea să ofer în schimb, domnișoară Burns. Nici bunuri, nici talente.

Inima lui Cecily își încetini bătăile până la un ticăit monoton și greoi, iar în gât i se puse un nod de lacrimi pe care refuză să le verse.

— Și totuși, trebuie neapărat să existe ceva... se încruntă Catriona.

Robin clătină din cap:

— Nimic. În plus, discuția nu își are rostul. Nu aș îndrăzni niciodată să visez la ceva aflat atât de mult deasupra posibilităților mele.

Deci asta era. N-ar fi putut să fie mai clar: n-avea să primească nicio cerere în căsătorie din partea lui Robin.

Nici măcar nu își dădu seama că se ridicase în picioare decât atunci când văzu căzându-i din brațe cartea pe care o câștigase. Apoi se trezi fugind pe ușă, strigată din urmă de



Catriona Burns.

De Catriona, dar nu de Robin.

## Capitolul 27

Cecily evită scările; nu putea să meargă în camera ei. Catriona Burns, cu inima ei bună, avea s-o caute negreșit acolo, iar ea nu se simțea în stare să accepte compasiunea celeilalte fete. Era mai bine să rămână indisponibilă până reușea să-și ascundă inima frântă.

Porni în schimb spre micuța capelă aflată lângă sala mare, una dintre puținele încăperi publice încă utilizate în acea parte a castelului, deși, judecând după stratul de praf de pe pernțele de rugăciune, „utilizat” era un termen relativ. Precum numeroase locuri de rugăciune din castele, și aceasta ocupa două etaje, la jumătatea înălțimii aflându-se un mic balcon care dădea spre altar, astfel încât stăpânii castelului să poată participa la slujbele zilnice direct din camerele lor. O scară de lemn ducea într-acolo, iar Cecily o urcă, nevoind să fie văzută de cineva care ar fi trecut prin fața ușii ce dădea spre coridor.

La etaj praful era și mai gros decât jos, acoperind un set de fotolii cu spătar înalt așezate departe de balustrada de lemn și o băncuță destinată, probabil, copiilor seniorului, dar care acum era răsturnată pe o parte. Cecily se refugie într-unul dintre fotoliile supradimensionate, strângându-și picioarele sub ea și ghemuindu-se adânc în colț.

Ce putea să facă acum? Cum ar fi putut să se întoarcă la vechea ei viață și să se ocupe de căutarea unui soț când singurul bărbat pe care și-l dorea refuza s-o curteze. Făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-l fermeca, ispiti și atrage pe Robin. Nu mai avea nimic în arsenalul ei de arme femeiești.

Încă de la naștere fusese învățată că, orice și-ar fi dorit

o lady, trebuia să aștepte până i se oferea, indiferent că ar fi fost vorba de un ponei, o rochie, un bal sau un soț.

Dar asta nu însemna că o lady ar fi trebuit să rămână cu totul pasivă. În definitiv, Cecily nu o făcuse. Îl urmărise pe Robin, îl sărutase, purtase haine băiețești și încercase să-i stârnească gelozia, toate pentru a-l cuceri. Ce altceva putea să facă?

Și de ce refuza să-i ceară mâna? Fiindcă era prea bogată, prea englezoaică? Fiindcă el era prea sărac, titlul lui prea lipsit de importanță? Fiindcă ea era fecioară, iar el era în mod atât de fâțiș un bărbat cu experiență... Nimic din toate acestea nu conta. Singurul motiv pe care l-ar fi acceptat ar fi fost dacă Robin nu ar fi iubit-o. Dar o iubea! Știa asta. Inima ei nu putea rămâne oarbă, nici sufletul ei surd. Când o privise din celălalt colț al camerei, ținând în mâini acel șal jalnic, fusese la fel de sigură de sentimentele lui pe cât era de ale ei...

— Nu! Refuz să vorbesc încet!

Cecily își ridică fruntea de pe brațe. Glasul ce tunase chiar sub ea îi aparținea lui Taran.

— Atunci fii măcar amabil să intri, în loc să strigi să te audă toată lumea!

Tânăra femeie încremeni. *Robin.*

— Și de ce ți-ar păsa? întrebă Taran, vocea lui devenind mai clară când intră în capelă. Lumea știe deja că ești un ticălos fără suflet. Nimic din ceea ce aș putea spune eu nu ar surprinde pe nimeni. Când Robin răspunse ceva scurt și neinteligibil, seniorul continuă: Știu că tu și Byron credeți că nu sunt decât un bătrân pe jumătate sălbatic, dar eu cel puțin nu fac fetele să plângă.

— Crezi că mi-a făcut plăcere? scrâșni Robin.

— Cum poți să-ți dai seama cu tine? Ai mereu o glumă și un hohot de râs pe buze, și în tot acest timp fata era palidă de parcă ar fi supraviețuit unui masacru.

— Exagerezi, răspunse Robin gătit de emoție.

— Ba pe naiba! răcni Taran. Faptul că are sentimente

pentru tine e limpede ca lumina zilei... Lăasă fraza neterminată, iar când deschise gura din nou, tonul i se schimbă de la emfază la uimire: Dumnezeule bun, băiete, doar nu cumva *chiar* ai sedus-o pe biata fătucă? Știu că te-am încurajat să o faci, însă doar dacă aveai intenții onorabile. Dacă nu intenționezi să o iei de nevastă, atunci ești un ticălos mai mizerabil decât...

— Încetează! Nu am sedus-o! se răsti Robin. Pe toți sfinții, drept cine mă iei?

— Drept cine ești, îi răspunse răstit Taran. Drept ceea ce ești.

Timp de o clipă viconte le rămase mut. Cecily se foi în scaun, întinzând gâtul spre balustradă pentru a auzi mai bine.

— Trecutul meu nu are nimic de-a face cu ceea ce există între mine și Cecily, spuse Robin în cele din urmă. Nu aș face niciodată ceva care s-o rănească. *Niciodată.*

Inima ei începu să bată mai repede. Se lăsă să alunece din fotoliu în patru labe și se furișă până lângă balustradă pentru a arunca o privire jos. Sub ea îl văzu pe Taran stând la mijlocul culoarului ce ducea spre altar. În fața lui, cu buclele negre strălucind în lumina după-amiezii ce se strecura prin rozeta capelei, Robin se învârtea furios ca un animal închis în cușcă.

— Cecily? zise Taran gânditor. Se pare că în ciuda tuturor intențiilor tale nobile, ai dat-o în bară urât de tot, băiete, căci inima fetei e frântă, iar asta e sigur.

— Ba nu, replică Robin cu emfază. Nu e.

La ce se referea? Cum putea să creadă așa ceva?

— Te înșeli. Am văzut-o cum te privea azi. Cu greu își putea lua ochii de la tine.

— Nu. Robin se opri în loc, dându-și părul pe spate, însăși poziția umerilor lui sugera resemnare și epuizare. Azi după-amiază i-am cerut să-și imagineze cum ar fi să iubească un bărbat ca mine și să-mi spună cum ar reacționa tatăl ei dacă respectivul i-ar cere mâna.

— Și?

— Mi-a spus că discuția nu-și avea rostul, fiindcă nu i-ar cere niciodată tatălui ei să aprobe un pretendent ca mine.

*Poftim?* Nu. Nu. Nu-i spusese așa ceva! Sprâncenele ei se încrețiră, încercând din răspuțuri să rememoreze scena, să-și amintească exact ce rostise înainte ca Marilla, alegându-și perfect momentul, să-i întrerupă. Robin tocmai îi spusese „Să presupunem că ești îndrăgostită de unul ca mine...”, iar ea confirmase, apoi el o întrebase cum ar fi reacționat tatăl ei și...

Făcu ochii mari. Ea îi spusese că discuția nu-și avea rostul și tocmai urma să adauge că nu i-ar fi cerut tatălui ei să-și dea acordul fiindcă singurul lucru care conta era dacă o iubea. Dar nu acestea erau cuvintele pe care le completase Robin în gând. El auzise ceea ce crezuse că merita să audă.

— Nu știi de ce ar spune așa ceva când e în mod atât de evident o minciună. Poate că se teme de părinții ei. Dar dacă ai fi suficient de bărbat, ai găsi o cale de a o convinge să le ignore dorințele și să fugă cu tine.

— Dumnezeuule, Taran, tu n-ai auzit nimic din tot ce-am spus? Nu înțelegi? *Eu o iubesc*, naiba să te ia cu toate planurile și urzelile tale! O iubesc! Nu aș îndrăzni niciodată să intervin între ea și familia ei. Nu i-aș cere niciodată să fugă cu mine. De fapt, nu aș îndrăzni niciodată... nu ar fi trebuit niciodată...

Inima lui Cecily începu să bată nebunește, și se simți năpădită de o căldură îmbătătoare. Chiar și sângele care-i curgea în vene părea să clocotească de bucurie, înecând în fericire fiecare fibră din ființa ei.

Sub ea, mâna lui Robin se strânsese în pumn pe lângă corp:

— Dacă ar fi fiica mea și un bărbat ca mine i-ar face curte, aș pune biciul pe el până aproape l-aș omorî în bătaie. L-aș vinde unei armate de mercenari și aș spera să-l văd murind pe țărmuri străine, într-un război fără rost. Râse amar. Dar, după cum s-a spus deja, discuția nu-și are rostul.

— Asta e valabil doar dacă nu iei tu măsuri, băiete.

— Ajunge, zise Robin pe o voce obosită. Omul trimis de tine s-a întors acum câteva ore. Trecătoarea se va debloca până în zori. Am să rămân cât să mă asigur că nu sugerează nimeni că am avut motiv să plec, apoi dus am să fiu.

Fără a mai adăuga nimic, Robin trecu pe lângă Taran și dispăru, urmat de unchiul său.

În balconul de deasupra, Cecily se lăsă să cadă cu o bufnitură surdă. Măinile îi alunecară de pe balustradă în poală și rămase cu privirea oarbă ațintită asupra micului altar de marmură de dedesubt.

Robin o iubea. Inima îi crescuse din nou la acest gând, devenind completă și întreagă și plină de un potențial nelimitat. Viitorul îi apărea dintr-odată ca o invitație spre o aventură glorioasă, tot restul vieții ei ca o poveste de dragoste ce aștepta să fie scrisă. Oricare ar fi fost obiecțiile tatălui ei, oricât de rezonabile și sincere, aveau să găsească o rezolvare pentru ele.

Singura întrebare era cum să facă pentru a trece de obiecțiile lui Robin.

Privirea îi alunecă spre fereastra capelei, acoperită pe dinafară de un model dantelat alcătuit din vițe goale, și brusc își dădu seama: avea să se cațăre pe iedera.

## Capitolul 28

### *Târziu, în seara aceea*

Cecily îl convinse pe Hamish să-i aducă apă fierbinte, apoi se spălă de tot praful din capelă, după care îi oferă doamnei McVittie cerceii ei cu perle ca să-i spună unde se afla apartamentul lui Robin. Bătrâna scoțiancă sfrijită și cocoșată râse ca o vrăjitoare și o întrebă la ce i-ar fi fost buni cerceii cu perle, apoi, rânjind știrb, îi dădu răspunsul cerut.

Dar acum, furișându-se pe treptele reci de piatră, ținând mâna căuș în jurul lumânării ce pâlpâia, Cecily își spuse că poate bătrâna nu făcuse decât s-o tachineze, căci nu vedea de ce ar fi ales Robin să locuiască în partea abandonată a castelului.

Camera din colț, de deasupra turnului din curtea interioară, îi spusese bătrâna. Ei bine, iat-o acolo, și iată și ușa ce dădea spre camera aceea, cu o dungă subțire de lumină desenându-se pe podea. Strânse mai tare în jurul ei pătura pe care și-o înfășurase peste umeri și, inspirând adânc, deschise ușa.

Dincolo de ea se afla o cameră mică, luminată de strălucirea tăciunilor dintr-un șemineu amenajat în peretele opus. Era ca o chilie de sihastriu, având doar câteva piese de mobilier. Un scaun mare cu spătar înalt era orientat spre cămin, cu spatele spre ea, iar un pat îngust era lipit de perete.

Nu-l văzu pe Robin imediat și, preț de o clipă îngrozitoare, crezu că plecase totuși. Dar apoi zări o mână de bărbat apărând pe un braț al scaunului, degetele lungi strângându-se peste capătul sculptat al acestuia.

— Dacă valul ăsta de curent e provocat de tine, Taran, și ai venit să-mi ții din nou predici, mai bine pleacă, rosti vicontele obosit. Dacă ești Hamish, lasă sticla pe masă și mulțumesc. Iar dacă ești Marilla, îmi pare rău, dragă, dar nu primesc oaspeți în noaptea asta. Sau în orice altă noapte. Sau zi, dacă tot veni vorba.

— Dar dacă este Cecily? zise ea cu precauție. Ea ce-ar trebui să facă?

Degetele lui se crispară involuntar pe brațul scaunului. Tăcu preț de o clipă, apoi, extrem de lent, spuse:

— Să facă ceea ce trebuie. Să plece. De îndată.

— Dar se pare că nu sunt genul care face ceea ce trebuie, zâmbi ea. Nici supusă. Nici prudentă. Nu am niciuna dintre toate acele calități pentru care am fost admirată. Așa că am să rămân.

Lăsă pătura să-i cadă de pe umeri pe podea.

Robin se ridică încet, ca și cum ar fi fost împovărat de o greutate mare, și își îndreptă umerii. Nu purta decât o cămașă albă de batist fin, cu mânecile suflecate peste antebrățele musculoase, și o pereche de pantaloni din piele de căprioară mulați pe corp care-i scoteau în evidență silueta în mod extrem de avantajos, tulburător chiar. Un mic fior o străbătu când îi văzu figura înaltă, masivă, profilată pe fundalul focului.

Apoi Robin se întoarse și o văzu. Maska pe care se străduise să și-o pună pe chip cedă vizibil când dădu ochii cu ea, căci nu purta decât o cămașă de corp din cel mai delicat și mai străveziu in, cu decolteul adânc, rotund, brodat cu dantelă și mânecile căzându-i libere peste încheieturi. Ochii i se aprinseră pe chipul palid și un mușchi îi tresări în colțul gurii aspre.

— Cecily. Trebuie să pleci, te rog!

Dar în expresia lui ea văzu tot ce avea nevoie pentru a-i da curaj să rămână.

— Nu. Veni lângă el, dându-și capul pe spate pentru a-l privi. El nu făcu decât să o contemple mut. Mi-e frig, Robin, spuse ea. Fără un cuvânt, Robin își luă jacheta de pe spătarul scaunului și o înfășură peste umerii ei. Cecily clătină din cap, fără a-și desprinde pentru o clipă privirea din ochii lui: Tot mi-e frig.

Veni până foarte aproape de el și își încolăci brațele în jurul pieptului lui, strângându-l tare. Mușchii lui tresăriră, devenind brusc rigizi. Cecily își sprijini capul de umărul puternic, iar senzația de bine o surprinse extrem de plăcut. Fiecare picătură de tensiune, ultimele urme de îndoială dispărură cu totul în căldura trupului viguros, în fierbințeala și forța lui. Oftă, simțind că sufletul ei își găsise în sfârșit locul, ca o întoarcere acasă și o trezire la viață, toate deodată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cecily, reuși el să îngaime în cele din urmă. Ce e asta?

— Te iubesc, murmură ea, simțind cum inima lui îi

bubuia lângă ureche. Te iubesc și vreau să te căsătorești cu mine. Ia-mă de soție. Nu și-ar fi imaginat niciodată că avea să ajungă să spună ceva atât de îndrăzneț, atât de extraordinar de direct. O femeie trebuia să-și facă planurile, apoi să aștepte ca gentlemanul să se alinieze după ele. O femeie nu... se cățăra pe iederă. Dar se simțea pe deplin împăcată cu ea însăși. Era, de fapt, singurul lucru pe care ar fi putut să-l spună.

Un fior străbătu corpul lui masiv. Cecily își frecă obrazul de el, închizând ochii și savurând senzația de a fi atât de aproape, atât de uniți.

— Cum poți să-mi ceri asta? Ce te-a făcut să uiți de situația ta, de familia ta, de numele tău?

— Tu, răspunse ea simplu.

— Ești cea mai extraordinar de directă tânără lady pe care am cunoscut-o vreodată, zâmbi el punându-i mâinile pe umeri.

— Nu cu toată lumea. Dar întotdeauna cu tine. Iubirea mea pentru tine m-a făcut astfel.

— Atâtea păcate pe capul meu, murmură vicontele, răsuflarea lui agitând aerul deasupra creștetului ei.

— Nu m-aș recunoaște niciodată în femeia care te îmbrățișează acum și căreia nu-i pasă decât de faptul că nu o îmbrățișezi la rândul tău. De ce nu mă strângi lângă tine, Robin?

— Fiindcă, dacă te îmbrățișez, mi-e teamă că n-am să mai găsesc în mine puterea de a-ți da drumul.

— Atunci îmbrățișează-mă.

Mâinile lui îi alunecară de pe umeri, strângând-o cu o forță zdrobitoare lângă el.

— Vezi? râse ea. Te-am avertizat. N-am rușine, sunt capabilă de orice când e vorba de tine. Tu de ce ești capabil?

— De prea multe, mă tem.

— Nu cred că e adevărat, spuse ea, dându-și capul pe spate pentru a-i studia chipul, cu părul desfăcut revărsându-i-se peste brațe. Ești capabil să trăiești din averea mea? Să



înduri suspiciunile tatălui meu și neîncrederea mamei mele și cele mai negre speculații ale societății? Ești suficient de puternic să suporti șoaptele care s-ar putea să ne urmeze peste tot timp de câțiva ani, până să pălească, asta dacă vor păli vreodată? Fiindcă asta ar însemna să te însori cu mine.

Robin îi dădu drumul, dar nu se îndepărtă. Întinse mâna și îi prinse ceafa într-o palmă, ridicându-i ușor bărbia cu cealaltă mână.

— Niciodată nu am căutat să mă scutesc de greutate.

— Știu. N-am să te mint, Robin. Mi-aș dori foarte mult ca niciunul dintre aceste lucruri să nu se întâmple și toți cei dragi nouă să ne binecuvânteze uniunea și să aibă încredere în fericirea noastră viitoare. Dar alternativa ar însemna să trăiesc fără tine, iar de asta nu sunt în stare.

Drept răspuns, vicontele îndoi ușor genunchii și o ridică în brațe, asediindu-i lacom gura cu a lui, iar Cecily îl strânse și mai mult. Cu gura încă înlănțuită de a ei, Robin se întoarse spre scaun și se așeză pe el, ținând-o în poală.

— Mi-am petrecut toată viața educându-mi voința, învățând să nu-mi doresc ceea ce nu aș putea niciodată să am, mărturisi el, și își plecă ușor capul pentru a depune sărutări ușoare ca fulgul pe buza ei inferioară. Cecily se arcui în brațele lui, iar el își întinse mâna între omoplații ei pentru a o sprijini. Dar apoi ai apărut tu, urmă el, și mi-ai dat complet peste cap voința. Toate barierele, toate mecanismele de apărare, tot bunul meu simț și toate lecțiile învățate atât de usturător s-au făcut țândări în fața zâmbetului tău, au fost făcute una cu pământul de privirea ta.

Cecily surâse, simțind cum fericirea îi înflorea lent în inimă.

— Deci ai să te căsătorești cu mine?

Drept răspuns, Robin îi acoperi gura cu a lui, sărutând-o cu o pasiune ce o făcu să se înfioare.

— O, da. Nu mai ai scăpare acum, fata mea. Am să-ți cer mâna de la tatăl tău, apoi nu putem decât să sperăm că va fi destul de neghiob să accepte, căci nu va conta dacă nu

o face. Chiar de-ar fi să te ducă departe, să te dea de soție unui alt bărbat sau să te îngroape într-o mănăstire din Franța. Oricât de mult mi-ar lua, orice aș fi nevoit să fac, te-aș găsi. Fiindcă, vezi tu, singurul lucru care mă împiedica până acum era gândul că ai fi mai fericită fără mine. Dar acum știu că mă iubești, deci nimic nu-mi va putea sta în cale până vei fi a mea, indiferent de mijloace.

— Nu cred că-i cazul să fugim încă, îl tachină ea cu o voce tremurătoare, căci dacă nu îl tachina ar fi izbucnit poate în plâns, și aveau lucruri mult mai bune de făcut în noaptea aceea decât să plângă.

— Cu excepția cazului în care chiar nu avem încotro, nu vom fugi deloc. Intenționez să țin capul sus în fața familiei tale chiar dacă aș părea, din absolut toate punctele de vedere, cel mai neobrazat vânător de zestre din întreaga istorie a Londrei, și să jur în fața lui Dumnezeu și a celor de față să îți ofer dragostea mea veșnică, devotamentul și grija mea, și nu va conta pentru mine nici cât negru sub unghie cine mă crede și cine nu. În afară de tine, Cecily. Asta, trebuie să recunosc, mi-e necesar.

— Eu te cred.

— Bun, spuse el, părând năucit, ca un om care tocmai își auzise pedeapsa cu moartea transformată într-o recompensă extravagantă. Apoi, clătinând ușor din cap, o prinse blând de umeri și o ridică să stea dreaptă în brațele lui. Iar acum, iubita mea, trebuie să pleci.

— *Poftim?* Cecily rămase cu gura căscată.

— Trebuie să pleci, repetă Robin. Fiindcă nu vreau ca cineva din acest castel să spună că ai fost nevoită să te măriți cu mine din cauză că te-am sedus.

— Tu m-ai sedus *pe* mine? Tânăra femeie se foi în brațele lui până ajunse călare peste el, cu palmele sprijinindu-i-se de piept. Nimeni dintre cei care au văzut eforturile tale elaborate de a mă evita în aceste ultime zile n-ar lua în calcul o asemenea variantă. Robin se uită lung la ea, aparent incapabil să găsească un răspuns. Cecily simți

manifestarea rigidă a excitației lui și un val de fierbințeală îi urcă și i se răspândi în piept și în obraji. Își umezi buzele cu vârful limbii, iar Robin îngustă ochii, privirea căzându-i fascinată pe gura ei. Chiar așa, urmă, exaltată și abia putând să respire. Eu sunt cea care te-a sedus, și toți cei de aici o știu. În plus, adăugă ea, am descoperit că nu-mi pasă ce cred ceilalți.

Robin gemu, închise ochii și scrâșni:

— Iar eu am descoperit că îmi pasă. Cel puțin atunci când e vorba de tine.

Cecily depuse un sărut moale, prelung, pe buzele lui, făcându-l să se înfioare.

— Ce contează? murmură ea. Urmează oricum să ne căsătorim, nu-i așa?

Brațele lui se încolăciră în jurul ei, într-o îmbrățișare zdrobitoare.

— Da. Da. Și da, spuse el, cedând apoi, preț de câteva minute prelungi, tentației irezistibile a gurii ei, înainte de a-și desprinde buzele de pe ea. Dar, și nu-mi vine să cred că am să spun asta – de fapt, dacă Byron ar fi mort aş jura că sunt posedat de spiritul lui scorțos –, *dar* vreau ca atunci când îți rostești jurămintele la altar să o faci doar fiindcă mă iubești și nu de teama consecințelor unei decizii pripite, luată într-un moment de pasiune excesivă, consecințe care ar putea însemna că ești gravidă.

— Mi-ar plăcea foarte mult să descopăr pasiunea excesivă cu tine, spuse ea, oftând și aplecându-se să-l sărute din nou.

Robin o trase mai aproape și își lăsă gura să o exploreze sălbatic pe a ei preț de câteva momente încărcate de erotism, după care se desprinsă, gemând:

— Habar nu ai ce efect ai asupra mea, sau de cât autocontrol am nevoie în aceste clipe. Dar ai să afli cât de curând, ți-o jur. Nu e momentul și nici locul pentru astfel de lucruri, iubita mea, spuse el, îngustându-și ochii întunecați, dar fără a reuși să ascundă foamea ce ardea în ei. Nopti

lungi, pline de pasiune, urmate de zile leneșe în care nu ne va deranja nimeni, ocupați fiind să învățăm împreună despre dorință și plăcere. Își plecă iarăși capul, sorbind încă un sărut de pe buzele ei înainte de a se smulge din îmbrățișare. Vreau să explorez toate nuanțele amorului cu tine. Să savurez fiecare gust al tău.

Mușcă mărunț din pielea moale de la baza gâtului ei și îi desenă cu vârful limbii conturul bărbiei, urcând până în colțul gurii. Cecily se arcui spre el, închizând ochii îmbătată de plăcere.

Chicotind ușor, gâfâit, Robin o ridică în poziție verticală, îi prinse fața între palme și o privi adânc în ochi:

— Nu am să mă grăbesc nicio clipă în explorarea fecioriei tale, iubita mea. Fiindcă nu am fost niciodată îndrăgostit, vezi tu, iar când vom face în sfârșit dragoste, scumpa, minunata mea Cecily, nu vreau să ne stea nimic în cale.

Cecily își strecură mâinile sub cămașa lui, uluită și stârnită de textura fină ca mătasea a pielii lui, întinsă neted peste pectoralii lui tari.

— Ce ar putea să ne stea în cale? întrebă ea, vrăjită de ideea de a-l cunoaște pe acest bărbat pe care îl iubea, de a-l descoperi din toate punctele de vedere.

— Ei bine...

Șuieră de plăcere când ea își trecu ușor dinții peste conturul bărbiei lui.

— Ei bine? repetă Cecily.

Avea un gust subtil de săpun și de fum.

— Taran, spuse el, înghițind un nod. S-ar putea să treacă pe aici să-și caute o bonetă de noapte. Atunci aș fi nevoit să-l ucid.

Cecily încremeni:

— Dumnezeuule, ce idee oribilă, murmură ea, cu dorința potolită pe moment. Știam că ești un seducător foarte abil, dar aflu acum că poți ucide pasiunea la fel de ușor cum o stârnești. Dar apoi brațele lui se încolăciră din nou în jurul

ei, trăgând-o din nou aproape, iar dorința arzătoare se reaprinse violent. Cecily îi cuprinse gâtul, șoptind: Deocamdată putem să exersăm puțin, nu-i așa?

— O, da, spuse el râzând, lipindu-și gura de a ei.

## Epilog

În vuiet de amenințări, blesteme și jurăminte de a castra orice bărbat pe care îl prindeau pe lângă fiicele lor, salvatorii săriră din șei și dădură buzna în castelul Finovair fără a ține cont de faptul că nimeni nu li se pusese în cale și că, de fapt, Hamish le ținuse deschisă poarta străveche.

Finnian Burns era în fruntea grupului, căci el avea un singur copil și astfel simțea și cea mai mare insultă și cea mai mare teamă. Jamie Chisholm îl urma îndeaproape, strigând după scumpa lui fiică Marilla, în vreme ce lângă el venea, cu pași mari, contele de Maycott, cu o expresie pe bună dreptate mohorâtă, căci toată lumea știa cât de mult își adora fiica cea mare, pe Cecily. În spatele lor se îngrămădeau jumătate dintre bărbații din Kilkarnity, veniți pasămite pentru a se asigura că brațul dreptății cădea în sfârșit peste capul bătrânului nelegiuit Taran Ferguson, dar în realitate fiindcă nimic nici pe departe atât de palpitant nu se mai întâmplase acolo în ultimii treizeci de ani și voiau să vadă totul cu ochii lor.

Mica mulțime străbătu valvârtej holul înalt și gol al castelului, deschizând în forță ușile de la toate ascunzătorile, dulapurile și încăperile întâlnite, una după alta, încercând să dea de urma celui pe care îl vâneau, până ajunseră, în cele din urmă, în fața ultimei uși de pe coridor, cea care dădea spre capela păraginită a familiei.

— Să nu crezi că te poți ascunde acolo, Taran Ferguson! strigă Chisholm, izbind cu toată forța ușa de stejar.

Din nefericire pentru Chisholm, ușa nu fusese zăvorâtă, iar violența loviturii îl făcu să zboare direct în nas pe podeaua capelei. Burns și Maycott, care înduraseră timp de patru zile fanfaronada și lăudăroșenia lui Chisholm și ajunseseră amândoi la concluzia că acea perioadă de chinuri interminabile ar fi meritat să stea în fruntea acuzațiilor lor împotriva lui Taran, trecură peste el și intrară în capelă, urmați îndeaproape de bărbații din Kilkarnity.

Moment în care se opriră toți brusc.

În fața lor stăteau opt oameni, cu spatele spre el și fața spre altar, patru bărbați înalți și patru doamne în rochii de seară, cu ochii ațintiți asupra părintelui Munro, încă purtând paltonul pe care Hamish i-l aruncase peste umeri cu mult înainte de ivirea zorilor în dimineața aceea, când îl răpise din patul lui confortabil, îl urcase în șa în fața lui și venise în galop de la Kilkarnity la Finovair.

Acum toți cei opt se întoarseră să-i privească, chipurile lor reflectând fie amuzament, fie o examinare rece și o hotărâre de fier, dar, destul de bizar, având cu toții o expresie de deplină și incontestabilă fericire, cel mai fericit dintre toți părând a fi bătrânul tâlhar Taran, care mai că nu-și freca mâinile de bucurie.

— Ce dracu' se petrece aici? tună Chisholm, care se ridicase de pe podeaua de piatră.

Cu o aroganță înspăimântătoare, ducele de Bretton ridică o sprânceană întunecată și declară răspicat:

— Aici se desfășoară o nuntă. Domnule.

Moment în care diavolul chipeș și brunet care stătea lângă Lady Cecily adăugă:

— Mai exact spus, aici s-a *desfășurat* o adevărată nuntă. Domnule.

— A cui nuntă? întrebă Finnian Burns.

— A mea, îl informă ducele de Bretton. Și a Catrionei. Tată socru, zâmbi el larg.

Burns se dădu înapoi clătinându-se la auzul acestei declarații, ca și cum ar fi fost lovit în piept de un berbec, și

căzu în brațele pregătite ale bărbaților din Kilkarnity, printre care se găsiră mai mulți cu prezența de spirit de a-i șopti tovarășului lor:

— Un duce, Fin. Un duce al naibii de bogat!

— Și nunta mea, totodată, rosti bărbatul de o frumusețe întunecată înainte ca Burns să apuce să-și revină, cu Lady Cecily – cuvinte care îl făcură pe contele de Maycott să dea să se apropie, alarmat, căci îl recunoscuse acum pe bărbatul care ținea mâna fiicei sale și își amintise reputația lui. Dar Maycott se opri brusc după doar câțiva pași când văzu expresia de fericire supremă de pe chipul fiicei sale.

Deschise gura să spună ceva, dar orice obiecție sau comentariu ar fi vrut să facă se pierdu definitiv când răsună glasul glacialului și chipeșului conte de Oakley:

— Și nunta mea, anunță el, fără a-și desprinde nicio clipă privirea de pe chipul celei mai cunoscute ștregărițe din Kilkarnity, Fiona Chisholm. Cu nobila contesă de Oakley, Fiona mea.

— Fiona? cârâi propriul ei tată, năucit. Nu cu Marilla? Ești nebun?

— Gura, Jamie, șuieră unul dintre bărbații din Kilkarnity, ai un ginere care e conte. Din spatele lor, Finnian Burns, care se simțea mult mai bine, îi zâmbi radios și mândru noului lui ginere, ducele, până când Maycott se întoarse spre el și îi spuse ironic:

— Să nu crezi că asta înseamnă că ai scăpat de costurile unei ceremonii englezești cum se cuvine. Asta va veni mai târziu.

La care Burns, cunoscut în lung și-n lat ca având buzunare adânci și mâini scurte, îi răspunse plin de sine:

— Asta dacă nu cumva se naște un copil mai întâi.

Între timp, Chisholm, neluând în seamă sfaturile oferite, izbucni:

— Dar cum rămâne cu Marilla?

Moment în care Taran, inițiatorul și autorul acestei povești fascinante, veni în față – deși mai târziu avea să se

spună că își ținuse cu înțelepciune cei doi nepoți musculoși, lordul Oakley și lordul Rocheforte, între el și Chisholm – și îl informă:

— Ei bine, Jamie, dacă tot ții să afli, mă bucur să-ți spun că...

Dar Marilla, care nu avea răbdare, izbucni veselă:

— M-am măritat și eu, tată! Nu voi fi nevoită să plec din Scoția și voi avea propriul meu castel! Îl prinse pe Taran. Așa că vino și sărută-ți noul ginere, croncăni ea.

Chisholm făcu ochii cât cepele și în întreaga încăpere se lăsă o tăcere mormântală. Apoi, cu un urlet de război cum nu se mai auzise de pe vremea lui Braveheart, tatăl Marillei se aruncă spre Taran, trecând direct peste nepoții acestuia – de fapt, nu tocmai peste, căci ambii tineri se dăduseră grijulii la o parte – hotărât să-i ia gâtul și...

...Și în acel moment se dezlănțui un adevărat iad.

Poveștile ce s-au spus în seara aceea la cârciumă pretindeau că Taran se descurcase binișor și făcuse o figură frumoasă pentru un bărbat de vârsta lui. Seniorul nu a fost de față să-i contrazică, deoarece era ocupat să valseze în pat cu cea mai drăguță fată din tot ținutul, în timp ce tatăl ei studia concentrat un pahar de whisky, clătînând din cap.

Cei care credeau în zâne și alte elemente de basm – și fiindcă scoțienii nu sunt neghiobi, știu al naibii de bine că magia își are locul ei – ei bine, acești oameni aveau să spună că o lună ciudată strălucise deasupra castelului Finovair în acel an în decembrie, o lună a iubirii, o lună albastră, numai bună pentru îmbrățișări. Alții spuneau că zânele bune se coborâseră odată cu acea furtună de iarnă, pe bidivii la fel de albi ca zăpada însăși, iar râsul lor se răsfirase ca o binecuvântare peste vechile turle și hornuri ale castelului Finovair.

Oricare ar fi fost magia care se făcuse simțită la Finovair în acel decembrie din 1819, cele patru cupluri care se îndrăgostiseră atunci simțeau de fiecare dată o tresărire în inimă când se gândeau la furtuna ce le unise destinele.



Și mai important – și nici că a existat vreodată dovadă mai clară a magiei – nouă luni mai târziu, cinci bebeluși văzură pentru prima dată lumina zilei printre țipete și plânsete. Asta însemnând câte unul pentru fiecare nobil tată, și o pereche de gemeni viguroși și roșii la față pentru stăpânul castelului.

Erau frumoși, acești copii. Și puternici. Și – sau cel puțin așa pretindeau părinții lor – vicleni. Și – sau cel puțin așa se lăuda adesea Ferguson – tari de gură.

Dar mai ales, erau binecuvântați... așa cum este orice copil născut dintr-un cuplu unit de o pasiune care nu face decât să devină tot mai profundă în timp. Nici stăpânul castelului, nici bărbatii ce-i fuseseră oaspeți nu erau genul care să îndruge prea multă poezie, dar acest lucru nu-i împiedica pe niciunul dintre ei să depună din când în când câte un sărut pe gura dulce a soției lor și să-i promită: „Și tot iubire am să-ți port, frumoaso? / Pân-or seca mări și oceane”.

*Pân-or seca mări și oceane, frumoaso,  
Și pietrele în soare s-or topi,  
Și tot iubire am să-ți port, frumoaso,  
Până clepsidra vieții s-o goli.*

Sfârșit